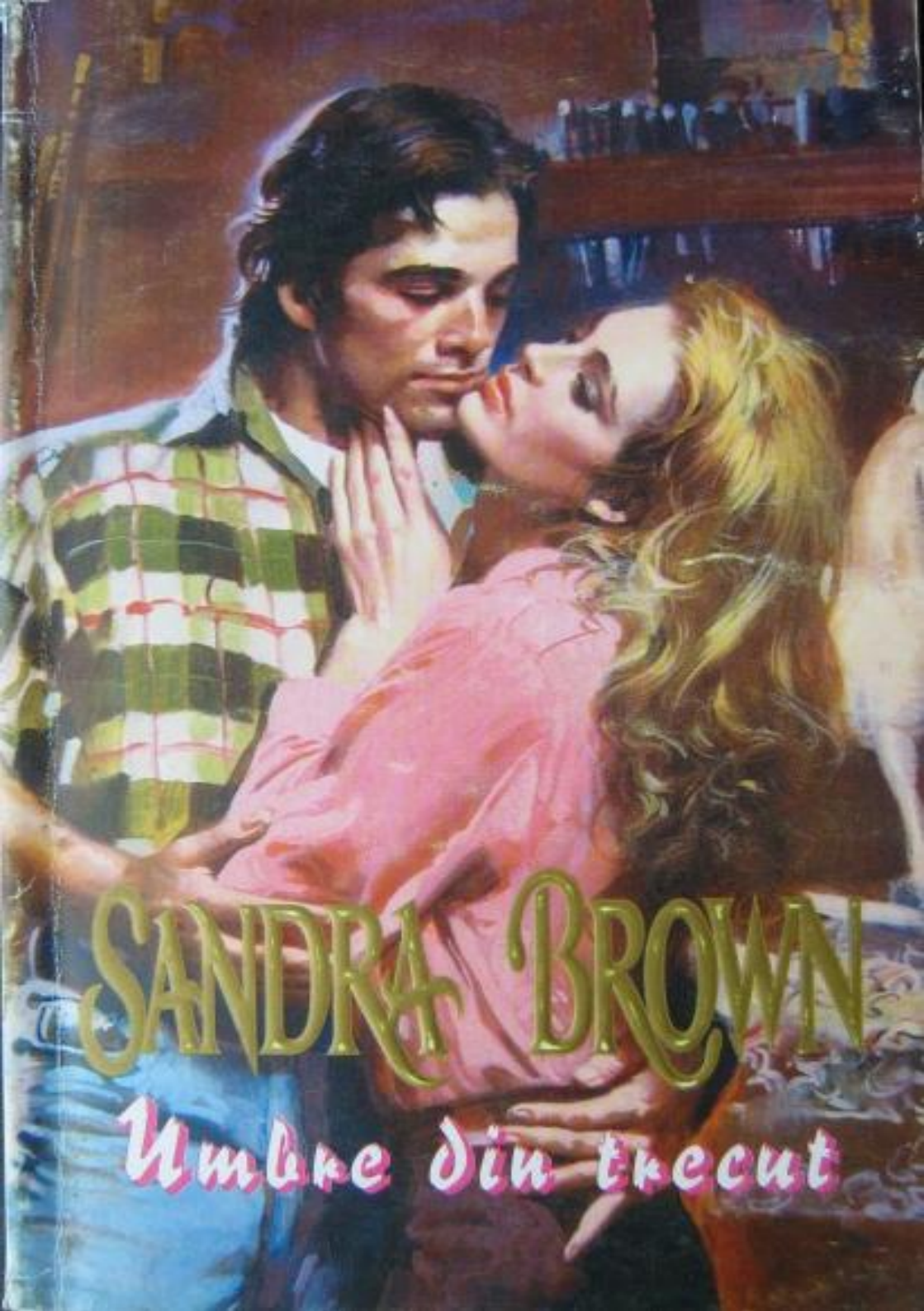

SANDRA BROWN

Umbre din trecut

SANDRA BROWN

**UMBRE
DIN TRECUT**

Cuprins

Capitolul 1.	3
Capitolul 2.	20
Capitolul 3.	40
Capitolul 4.	61
Capitolul 5.	80
Capitolul 6.	95
Capitolul 7.	109
Capitolul 8.	122
Capitolul 9.	137
Capitolul 10.	154
Capitolul 11.	170

Capitolul 1.

- S-a întâmplat ceva, doamnă? Vă pot ajuta cumva?

Leigh Branson nici nu îl văzuse până nu îi bătuse în fereastra mașinii. Copleșită de durerea care îi cuprinsese partea inferioară a trupului, nu își mai dăduse seama de nimic alceva. Ridicându-și capul de pe volan și întorcându-l spre glasul care îi atrăsese atenția, scoase un geamăt de reânoită agonie. Presupusul ei salvator arăta ca orice alceva, numai ca cavaler în armură strălucitoare, nu.

- Vă simțiți bine? întrebă el din nou.

Nu, nu se simțea bine, dar nu avea să o recunoască în fața acelui individ grosolan, care putea comite o crimă foarte ușor pe șoseaua pustie. Hainele îi erau murdare, pătate de unsoare și transpirație. Catarama mare din bronz, înfățișând emblema statului Texas, îi apărui lui Leigh în fața ochilor în clipa în care necunoscutul se aplecă de la o înălțime de cel puțin un metru optzeci pentru a se uita la ea prin geam. Blugii foarte uzați și cămașa ecosez din bumbac, cu mâneci scurte, cădeau foarte bine pe lângă trupul lui voinic. Pălăria veche de cowboy îi aruncă o umbră sinistră pe chip, ceea ce făcu ca, pe lângă dureri, groaza să îi dea lui Leigh o altă strângere de inimă.

Măcar să nu fi avut ochelarii aceea fumurii, care o împiedicau să-i vadă ochii.

Parcă ghicindu-i gândurile, necunoscutul își scoase ochelarii și Leigh se trezi având în față cei mai albaștri ochi pe care îi întâlnise vreodată. Nu surprinse nici o urmă de amenințare în acea privire neliniștită, așa că teama o părăsi. Omul putea fi murdar, dar nu și periculos.

- Nu vreau să vă fac nici un rău, doamnă. Vreau să știu numai dacă vă pot ajuta cu ceva.

O altă durere îi străbătu trupul, de la șira spinării pornind, apoi în jurul mijlocului, până la abdomen. În mușcă buza interioară pentru a înăbuși țipătul pe care îl simțise urcându-i în gât, după care se prăbuși în față, lovindu-se cu capul de volan.

- Dumnezeule mare! Mai zise glasul acela neliniștit înainte ca portiera să fie larg deschisă.

Văzându-i burta atât de mare, bărbatul fluieră ușor.

- Ce naiba căutați aici, singură, în halul ăsta? o întrebă el aruncându-și ochelarii neglijent pe bordul mașinii peste volan.

Leigh răsufila greu, încercând să numere secunde cât dura contracția. Întrebarea lui era aproape retorică, pentru că nu părea să aștepte vreun răspuns. Îi puse o mână pe umăr. Pe pielea ei rece și umedă, mâna lui părea fierbinte și uscată.

- Ușurel, da? Ușor. E mai bine acum? întrebă el văzând-o oftând și rezemându-se de spătar.

- Da, zise ea și închise ochii o clipă, încercând să mai capete ceva putere, ceva demnitate în fața celui străin, torturată, în același timp, de chinurile facerii. Mulțumesc.

- Pe dracu', n-am făcut încă nimic. Spuneți, ce vreți să fac? Încotro mergeți?

- Spre Midlan.

- Și eu la fel. Vreți să vă duc eu până acolo?

Ea îl privi atent. Se ghemuise între ea și portieră. Își ținea o mână puternică și bronzată pe scaun, iar cealaltă pe volan. Acum că nu mai avea ochelarii de soare, îi putea cerceta ochii de un albastru intens care o priveau cu îngrijorare. Dacă era adevărat că ochii sunt oglinda sufletului, atunci Leigh știa că se putea încrede în acel bărbat.

- Cred... cred că ar fi cel mai bine.

El zise atunci, după ce aruncă o privire peste umăr:

- Bănuiesc că ar trebui să vă duc cu mașina dumneavoastră și să-mi las camioneta aici. Este... Oh,

Doamne, iar?

Simțise că avea să vină altă contracție înainte să apuce durerea. Apăsându-și mâinile pe ambele părți ale abdomenului, încercă să-și aducă aminte că trebuia să gâfâie pentru a se forța să se relaxeze și să-și controleze durerea. După trecerea contracției, se lăsă moale pe spate.

- Doamnă, până la Midland sunt vreo patruzeci de mile. N-o să reușim. De când sunteți în această stare? o întrebă el mângâietor și calm.

- Am oprit acum vreo trei sferturi de oră. Avusesem ceva dureri și până atunci, dar am crezut că e vorba de o indigestie.

El zâmbi ușor și Leigh observă niște riduri provocate de răs în jurul acelor ochi uluitori.

- Și n-a oprit nimeni să vă ajute?

Ea clătină din cap.

- Au trecut doar două mașini, dar n-au oprit.

Privirea lui cercetă interiorul mașinii pentru a-și da seama dacă era destul spațiu.

- Credeți că puteți merge? Dacă nu, o să vă duc eu.

Să o ducă? Unde? El îi citi panica din priviri și îi explică.

- Puteți să vă întindeți în camioneta mea. Nu este o veritabilă sală de nașteri, dar copilașul n-o să știe.

De data asta zâmbi vizibil. Ridurile erau proeminente și adânci, albul lor contrastând cu restul pielii care era bronzată puternic, iar dinți perfecți și strălucitori îi lumina chipul arămiu. Leigh își dădu seama că, în alte condiții, l-ar fi găsit dezarmat de seducător.

- Cred că pot să merg singură, zise ea și își trase picioarele de sub volan, în timp ce el se ridică pentru a-i face loc.

Brațul lui cuprinse ceea ce, odată, ce fusese un mijloc subțire și ea se lăsă susținută cu recunoștință. Cu pași nesiguri și mărunți, se îndepărtă spre spatele mașinii. Valuri sufocante de căldură se ridicau pe câmpurile din vestul Texasului. Leigh deabea putea trage în piept acel aer

dogoritor.

- Haideți, nu ma e mult.

Îi simți în obraz răsuflarea fierbinte, dar își concentrează atenția asupra mersului. Efortul lui de a-și potrivi pașii după ai ei, mărunți și nesiguri, îl făcea să se clatine. Praful de pe șosea se ridică în norișori lăsându-se, apoi, cu unghii;e degetelor ei de la picioare, care ieșeau din sandale și pe pielea crăpată a cizmelor ei.

Camioneta era la fel de murdară ca și el, acoperită cu un strat subțire de praf de preerie. Albul și albastru se transformaseră într-un bej lipsit de strălucire. Era, de asemenea, plină de zgârâieturi, dar Leigh răsuflă ușurată văzând că nu avea nici o inscripție, obiect obscen sau sugestiv.

- Sprijiniți-vă puțin până las jos scărița, îi spuse el lăsând-o lângă camionetă, dar, de cum se întoarse el cu spatele, ea simți o altă durere străbătându-i trupul.

- Ah! țipă Leigh, întinzând instinctiv mâna spre el.

O cuprinse după umeri și o palmă bătătorită îi trecu peste abdomenul tare pentru a-l susține de dedesubt.

- Gata, gata, faceți ce trebuie să faceți. Eu sunt aici.

Când contracția o făcu să se simtă ca sfâșiată în două, își îngropă fața în umărul lui. Păru să țină o veșnicie, sar, în cele din urmă, trecu. Se surprinse gemând.

- Vă puteți ridica? o întrebă și ea încuviință.

Se auzi, apoi, un zdrănganit de metale, după care el o întoarse să o ajute să se urce în partea din spate a camionetei. Rămase rezemată de o parte a mașini, în timp ce el întinse repede o prelată pe podeaua stricată a vehicului. Nu părea deloc prea curată, sar era, oricum, fundul ruginit al camionetei. Îl auzi înjurând încet și murmurând reproșuri ca pentru sine, întinzând în același timp, pânza kaki.

- Haideți spuse el apoi, luându-i umerii în mâini și așezând-o pe prelată. O să vă simțiți mai bine.

Așa a fost. Oftând când spatele atinse suprafața dură,

fără să îi pese nici măcar de faptul că aceasta era fierbinte. Transpirația făcea ca rochia de vară să i se lipească de trup.

- Ați luat lecții ca să învățați să respirați așa.

- Da. N-am putut să mă duc chiar de câte ori aș fi vrut, dar am învățat câte ceva.

- Simțiți-vă liberă să puneți în aplicare tot ce ați învățat, zise el grijuliu. Aveți ceva în mașină care ne-ar putea fi de folos?

- Am o geantă cu tot felul de lucruri, printre care și o cămașă de noapte din bumbac. În compartimentul pentru mânuși este un pachetel de șervețele.

Leigh se gândea că mama ei ar fi fost mândră, deoarece mereu îi spusese că o doamnă nu pleacă fără așa ceva la drum.

- Mă-ntorc imediat.

Sări din camionetă și Leigh observă că, pentru un om cu greutatea lui, dovedea multă agilitate. Când intră din nou în raza ei vizuală, îl văzu venind cu cămașa de noapte aruncată pe umăr ca o togă. Îi dădu pachetul de șervețele.

- Dimineață am cumpărat ziarul ăsta. Am văzut odată, într-un film, că, în asemenea cazuri de urgență, un ziar este foarte bun. Oricum, ați putea să-l puneți sub... ăă... sub șale, zise el și, după ce îi dădu ziarul împături și necitit, îi întoarse spatele coborând din camionetă.

Îl ascultă dându-și seama că era foarte sfioasă. Stânjeneala îi dispăru, însă, complet, când dureri puternice îi străpunsese abdomenul. Într-o clipă el îngenuche alături strângându-i mâna cu putere.

Gâfâind ea zări ceasul de la mâna stângă. Era din oțel inoxidabil, cu tot felul de cadrane și alte prostii, și țacăia foarte tare. Un obiect complicat și scump care nu se potrivea deloc cu cizmele de cowboy pline de noroi și hainele murdare. De la ceas, privirea lui Leigh alunecă spre degetele lungi și subțiri ale străinului, fapt pentru care o făcu să observe că acesta nu purta verighetă. Avea, oare,

copilul să fie adus pe lume de un bărbat care, nu numai că nu era medic, dar nu era nici măcar tată?

- Sunteți căsătorit? îl întrebă ea când o mai lăsă durerea.

- Nu.

Își scoase pălăria și o azvârli în cabina camionete. Avea părul lung, de un șaten închis.

- Trebuie să fie groanic. Îmi pare rău.

El zâmbi și scoase din buzunarul de la spate al blugilor o batistă pe care și-o legă în jurul frunții. Pe Leigh o uimea faoptul că era atât de conștientă de atractivitatea acelui bărbat. Își deschise câțva nasturi a se răcori și ea zări cum părul i se întindea ca o pânză fină de păianjen pe pieptul bronzat.

- Eh, nu-i chiar așa. Am avut eu probleme și mai mari, zise el, buzele senzuale dezvelundu-i dinții scilpitori.

Scoase un șervețel din pachet, cu care, cu mișcări blânde, îi șterse picăturile de transpirație de pe frunte și de deasupra buzei superioare.

- Data viitoare ați putea să vă alegeti cu o zi mai răcoroasă, glumi el smulgându-i un zâmbet.

- Doris Day, zise ea.

- Poftim.

- Era un film cu Doris Day. James Garner era soțul ei și era de meserie obstetrician. Pe arlene Francis au apucat-o durerile faceri într-un Rolls-Royce și Doris Day la ajutat să aducă bebelușul pe lume.

- E filmul în care el intră cu mașina în piscină?

Ea îi răspunse râzând.

- Cred că da.

- Cine ar fi crezut că asemenea film ar putea fi educativ?

Zise el ștergând-o cu șervetelul în jurul gurii.

- Cum vă numiți?

- Chad Dillon, doamnă.

- Eu sunt Leigh Bransom.

- Încântat, doamnă.

Când o apucă iar durerile, nu mai fu atât de rău,

deoarece mâinile îndemânate a lui Chad începură să îi maseze ușor abdomenul, care se transformase parcă într-o minge tare și chinuitoare.

- Cred că nu ma e mult, zise el după ce trecu contracția. Din fericire, am în cabină un termos cu apă. Mă duc să mă spăl pe mâini.

Luă termosul care își luă pe mâini cât putu mai bine, afară lângă camionetă.

- Ce-ai făcut în după-amiaza aceasta? îl întrebă cu tact, mirându-se cum s-ar fi putut murdări în asemenea hal.

- Am reparat un motor de avion.

Mecanic, deci. Ciudat, dar nu părea...

- Ar trebui să-ți scoți lenjeria î spuse el încet.

Leigh închise ochii, simțindu-se prea umilită pentru a-i putea susține privirea. Dacă n-ar fi fost atât de atrăgător...

- Nu e cazul să-ți fie rușine de mine. Trebuie să scoatem copilul.

- Iartă-mă, șopti ea, după care își ridică rochia.

Pentru că purta nici furou, nici sutien, din cauza căldurii, nu trebuia decât să scoată bikinii. Ajutată de Chad, îi dezbracă trecându-i peste picioare picioarele încălțate în sandale.

- Nu te-ai simți mai bine secultă?

- Nu, e bine... Chad, țipă ea străpunsă de o altă durere și el îngenuche imediat între picioarele ei ridicate.

- Îi văd căpușorul, zise el zâmbind ușurat. Trebuie să împinfi sau...ce?

Gâfâind, ea începu să împingă cât putu de tare.

- Asa, o încurajă el. E foarte bine, doamnă.

Glasul lui scăzut și calm era ca un balsam revărsat pentru trupul ei măcinat de durere.

- Aproape că am terminat, Leigh, zise el și se aplecă în față puțin pentru a-l șterge transpirația cu un alt șervețel.

Batista pe care și-o legase în jurul frunții, era udă de propria lui sudoare. Își trecu dosul mâinii peste sprâncenele groase. Părul de pe piept era umed și ondulat.

Repede scoase un cuțit din buzunarul de la spate al bkugului, întinzând piciorul ca să își strecoare mâna înăuntru, apoi turnă apă peste el și tăie o bretea de la cămașa de noapte.

- Ești nemaipomenită, știi? Majoritatea femeilor ar țipa și s-ar da în spectacol, dar tu ești cea mai curajoasă femeie din câte am cunoscut.

Nu, nu, nu sunt! țipă ea în gând, pentru că nu piutea să îl creadă așa ceva. Trebuia să-i spună cât de lașă era, de fapt, dar, înainte să apuce să deschidă gura.

- Soțul tău va fi foarte mândru de tine.

- Nu... nu am nici un soț, zise ea strângând din dinți, când o altă durere îi străbătu ființa.

Uluit, Chad o privi o clipă înainte ca grimadele ei să îl alerteze. Ochii i se măriră de încântare.

- Ești extraordinară. Așa. Puțin matare. Căpșorul a ieșit! strigă el râzând.

Strigă el râzând, scuipă și apoi începu să țipe.

- Haide, Leigh, te descurci de minune. Nu mai trebuie decât să scoatem umerii. Așa, așa, acum! Oh, Doamne! Făcu el prinzând în mâini trupul alunecos al copilului. Ia uite ce fetiță frumoasă ai!

Leigh simți lacrimi de ușurare alunecându-i pe obraji când îl văzu radiind.

- Arată-mi-o, zise ea, foarte slab. E sănătoasă?

- E... e perfectă, spuse el. Mai așteaptă puțin ca să tai cordonul. Simți lovituri de pumnișori și de piciorușe când el îi așează pruncul între coapse.

- Cum te simți? o întrebă neliniștit după o clipă, fără să își ridice privirea.

Se concentrează asupra a ceea ce avea de făcut. O picătură de sudoare îi pe vârful nasului delicat.

- Foarte bine, îi spuse ea somnoroasă.

- Te cred. Să știi extraordinară.

Ghemuit între picioarele ei, el își continuă treabă. Își șterse cu mâneca transpirația de pe față, după care luă

copilul roșu, ud cu pilea încrețită, care țipa și se zbătea, așezându-i-l încetisor pe piept.

- Oh, Chad, îți mulțumesc. Uită-te la ea, nu-i așa că-i o minune?

- Așa e, zise el cu glas aspru.

Pricirea ei duioasă se schimbă din nou într-una de durere. Simți o ușoară zvâcnire și, apoi, ușurare.

- Așa, e mai bine acum? o întrebă el plancenta din ziar.

- Da.

Tăie cu îndemânare cămașa de noapte.. Copilașul scâncea la pieptul mamei, care nu mai simțea zăpușeala, ci numai fărâma de viață ce i se mișca în brațe. Mâinile începu să cerceteze trupul umed al copilașului.. Îi numără degețelele de la mâini și de la picioare, apoi îi sărută căpușorul. Fica ei! Nu-i venea să creadă că fetița aceea micuță și perfectă ieșise din propriul ei trup.

Chat îi așeză între picioare tamponul făcut din cămașa de noapte, prinzându-i de mijloc cu un cordon improvizat.

- Ce ciudat să ai din nou abdomen plat, zise ea oftând.

- Sunt convins, chicoti el. Te simți rău?

Abia acum începu să simtă o durere surdă.

- Nu, răspunse ea știind, însă, că, din scurta ezitare, se înțelesese că da.

- Trebuie să ajungem la un spital, spuse Chad mai mult pentru sine.

Îi trase, apoi rochia peste picioare și îi dădu bikini cu stângăcie.

- Dacă iei tu copilul, eu o să te iau pe tin, îi spuse după aceea și, prinzând-o sub genuchi și de după gât, coborâ din camionetă.

Grație pașilor lui maroii ajunseră la mașină în câteva secunde. Deschise portiera și Leigh simți aerul fierbinte dinăuntru izbind-o în față. După ce o așeză pe locul însoțitorului, Chad ocoli repede mașina până la locul șoferului și porni motorul.

- Aerul condiționat va răcori admosfera imediat. Te-aș

duce cu camioneta mea, dar drumul n-ar fi deloc prea lin și, apoi, e și plină de fiare.

- Nu-i nimic, dar cum ti-o vei recupera?

- Nu-mi fac eu griji pentru asta, dar așteaptă puțin s-o încui.

Într-o clipă a fost înapoi. Dădu scaunul în spate cât putu de mult pentru a-și întinde picioarele lungi, după care o întrebă.

- Scaunul acela nu se întinde?

- Ba da.

- Cred că e mult mai comod așa.

Modifică poziția scaunului și o ajută să se reinstaleze împreună cu copilașul. Când fu sigur că stăteau cât se putea de bine, își puse din ochelarii de soare. Pălăria de caowboy îi rămăsese în camionetă, dar mai avea încă batista legată în jurul frunții și își încheiase aproape toți nasturii de la cămașă.

- Cgad, poți să-mi dai puțin geanta? Cred că ar trebui să o înfășor în ceva.

- Bînțeles, spuse el uitându-se la trupul gol al nou-născutului..

Bu îi trebui mult ca să apuce micul geamanta și să îi pună locul din față.

- Gata? Te simți bine?

- Foarte bine, îi răspunse ea zâmbind.

El îi întoarse zâmbetul și îi păru să spună ceva, dar se răzgândi, ambalând mașina pentru a o scoate din refugiu. Zgâlțâiturile pe care trebuiră să le suporte până când ajunseră la șosea o făcură pe Leigh să își muște buzele.

- Îmi pare rău, știu că te doare, dar mi se pare că n-ai sângerat prea mult. Nu cred că o să mai ai mult de suferit după ce vei ajunge la spital.

Leigh scotoci prin geantă și găsi un tricou vechi în care înfășură fetița.

- Bine că l-am luat cu mine, zise ea absentă.

- Unde ai fost sau unde te duceai, dacă tot veni vorba?

- Am fost la Abilene, la o prietenă care s-a căsătorit aseară. Îmi luasem cea mai bună rochie de purtat în starea în care mă aflu ca să mă îmbrac cu această ocazi, zise ea arătând spre umerășul agățat lângă bancheta din spate. Totuși, mi-am luat și ceva mai confortabil.

El zâmbi văzând tricoul portocaliu al Universității din Texas în care înfășurase fetița.

- Providența a făcut așa, îi spuse el și, întorcându-se, își luă ochi de pe șosea destul de mult timp pentru a o privi cu seriozitate. Nu aveai ce să cauți singură pe drum. Când trebuia să naști?

- Peste vreo două săptămâni. Ai dreptate, am căutat-o cu lumânarea. Dar țineam atât de mult să merg la nuntă și, dacă nu era cine să mă însoțească, am...

Lăsă fraza neterminată.

- De n-ai rămas pe drumul I-20? Mergi direct de la Abilene la Midland.

- Am condus o altă prietenă acasă, în Tarzan. Trebuia neapărat să văd și eu un oraș numit Tarzan, în Texas. Durerile m-au apucat după ce-am plecat de acolo.

El murmură ceva, râzând ușor:

- Dă-mi ca fetița să nu aibă nimic, zise ea din nou, privindu-și fiica ce se afla într-o stare de agitație.

- La plămâni n-are nimic, zise Chad zâmbind.

Fetița urla. Chipul ei se păta și niște brațe mici se întindeau spre mamă. Leigh privea spre mamă. Leigh îl privi pe Chad cu nervozitate, temându-se ca plândul ei să nu îl enerveze, dar el era concentrat asupra șofatului, treabă nu prea delicată, datorită faptului că nu mai trecea nici o mașină pe șosea. Ce-aș fi făcut dacă Chad nu ar fi ajuns la la timp, se întrebă Leigh mutând copila de pe un braț pe altul.

Mai avea vreo douăzeci de minute până la Midland și tipetele devenise și mai acute. Leigh se uită la Chad, care îi întâlnește privirea peste umăr, încetini și opri în mijlocul șoselei. Nu era nimeni pe șosea.

- Ce să fac? îl întrebă ea consternată.

Ce putea să știe omul acesta despre copii, când el nici măcar nu era căsătorit? Totuși, conta pe el fără să se întrebe măcar de ce i se părea atât de normal acest lucru.

El își trecu obosit o mână peste ceafă și își dădu la o parte de pe frunte o șuviță arsă de soare.

- Habar n-am. Poate ar trebui... să... o hrănești...

Leigh era fericită în lumina violetă a amurgului îi ascundea tulburarea.

- Bine, dar nu voi mai avea lapte... cel puțin câteva zile încă.

- Știu, dar poate e numai... știi... nevoia instinctivă de... liniștire, zise el și ridică din umeri.

Copițul țipa și mai tare. Micuțile vinișoare albăstrui de pe cap deveneau alarman de proeminente, în timp ce își lovea mama cu pumnișorii. Luând hotărârea în locul ei. Chad își întinse mâna spre spătarul scaunului și trase de breteaua rochiei de vară a lui Leigh, incapabilă să îl privească, ea își mișcă umărul până când rochia îi alunecă îndeajuns pentru a-i dezveli un sân. Apucându-l cu mâna, îl îndreptă spre fața furioasă a micuței care cu o surprinzătoare precizie, se agăță cu gurița de sfârc.

Ligh și Chad izbucniră în râs în același timp. Câteva clipe continuară să chicotească văzând cu câtă poftă și cât zgomot sugea. Ridicându-și privirea. Leigh observă că Chad nu mai privea copilul, ci pe ea, iar privirea aceea o făcu să se oprească din râs instantaneu.

Își dădu seama, după acea privire de admirație, că, așa neîngrijit cum era, el o găsea tot frumoasă. De fapt, cuvintele lui oferiră confirmatia:

- Îți stă bine în postura de mamă, Leigh, zise el încet. Buclele acestea lungi și castanii, ochii albaștrii-cenușiu asmena norilor adunători de furtună, gura la fel de fragedă și roză ca a ficei tale – și, mai ales, expresia ta când te uiți la copil – îmi amintesc de una din picturile acelea italiene ale secolului XV – lea în care e zugrăvită Sfânta

fecioară. Numai că tu nu ești o pictură, mai adăugă el și continuă să o privească cu admirație.

Leigh îl studie cu aceeași atenție. Cum de se putuse gândi vreo clipă că acel om ar fi reprezentat vreun pericol? Nu îi văzuse decât hainele murdare, chipul brăzdat de soare și neras. Acum îi observă blândețea din privire. Măinile, deși cu bătăături, păreau sigure, puternice și capabile de mângâiere. Amintindu-și intimitatea în care o văzuse, își plecă genele negre pentru a-și feri ochii de ai lui.

Uitându-se în jos, la fetiță, văzuse mâba lui Chad întinzându-se spre aceasta. Și mai aproape. Își țină răsufierea. Degetul arătător atinsese obrazul fiicei ei, mângâind-o, și Leigh simți acea mângâiere și pe sânul ei mângâind-o și pe sânul ei.

- Ce nume o să-i pui?

- Sarah, zise ea fără nici o ezitare.

- Îmi place?

- Da? făcu ea privindu-l din nou. Așa o chema pe soacra mea.

El își retrase mâna de parcă s-ar fi ars.

- Am avut impresia că ai spus că nu ești măritată.

- Nu mai sunt. Soțul meu a fost ucis.

Când rămăsese tăcut un minut privind soarele care apunea, ca o minge roșie la capătul șoselei.

- Îmi pare rău, spuse el ușor. Când?

- Acump opt luni. Nici n-a știut că era însărcinată. Lucra la departamentul de narcotice. A fost împușcat în timpul unui raid.

Această ultimă explicație șoptită se auzi după un scurt moment de tăcere. Char se uită la fetița care dormea făcând din când în când gestul de a suge.

- Cred că sunteți două două doamne foarte deosebite, mai șopti el înainte de a porni mașina.

Leigh trebuie să fi adormit după aceea, pentru că următorul lucru pe care îl conștientiză fu acela că Chad trăsese mașina în fața intrării unui spital. Oprind, începu

să clansoneze prelung și tare. Apoi întorcându-se spre ea, îi luă copilul de la sân și îi atrăsese atenția:

- Aranjează-ți rochia puțin.

Cu o grabă neândemânatică, ea începu să își lege la loc breteaua, iar când Sarah începu să dea semne de agitație, Chad i-o dădu înapoi mamei.

- Așteaptă aici, îi spuse el.

Era un alt Chad, care dădea ordine ca un general infirmierelor și asistentelor venise să vadă ce se întâmplase. Portieraf fu deschisă iute și niște mâini nerăbdătoare înșfăcară fetița. După aceea veni și rândul lui Leigh să fie scoasă și luată cu targa. Drumul de la mașină până la sala de consultații îi provocă amețială și o ușoară senzație de greață. Fu așezată pe o masă cu picioarele proptite în niște suporturi reci de metal.

Unde era copilul? O durea ceva. Să fi fost sânge ceea ce simțea șiroindu-i pe pulpe? De unde știa cum o cheamă. O durea când o atingeau și când o consultau. Cine era doctorul acela care îi tot spune să nu își facă nici o grijă? Îi făceau o injecție?

Unde era Chad?

Chad...

♣ ♣ ♣

- Leigh?

Îi era foarte somn. Abia își putea ține ochi deschiși. Încăperea era cufundată în întuneric. Când încercă să își miște picioarele, simți o înțepătură între coapse, ia fața era fierbinte și o furnica. Încet-încet; își dădu seama că o mână blândă îi mângâia părul. Simțea dureri peste tot. Deschise ochii mai mult și văzu chipul frumos și îngrijorat a lui Chad Dilon aplecat asupra ei..

- Leigh, eu trebuie să ple acum. Îmi pare rău că te-am trezit, dar vream să-mi iau rămas bun.

- Sarah?

- E bine, răspunse el zâmbind. Am trecut întâi pe la ea.

E la incubator, deocamdată, dar m-au asigurat că e puternică și sănătoasă. N-are nimic la plămâni. E perfectă.

- Leigh închise iar ochii, atât cât să spună în gând o răgăciune de mulțumiere.

- Când o să vă pot vedea?

- După ce o să-ți mai revii. Ai trecut prin foarte multe. Ți amintești?

Palma îi zăbovi ușoară pe obraz înainte ca să și-o retragă.

Încruntă, tulburată și dezorientată. Leigh își plimbă privirea încăpere și zări un imens buchet de trandafiri galbeni pe tava portabilă de la capătul patului.

- Flori? făcu ea întrebătoare.

- Nici unei proaspete mame nu trebuie să-i lipsească așa ceva.

Lacrimi inexplicabile îi umplură ochii. Trandafirii aceea costaseră, probabil, o avere, și el nu își putea să își cumpere măcar o pereche de cizme.

- Ți mulțumesc, ești foarte draguț, Chad.

El își lăsă capul în jos, timid ca un băiețandru.

- Medicul care te-a îngrijit i-a sunat pe părinții tăi în Big Spring. Le-am găsit adresa și numărul de telefon în portmoneul tău, pe un cartonaș din acelea de notat – în caz de urgență. Vin încoace. I-am spus doctorului unde e parcată mașina, iar cheile i le-am dat asistentei șefe. Cu ajutorul talonului tău de asigurare v-am internat pe tine și pe Sarah fără nici un fel de probleme. Doctorul va trece să te vadă mâine dimineată, dar mi-au spus că nu ai nevoie decât de odihnă. Nu cred că ți-am făcut ceva rău. Cum te simți?

- De parcă aș fi născut într-o camionetă, zise ea riscând un zâmbet. Mă înțeapă toată fața.

- Te-a ars soarele, îi spuse el atunci, chicotind încet..

- Nu se poate!

- Ba da. Vrei să-ți dau cu puțină cremă? Sora a lăsat ce pe-aici.

- Nu te superi?

Era o întrebare de-a dreptul ridicolă după tot ce făcuse pentru ea și expresia de pe chipul lui exact acest lucru îi indica.

Își turnă puțină cremă în pală și, cu degetele de la cealaltă mână, începuse să i-o aplice pe pielea arsă de pe frunte, nas și obraji. Atingerea lui era ușoară, degetele lui lunecându-i pe față pentru a întinde crema. Sprincenele, pomeții, nas, bărbie, totul cădea pradă ochilor lui. Îi atinsese din greșeală colțul gurii. Mâna îi încremeni, deodată, și se uită la ea. Inima încetă să mai bată și nu porni din nou decât după ce el își continuă treaba, nu pentru mult timp însă.

- E mai bine, spuse ea, pe când el închidea sticluța cu cremă.

De ce era, oare, atât de emoționată? Toate mamele sunt așa de sensibile?. Se lupta teribil să-și înfrâneze o dorință de aplânte și nu știa de ce.

- Mă bucur că v-am fost de folos, doamnă, zise el zâmbind, dar cubintele acestea sunară ciudat de solemn. Leigh se întrebase dacă își imaginase doar că gura lui tremurase puțin.

- Ai fost... începu ea și înghiți nodul care i se puse în gât. Habar n-am ce m-as fi făcut fără tine. Îți mulțumesc mult, Chad.

- Eu îți mulțumesc, Leigh, că ai avut încredere în mine. Vă doresc ție și lui Sarah numai bine.

Se îndreptă și dădu să plece, dar, după ce făcu doi pași, se opri. Își lăsă capul în jos, ca și cum i-ar fi sot atârnat de gât, și își țintui privirea podeaua din plăcuțe de ceramică, de parcă ar fi putut afla acolo răsounsul la o mare dilemă. Se întoarse, apoi, deodată, și, distanța pe careo făcuse în doi pași, o făcu acum într-unul singur. Bratele-i viguroase îl susținură când se aplecă deasupra ei.

- Leigh, spuse el și își lipi buzele de ale ei, mișcându-le încet și îndepătându-i-le ușor. O sărută fără grabă ca, apoi,

imediat să plece, statura lui înaltă, bine clădită, fiind înghițită de întunericul încăperii. Ușa se închise cu zgomot în urma lui.

Leigh se miră de lacrimile care îi alunecau în colțul ochilor, absorbite imediat de perna tare de spital.

Capitolul 2.

- Ești sigur tată? Chad Dillon. Ai încercat să cauți și pe lista celor al căror nume începe cu litera C?

- Da, Leigh, am rugat centralista să verifice, da s-a jurat că nu există un asemenea nume.

Rezemată de pernele din patul ei, Leigh se încruntă contrariată.

- Aș fi vrut să-l răsplătesc într-un fel. Nu mi-a dat atunci prin cap să-i cer adresa și numărul de telefon.

- Ești sigură că locuiește în Midland? o întreabă Lois Jackson, vizibil uit-mită de încăpățănarea ficei ei de a-l găsi pe cel care, cu o lună în urmă, o ajutase să nască și care, apoi, dispăruse într-un mod cât se poate de discret.

Leigh făcu ochii mici concentrându-se.

- Acum, că mă gândesc mai bine, nu mai sunt sigură. A spus că se îndrepta spre Midland, dar n-a afirmat nici o clipă că ar locui aici.

- Eh, atunci e puțin probabil că-l vei găsi, îi mai spuse Lois, apropiindu-se și trăgând aer în piept. Îi voi totdeauna recunoscătoare celui care v-a ajutat pe tine și pe Sarah – adăugă ea aruncând o privire cvaldă fetei care dormea în pătuțul ei – dar nu mi de pare a figenul de om cu care să te încurci.

Leigh își reținu o grimadă. Încercă să țină seamă de snobismul mamei sale, dar simplu fapt că accepta îl denicgra pe Chad, după tot ce făcuse pentru ea și Sarah, părea culmea nerecunoștinței.

- Nu voiam să mă încurc cu el, mamă, ci doar să mă

recompensez. Părea că nu i-ar fi prins rău ceva bani în plus.

Pentru o clipă, gândul îi fugi la Chad, la felul cum arăta aplecat deasupra ei, strângându-i mâna când se afla pradă contracțiilor. Avea niște ochi atât de albaștri! Ciudată culoare pentru cineva cu un ten atât de închis. Blândețea lui nu cadra cu forța mușchilor săi. Vorbea cu elocință ca o persoană educată, ba o comparase chiar cu o pictură din secolul al XV-lea.

Chiar și obstetricianul ei comentase priceperea de care dăduse docavă Chad. Leigh își adusese aminte de ziar.

- Tânărul acesta ți-ar fi putut face mult rău, dacă n-ar fi fost atât de conștiincios.

Nu avea cum să îi mulțumească dacă nu îl putea găsi. Chad Dillen avea să rămână întotdeauna un mister nedezechilibrat și acest lucru o irita. Se gândea la el din ce în ce mai mult. Oftă adânc, dar părinții îi luară deznădejdea drept oboseală.

- Odihnește-te acum, Leigh, îi spuse tatăl ei. Sarah nu are decât o lună. Nu vrei să stăm cu tine mai mult?

- Nu, răspunse ea tăios, dar imediat adăugă pe un ton mai oale: mă simt foarte bine. Pe cuvânt. Ați fost mai mult decât generoși că ați stat cu mine tot acest timp. Sarah e un copil foarte bune. Timp de încă două săptămâni va dormi foarte bine noapte., iar cele câteva ore pe săptămână cât va fi nevoie o voi lua la mine la lucru. Ne descurcăm noi.

Mamei i se umplu ochii de lacrimi.

- Nu-mi vine să cred că toate astea ți s-au întâmplat tocmai ție, Leigh. De ce a trebuit Greg să se lase împușcat? De ce ai rămas singură, văduvă la douăzeci și șapte de ani și cu un copil? Te-am implorat să vii să stai la noi după moartea lui Greg. Nepoțica mea nu s-ar fi născut pe marginea unei șosele dacă ai fi stat cu noi, acolo unde ți-e locoul! Te autocondamni la nefericire.

Lois izbucni atunci într-un torent de suspine. Harve

Jackson o cuprinse protector pe după umeri și o scoase din cameră. Ajuns la ușă, spuse aruncând o privire peste umăr.

- Culcăte, Leigh. Odihnește-te cât poți înainte să plecăm.

După care închise ușa și Leigh se cufundă recunoscătoare între perne. Uneori uita în ce situație se afla, dar, în mod invariabil, unele persoane intenționate, de obicei mama ei, avea grijă să îi aducă aminte.

Câteodată, durerea provocată de moartea lui Greg era insuportabilă. Totodată se temuse că avea să se întâmple acest lucru, aproape că îi fusese groază, având certitudinea că era ceva predestinat și nu îi mai rămânea decât să aștepte clipa fată. Însă nu fusese pregătită pentru realitatea, iuțeala și caracterul irevocabil ale morții soțului ei.

Se certaseră chiar și cu o seară înainte.

- Unde te mai duci de data asta?

- Leigh, știi foarte bine că nu pot să-ți spun. Te rog nu mă-ntreba.

- La frontieră?

Leigh, pentru numele lui Dumnezeu, nu face la fel de câte ori plec, spuse el și se opri din împachetat pentru a-și propti în șold mâinile. Crezi că pot să-mi fac meseria, să mă concentrez, dacă, de fiecare dată când plec, iau cu mine imaginea ta înlăcrimată și nefericită? Știai cu ce mă ocup înainte să ne căsătorim și ai spus că suporti!

- Am crezut că o să pot, zise ea și, îngropându-și fața în mâini, începu să plângă. Nu pot, pentru că te iubesc.

El scosese atunci un oftat pe jumătate de exasperare, pe jumătate de afecțiune și venind lângă ea, o luase în brațe.

- Și eu te iubesc, știi bine, dar îmi iubesc și meseria, care e foarte importantă, Leigh.

- Știu, cel puțin din punct de vedere intelectual. Nu-ți cer să renunți la ea complet, dar ai putea să-ți găsești ceva la secția administrativă. Ai putea organiza raiduri fără să le execuți personal, spuse ea și se înfioră văzând pe pat

pistolul automat, care făcea parte din echipamentul lui la fel ca ciorapii și lenjeria de corp. Nu pot să sufăr gândul că pleci în misiune.

- Leigh, știi că aș înnebuni lucrând într-un birou. Sunt un bun om de teren și au nevoie de mine acolo.

- Și eu am nevoie de tine.

- Guvernul are nevoie de mine. Și copiii aceea de la școala primară, care sunt tot timpul ademeniți, au nevoie de mine. Orcâte capuri am face, nu reușim decât să sondăm suprafața. Este o bătălie pierdută, dar trebuie să continui să lupt. Susținându-mă. Ai încredere în mine. N-o să las să se-ntâmpale nimic atâta timp cât știu că ești aici și mă aștepti.

Ea îi zâmbi slab desprinzându-se de el.

- Totdeauna te voi aștepta. Întoarce-te repede și sănătos

O sărută și spuse:

- Așa voi face.

Dar n-a fost așa. Nu îl mai văzuse decât într-un sicriu oferit de guvern.

Nu au mai apucat să mănânce cina festivă pe care i-o pregătise. Nu a mai apucat să îl surprindă cu vestea despre copil, pe care intenționa să i-o dea în aceeași seară. Atunci a jrat să nu se mai complice cu un bărbat cu o meserie mai primejdioasă decât cea de director de școală elementară.

Greg își desfășurase activitatea pe lângă El Paso, dar, în scurt timp după înmormântare, lui Leigh i se oferise o slujbă în Midland. Citise mult despre acel orașel în plină dezvoltare din câmpiile din vestul Texasului. Era un oraș petrolifer și, unde se găsea petrol, se găseau și locuri de muncă și, de asemenea, se făceau și se cheltuiau bani. Părea un loc tocmai bun pentru a o lua de la început. În ciuda protestelor vehemente și a rugămintilor înlăcrimate ale mamei ei de a se muta cu ei în Big Spring. Leigh acceptase slujba din Midland. Cu salariul promis, pensia lui Greg și economiile ei, putea duce o viață confortabilă. Era decisă să reușească de una singură.

Ascultă respirația ușoară și rapidă a fetei și îi văzu spatele drăgălaș cum se înălța și cobora.

- Ce a fost mai greu a trecut, Sarah. O să reușim.

Avea un cămin, o slujbă și un copil sănătos. Nu mai trebuia acum decât să se învețe cu singurătatea.

- Sarah, de mâine treci pe regim, zise Leigh gâfâind în limp ce punea fetița în leagăn.

Avusese o zi grea la serviciu, o luase pe micuța Sarah, în vârstă de patru luni, de la femeia cu care o lăsa numai când era absolut nevoită și apoi mai trecuse și pe la băcănie. Acum, că adusese copilul în casă, se întoarse la mașină să ia cel două pachete cu cumpărături și, revenind înăuntru, le trânti pe dulapul din bucătărie.

- Uf! Exclamă ea zvârlindu-și pantofii din picioare prăbușindu-se pe canapea.

Eforturile mamei păreau să o amuze pe micuța Sarah, care scotea chiote de bucurie și râdea dând veselă din mânuțe.

- Eu nu fac toate acestea pentru distracția dumintale, știi doar, domnișoară Sarah,, îi reproșă Leigh, după care îngenuche în fața leagănului gâdilând stomacul rotofoi al fetei.

- Ce crezi tu că sunt? Bufonul tău personal?

Sarah chiui când Leigh își îngropă fața sub bărbia grăsuță făcându-se că voia să o mănânce. Mânuțele ei îi stricară complet cocul frumos.

- Au! strigă Leigh și căzând, bluza îi ieși puțin de sub cordonul fustei.

Râzând în continuare încercă să își tragă răsuflarea. Când auzi soneria, oftă și o atenționează pe Sarah ironic:

- Să nu temiști de aici.

Deschise ușa și, în aceeași clipă, își duse mâna la piept surprinsă. Inima îi bătea năvalnic și în cap parcă îi

explodau focuri de artificii. Ciudat, dar se simțea stăpânită de un rar sentiment de exaltare.

- Salut.

Arăta atât de diferit! Părul arăta tot lung, dar sclipitor de curat și bine pieptănat. Chipul îi era la fel de bronzat, însă proaspăt ras.. Dispăruse blugi murdari și pălăria de cawboy, locul lor luându-i o pereche de pantaloni largi dinflanel grii, o cămașă bleumarin. Niște pantofi negri lustruiți înlocuind ghetetele uzate.

Mumai ochii erau aceeași. Strălucitori. Albaștri. Electrizați.

Banu, nu numai ochii îi erau cunoscuți. Leigh mai cunoștea bine și zâmbetul acela larg, care îi dezvelea dinții albi.

- Îți aduci aminte de mine?

- Da... bine... bineînțeles, se bâlbâi ea.

Dacă își aducea aminte de el? Da, își aducea aminte de ele. Adesea, stâns singură în pat, își aducea prea bine ochii, zâmbetul, glasul și sărutul lui dinaintea plecării. Își spusese mereu că singurul motiv pentru care voia să-l revadă era pentru a-i mulțumi. Acum, însă, privindul în ochi, văzându-i zâmbetul frumos și viril, nu mai era sigură de acest lucru.

- Chad arăți... atât de diferit, zise ea slab, simținduse încurcată și tulburată.

Spera ca el să nu își dea seama cât o tulburase prezența lui fascinantă.

- Și tu la fel. Ești slabă.

Ea începu să râdă și abia îi aruncă o privire, observă cât de răcășite îi erau hainele. Se uită la el cu nervozitate.

- Intră. Imi pare rău că arăt atât de îngrozitor. Dar mă jucam cu Srah și...

- Arăți nemaipomenit, o întrerupse el și, după ce intră, se opri brusc. Nu poate să fie Sarah – zise și se ghemui în fața leagănului, făcându-l să nu se mai balanseze.

Srah îl privea curioasă.

- Ba da, ea este Sarah a mea, zise Leigh mândră.

- E o frumusețe, spuse el și ridică încet degetul arătător pentru a-i atinge fața, însă, într-o clipă îi fu prins într-un pumnisor moale. Are și reflexe bune.

Cah începu să rădă și, trăgându-și ușor degetul sin strâmsoare, se ridică.

- I-am adus ceva, zise ela apoi.

- Chad, nu trebuia! exclamă Leigh, dar, simțindu-se imediat încurcată de banalitatea acelor cuvinte, încercă să repare cunva: ai făcut destul pentru Sarah aducând-o pe lume.

- Am vrus să-i dăruiesc ceva. Mă duc să aduc din camionetă, spuse el și ieși fără să închidă ușa în urma lui.

Cu mișcări repezi, Leigh își aranjă bluza și se încălță iar. Părul! Era un dezastru. Își simtea cocul greu, castaniu, alunecându-i pe ceafă. Șuvițele de păr atârnav pe lângă față și nu mai avu timp să se aranjeze, căci el tocmai se întorcea.

- Ce-i asta? strigă ea râzând când îl văzu venind cu o cutie uriașă, frumos împachetată.

- Va trebui s-o deschizi tu în locul ei.

- Iar tu va trebui să m-ajuti.

Leigh desfăcu panglica roz și începu să rupă hârtia.

- Mama totdeauna păstrează hârtia în care este împachetat un cadou. Ar leșina dacă m-ar vedea acum.

- Nu mai simți nici o plăcere dacă stai când dechizi un cadou, dacă stai să te gândești să nu strici hârtia, zise el, iar ea îi spuse sămbind:

- Ai perfectă dreptate.

Ridică capacul cutiei, dădu de o grămadă de foițe, prin care începu să scormonească până când atinse un smoc de blană galbenă cu dungi negre.

- Stai să îl ridic eu, se oferi el.

Dându-se într-o parte, ea se uită cum scoase la iveală un tigru uriaș, cu o coadă interminabilă, gene lungi și rânjet larg, peitenos. Își duse imediat inima la gură, uluită. Era

un model de perfecțiune de animal împăiat.

- Chad!

Întinse mâna pentru a-i atinge blana bogată. Trebuie să fi costat o avere, iar ea știa foarte bine că nu își putea perminte. Mai întâi, florile pe care i le dăruise la spital și, acum acest cadou exagerat... Generozitatea lui întrecea orice limită.

- Ghad! repetă ea.

- Crezi că o să-i placă? Întrebă el și, mândru, duse tigrul lângă leagăn, așezându-l chiar în fața lui Sarah.

Animalul era cu câțva centimetri mai înalt decât leagănul. Sarah îl studie o clipă cu prudență, după care chipul i se încreți, gura i se deschise larg și izbucni într-un plâns zgomotos și susținut.

- Dumnezeuule, dar ce-am făcut? întrebă Chad întorcându-se spre Leigh cuprins de panică.

Neliniștea lui era mai mare decât a lui Sarah.

Leigh se așează între fica ei și tigrul și o luă în brațe.

- Cred că este doar copleșită, atât.

- Îmi pare rău, n-am vrut.

- Bineînțeles că n-ai vrut. O să-i treacă imediat. Trebuie numai să știe că sunt aici.

Peste puțin, țipetele lui Sarah conteniră. Sughiță ușor, după care începu să își arate interesul față de cerceul mamei ei.

- Cred că nu prea mă pricep la copii, spuse Chad ca o scuză.

- Într-o zi, două, o să se obișnuiască, și o să-i placă foarte mult.

- Sper.

- De fapt, cred că te-a și ertat.

Sarah întorsese capușorul în direcția din care se auzea glasul cel gros. În afară de tatăl lui Leigh, nu mai văzuse alți bărbați, dar nu îi trebuia mult pentru a face deosebire între acel glas și cel al mamei.

— Vrei s-o ții?

- Crezi c-o să-mi dea voie?
- Sunt convinsă, din moment ce tu ai ținut-o primul.
- Da, exact, eu am ținut-o primul, nu?

Pentru o clipă, privirile li se întâlneau peste capul lui Sarah și Leigh își dădu seama că amândoi își aminteau de acea zi fierbinte de august, numai ei doi pe șoseaua pustie, când el oprise să o ajute. Își aduse aminte de bunătatea și sensibilitatea lui și se gândi cât de bucuroasă era că îl revedea. Clipa aceea păru stânjenitor de lungă.

Leigh îi puse capăt prima, încredințându-o pe Sarah brațelor lui care așteptau. În timpul acestui schimb, mâna îi rămăsese prinsă între spatele moale a lui Sarah și palma lui Chad. Își ridică ochii să vadă dacă și el observase și se sperie realizând că da. Privirea lui electrizantă i-o străpunse pe a ei. Atunci, își retrase încetisor mâna.

El își îndreptă atenția a lui Sarah. Cu un glas încet și melodios, îi lăuda frumusețea, în timp ce micuța îl privea, himnotizată de sunetul vocii lui. Leigh se lupta cu greu să nu se lase vrăjită la fel de ușor ca fica ei. Era atât de frumos! El limpede, când îl cunoscuse ea, nu se afla în cea mai bună perioadă a vieții lui, dar nici prin cap nu-i trecuse că ar fi arătat atât de bine, îngrijit fiind. Frumos din partea lui să se îmbrace în hainele cele mai bune pentru a le face o vizită. De ce să fie surprinsă? Dar tot ce făcuse el era plăcut.

Leigh se simțea neângrijită, ciufulită și maternă. Conștientă de sine, își dădu o șuviță de păr după ureche și își îndreptă statura mai mult, sperând ca el să nu observe că își băgase bluza în fustă la întâmplare. Știa că i se mai dusesse un fir de la ciorap când se lovise de cărucior la bucătărie.

- Doamnelor, ce ziceți, luați masa cu mine diseară?
- Cum? Cină? În oraș?

El începu să râdă săltându-o pe Sarah în brațe, făcându-o astfel să chicotească.

- Da cina în oraș.

- Cu multă plăcere. Chad, dar nu cred că se poate. Este îngrositor de dificil să mergem cu Sarah într-un restaurant.

- Ne descurcăm noi.

- Nu, nu ți-aș cere așa ceva, spuse ea mușcându-și buzele.

Cheltuise atât de mult pe cadou, nu îl putea lăsa să le mai invite la cină. Totuși, îi plăcea să mai stea de vorbă cu alcineva în afară de Sarah. Cu un adult. Cu un bărbat adult. Cu Chad.

- Nu vrei mai bine să rămâi să iei cina cu noi? Aici vreau să spun.

Ce rezolvare, Legh, se ridiculiză ea. Ce avea să creadă el, oare? Că la ea acasă veneau bărbați tpată ziua bună-ziua?. Că era o văduvă nebună după bărbați? Nu ar fi trebuit să....

- Ești sigură că preferi să gătești decât să mănânci în oraș?

Nu, nu era, dar nici nu voia ca el să știe acest lucru.. Ce puțin, nu o privise insinuant. Nu luase invitația drept pentru alceva, decât pentru cină.

- Sarah nu poate sta încă pe un scaun înalt, deci trebuie s-o țin în cărucior, pntru care e deja cam mărișoară. De obicei e foarte cuminte până îmi aduc eu mâncarea, când începe să se agite. Trebuie să mănânc cu o singură mână, în timp ce...

- Am înțeles, zise el râzând, ridicând o mână pentru a stăvili valul de obiecții. Bine, rămân. Dar numai în seara asta. O să-ncercăm altă dată să mergem la restaurant. N-o să fie cgiar atât de greu dacă ai pe cineva care să te ajute.

Altă dată?

- Ce... ce ai vrea să mănânci?

- Ce vrei tu.

Sarah îi pālmuia obrazul, dar el nu părea să se supere.

- Tocmai am cumpărat o conservă de șuncă. Ți place șunca rece?

- La nebunie.

- Cu salată?

El încuviință.

- Părinții mei au fost aici duminică și mama a făcut un castron mare cu salată de cartofi, despre care mi-a spus că, dacă stă mai mult în frigider, este mai bună.

- Și mama spune la fel. Să te ajut cu ceva?

Un zâmbet fermecător îi dezveli dinții sclipitori.

- Se pare că te descurci foarte bine cu Sarah. Vrei să ai grijă de ea până aranjez eu pe aici și pregătesc masa?

- Asta e cea mai ușoară treabă pe care o am de făcut după mult timp, zise el cu ochii scânteind.

Leigh privi în jos stânjenită. De când nu mai ținuse companie unui bărbat? Dinainte să se mărite cu Greg. Ce trebuia să facă? Puține femei care țin companie bărbaților au și un copil de patru luini de care să aibă grijă.

- Mă scuzi câteva minute? îl întrebă ea și transversă repede sufrageria spre dormitor. Trebuie numai să.. Măntorc imediat.

Închise repede ușa dormitorului și dădu fuga la dulapul de haine. Cu ce să se îmbrace? Avea o pereche nou de pantaloni de lână, dar nu, schimbarea ar fi fost prea evidentă? Ridicol, doar își petrecea seara acasă, nu? Seara? Numai cina, Leigh. Numai cina.

Își puse blugii și își schimbă bluza. Sarah salivase pe cealaltă. Alesese una de culoarea caisei, din poliester, dar numai un ochi format și-ar fi putut da seama că nu era din mătase. Apoi își scoase acele și își perie părul până când îl făcu să strălucească și îl prinse după urechi cu un pieptene. Așa parcă era mai bine. Se parfumă discret și se întoarse repede în living-room, abia trăgându-și răsuflarea și cu pulsul bătându-i nebunește.

Chad stătea pe canapea și o ținea în brațe pe Sarah, care îl lovea cu piciorușele în stomac. Când Leigh își făcuse apariția, ochii lui o priveau admirativ și scoase un fluierat prelung, scăzut și prea exagerat pentru a fi luat drept o jignire.

- Leigh Brandom, ești o femeie foarte frumoasă, spuse e răgușit.

Ea rămăsese cu mâinile strâns împreunate în față.

- Mulțumesc, răspunsese simplu.

—Sper să nu te superi că mi-am scos sacoil.

Acesta se afla pe brațul unui fotoliu, cu mânicile suflecate până la coate..

- Nu, simte-te ca acasă, îi spuse ea pornind spre bucătărie.

Luând fetița în bucătărie, Chad se ridică și o urmă.

- Îmi place casa, zise el cântărind din priviri încăperile mici, dar decorate cu mult gust.

Nuanțele moi de albastru și bej din living-room se prelungeau și în mica sufragerie. În evidență ieșeau în evidență plăcuțele decorative din ceramică albastră care împrejmuiau suprafața dulapului. Recipientele din cupru se vedeau atârând cu un suport fixat de tavan. Chad trebuia să își plece capul chiar pentru a evita câteva.

Îți mulțumesc din nou, spuse ea golind pachetul de cumpărături, așezându-le apoi frumos în dulapul bine îngrijit, care cam ducea lipsă de spațiu. Când m-am mutat aici nu mi-a plăcut ideea unui apartament, dar nu voiam să am pe cap responsabilitatea unei case, continuă ea așezând ouăle în tava specială din frigider. Am ales această casă; unde se locuiește în comun. În preț a intrat și întreținerea curții interioare. Și, pe urmă, îmi place să am vecini apropiați.

Casa era construită în formă de U, în jurul unei curți centrale. Legănând-o pe Sarah în brațe, Chad își aruncă privirea încurte printr-o fereastră largă de deasupra chiuvetei.

- E frumoasă, iar peisajul nu-i de lepădat

Ea începu să râdă.

- După cum știi foarte bine, nici iarbă, nici copaci nu se găsesc din abundență în Midland, fapt care m-a cam deprimat, așa că a trebuit să-mi creez propria grădiniță.

Sigur, acum nimic nu înflorește, dar primăvara e plăcut să ai niște plante cu flori. Vara asta am plătit o grămadă de bani pentru apă.

- Nu ești din partea locului?

- Tata a fost de profesie aviator și ultimul său post a fost în Big Spring, înainte ca baza de acolo să se închidă. Când a ieșit la pensie, el și mama s-au hotărât să rămână. Pe vreme aceea, eu mă aflam la colegiu. Apoi, Greg și cum mine am locuit în El Paso.

- Soțul tău? o întebă el înec.

- Sa, spuse și mâinile își încetară activitatea febrilă.

De atunci trecuse mai bine de un an. În toate cărțile scria că primul an de văduvie este cel mai greu, dar iată că depășise primul crăciun, zilele de naștere și aniversarea căsătoriei lor. Amintirile perioadelor nefasete, ale certurilor legate de muncă lui, fusese înlocuite cu altele, al unor momente mai fericite.

- Ai spus că lucra în secția de narcotice, își aminti Chad gânditor. Nu te dera munca lui?

Întrebarea nu i se păru iscoditoare, datorită modului în care i-o pusese. Dădea, pur și simplu impresia că răspunsul îl interesa sincer.

- N-o puteam suferi. Greg și cu mine eram fericiți împreună, singurul motiv de ceartă fiind munca lui. Îl implorase să renunțe la ea, dar... făcu ea și închise în grabă ușa unui dulap. Și tu? Tot ca mecanic lucrezi?

- Mecanic?

- Ai spus atunci că reparaseși un motor de avion și mi-am închipuit că trebuia să fii mecanic.

- Ah, da, eh, uneori mai fac și pe mecamicul. Fac tot felul de lucruri, spuse el și își întoarse privirea stingherit, așa că ea nu îi mai pusese nici o întrebare.

Poate că nu era o slujbă constantă și lucra doar când și unde găsea. Probabil că hainele de pe el și le cumpărase într-o perioadă mai bună. Îmbrăcămintea aceea conservatoare era, evident, de cea mai bună calitate și îi

venea ca turnată.

Masa era pregătită și mâncarea gata de a fi servită. Chad adusese leagănul lui Sarag în bucătărie ca să poată desface el conserva de șuncă. În timpul mesei, fețita trebuia săcrămână în leagăn.

- Tu lucrezi, Leigh? o întrebă el mușcând dintr-o felie de pâine cu unt.

- Da, dar e cam greu de explicat, zise ea zâmbind. Decorez magazine.

El privi atunci cât se poate de uluit, ceea ce o făcu să râdă.

- Mai spune o dată, zise el după ce înghiți pâinea cu unt.

- Decorez magazine. Nu te-ai întreat niciodată cine agață coșurile acelea cu flori de primăvară? Sau cine înlocuiește ghivecele cu plante din jurul fântânilor? Sau cine montează casa lui Moș Crăciun de la Polul Nord – ceea ce, din întâmplare, fac chiar în această perioadă?

Chad își lăsă furculița în farfurie și o privi arcuindu-și o sprânceană.

- Poate o fi eu tâmpit, dar, nu mam gândit niciodată la așa ceva.

- Puțini o fac, dar, cu siguranță, ar băga de seamă dacă toate acestea r lipsi.

- Lucrezi pentru centrul comercial?.

- Nu numai. Pentru el lucrez în principal, dar mai am și câteva birouri. De obicei, aceștia vor numai decorațiuni de Crăciun, unori și de Paști. Eu le spun ce să cumpere în limita bugetului, ei cumpără și eu aranjez.

- Fascinant.

Ea râse.

- Nu prea, dar este o slujbă nemaipomenită pentru o mamă singură. Îmi impun propriul meu ritm, cu termene stabilite, bineînțeles, plătesc studenți ca să-mi facă treburile mai grele. La magazin, nu; acolo mă ajută proprii lor ingineri. Decorațiunile se schimbă de cinci ori pe an și, între timp, mă gândesc ce să fac data viitoare.

- Cum se găsește o asemenea slujbă.?

- De fapt, ea m-a găsit pe mine. Aveam o prietenă care făcea ceva asemănător pentru băncile din El Paso. Eu îi eram asistentă neoficială. I s-a oferit această slujbă aici, ea a refuzat și m-a recomandat pe mine. Bineînțeles n-a știut nimeni că eram însărcinată, dar n-au spus nimic când sarcina a început să devină vizibilă.

- Sigur că nu. Sunt convins că era mulțumiți de felul cum lucrai și, pe urmă, cine ar concedia o văduvă însărcinată?

- Poate că ai dreptate, spuse ea râzând. Oricum, mă bucur că n-au făcut-o, pentru că n-aș rezista la condițiile actuale de lucru.

Încheiară masa și înghețata de ciocolată.

- Nu cunva ai și o cafea? întrebă el.

Leigh lăasă să-i cadă lingurița din castronul.

- Vai, nu, Chad, îmi pare rău, dar n-am. Nu am nici măcar filtru. Eu nu beau și...

- Nu bei cafea? E ști sigură că ești americancă?

Era îngrozită că nu putea face cafea, dar ștai că nu se supărase, pentru că o tachina.

- Îmi pare rău, spuse ea din nou.

- Nu-i nevoie să-ți ceri atâtea scuze, zise el simplu. O să mai beau un pahar de ceai.

În timp ce ea strângea masa, Chad îi dă du pe furiș lui Sarah înghețată topită, ținând-o iar în brațe. Leigh îl surprinse.

- Chad, ce faci, îi dai înghețată? Îl întrebă ea proptindu-și pumnii în șolduri cu fermitate.

- De ce nu, îi place chiar foarte mult, zise el aruncându-i un zâmbet inocent.

- Abia mai pot s-o car de grasă ce e. Singurul lucru care îi trebuia era înghețata.

Ridicându-și privirea, Chad o studie din cap până în picioare, după care spuse:

- Am impresia că nici una din voi două nu ni-ar strica

puțină carne în plus.

Ea își umezi buzele nervoasă și încercă să facă o glumă.

- M-am chinuit atâta să slăbesc și să mă refac după nașterea lui Sarah.

Ce se petrece, oare. Cu vocea ei?

- Ai făcut o treabă foarte bună, zise el coborându-și privirile pline de înțeles asupra sânilor ei și, ca și cum i-ar fi atins chiar, aceștia răspuseseră.

Leigh era dureros de conștientă de faptul că sfârcurile i se întăriseră strivite în cupele sutienului și îi veni atunci să o sărute pe Sarah de bucurie că, tocmai atunci, începu să plângă.

- I s-a făcut somn, zise ea luându-i-o din brațe și ținând-o ca pe un paravan. Cred că ar trebui să o duc la culcare.

- Să te ajut?

Se ridicase și el când îi luase fetița, iar acum stătea aplecat peste amândouă, mângâind căpușorul lui Sarag, dar uitându-se la Leigh într-un fel de parcă pe ea o atingeau.

- Nu... nu, simte-te ca acasă. Mă-întorc într-o clipă. De obicei, adoarme imediat.

Aproape că fugi din încăpere. Ajungând în dormitorul pe care îl împărțea cu Sarah, trebui să respire adânc de câteva ori pentru a se liniști. Nu mutase încă fetița în dormitorul cel mic, pentru că se simțea bine auzind și o altă răsuflare alături, fie și a copilului.

Încercă să nu îi transmită și ei nervozitatea de care se simțea stăpânită, în timp ce o pregătea de culcare. Precauția ei se dovedi, însă, inutilă, deoarece, când o întoarse pe burtă, copila recunoscuse poziția bine cunoscută pentru somn și nu mai ceru nuci măcar obișnuitele bătaii pe spate. Adormi instantaneu.

Întorcându-se în living-room, îl găsi pe Chad măsurând încăperea ca un leu în cușcă.

- Era așa de liniște acolo, încât am crezut că s-a întâmplat ceva.

- Nu zise ea. E un copil foarte bune.

- Asta înseamnă că e fericită. Ești o mamă bună, îi dai un sentiment de siguranță.

- Sper, zise ea sinceră. Îmi fac griji numai că trebuie să crească fără un...

Se oprin dându-și seama ce era să spună și își făcu de lucru îndreptând un tablou.

- Tată?

Întorcându-se, Leigh spuse simplu:

- Da.

Chad veni mai aproape. Ea ar fi vrut să se îndepărteze de pericolul nedefinit pe care îl simțea în persoana lui, dar picioarele refuzau să o asculte.

- Trebuie să înțeleg că acum nu ai pe nimeni? o întrebă el ușor.

Firavul paravan, trupul micuței Sarah, dispărusedintre ei. Prezența lui Chad umplea încăperea cu un aer de masculinitate, care nu mai existase acolo niciodată, învăluind-o. Putea să îl vadă, să îl simtă, să îl miroasă.

- Da, răspunse ea după o pauză destul de lungă.

- Da, ai pe cineva sau da, nu ai pe nimeni?

- Da, nu ai... nu am, zise ea clătinând din cap tulburată.

- Greg? întrebă el încet. Din cauza lui ești încă singură?

Îi evită privirea sferdelitoare. Doamne, avea niște ochi atât de albaștri, de adânci și... Prin deschizătura cămășii, părul de pe piept îi strălucea în lumina slabă a lămpii.

- Nu, nu pot să-mi iau adio de la viață pentru că mi-am pierdut soțul.

- Atunci, care ar fi alt motiv?

Își ridică privirea spre el.

- Păi, cinstind vorbind, o văduvă însărcinată nu este exact ceea ce și-ar dori un bărbat.

Începu și el să râdă, dându-și capul pe spate. Pielea de pe gât i se întinsese peste mușchii încordați și părea că era fierbinte și că vibra. Zâmbind, își coborâ privirea privirea asupra ei.

- Ai avut ceva probleme după ce te-am lăsat la spital?

- Nu.

- Adică, ești bine? Totul a revenit la normal?

Ar fi trebuit să se simtă stânjenită să discute cu el lucruri intime, dar, în mod ciudat, nu se simțea.

- Da, la ultimul control, medicul mi-a spus că sunt sănătoasă tun.

El răsuflă ușurat.

- Dumnezeu, cât m-am gândit la ce ră țî-aș fi putut face!

- Chad! făcu ea și înstinse mâna spre el, dar, după ce se gândi mai bine, dacă să îl atingă sau nu, și-o retrase. Unde ai fost după aceea? Am încercat să te caut. Nu figurai în nici o carte de telefoane.

- De ce?

- De ce – ce?

- De ce ai încercat să mă cauți?

- A ș fi vrut să te răsplătesc pentru că m-ai ajutat. Am...

Fu redusă la tăcere de furia care îi umbri într-o clipă, frumoase trăsături.

- N-aș fi primit nici un ban de la tine, Leigh, îi zise el printre dinți și întorcându-și privirea. Fiar-ar să fie, spuse, apoi, încet, după care o țintui cu ochii. Credeai că aș vrea vreo răsplată din partea ta?

- N-am vrut să te jignesc, Chad, ci doar să știi cât de mult am apreciat... zise ea și buza inferioară începu să îi tremure. Aș fi putut să mor dacă n-ai fi fost tu și Sarah ar fi...

- Șșșș! făcu el și înaintă puțin pentru a o lua în brațele lui puternice cărora ea li se lăsa pradă într-un mod cât se poate de firesc. N-am vrut să te supăr. Se pare de când am venit aici, n-am făcut alceva decât să vă fac pe amândouă să plângeți.

Fu o încercare reușită de a-i reduce buna dispoziție, ea începu să râdă cu fața îngropată în cămașa lui. Mirosea bine. Scump și discret.

Îi ridică bărbia cu un deget, până o făcu să îi privească

ochii fermecători.

- Îți amintești ce s-a întâmplat înainte ca eu să plec?

Ea înghiți în sec.

- Mi-ai adus flori.

- Și alceva?

Ea încercă să își pleca capul, dar el nu o lăsă și o mai întrebă o dată:

- Și alceva?

- M-ai sărutat.

El încuviință încet.

- N-am știut dacă mai ții minte, zise apoi conturându-i fața cu mâna. Erai prea adormită ca să te mai opui sau nu te-a deranjat sărutul meu?

Ea își plecă ochii rușinându-se.

- Bănuiesc că ambele.

Îl simți chicotind.

- Atunci, nu te-ar deranja dacă te-aș săruta din nou?

Văzând că nu îi răspunde, eo chemă pe nume:

- Legh:

Ea scutură din cap.

Răsuflarea lui caldă îi atinsese buzele înainte să îi simtă apăsarea blândă a furii. Buzele și le mișca la fel ca atunci – încet, cu tandrețe și dulceată. Brațele lui o strânseră o clipă mai tare, după care îi slăbiră strâmtoarea pentru a se bucura de spatele ei destins.

Ea știu când buzele lui se desfăcură. Dinții, care contribuiau la acel zâmbet magnific, îi rătăceau pe buze, mușcându-le foarte ușor. Acestea se deschiseră ca o floare la insistențele deosebit de plăcute. Timp de câteva clipe rămaseră nemișcați, schimbând doar răsuflări și așteptând, așteptând.

Deodată, limba lui trecu dincolo de buze și îi simți dinții atingându-i-se de a ei cu o intimitate care o făcu să i se îmoaie picioarele. Măinile ei îi coborâ spre mijloc, strângându- ca și cum ar fi fost singura speranță de a-și păstra un sprijin în lume.

Înălțându-și trupul spre el, avu senzația că i se însufla viață. Sâni i se dilatau și se întăreau la atingerea zidului muscular al pieptului lui, iar când el se freca ușor de el, îl auzi gemând încet, satisfăcut. Mâinile lui i se plimbau pe spate, masându-l, mângâindu-l și lunecând, apoi, peste coaste. Acum îi trcură de mijloc și se opriră la baza coloanei vertebrale. O lipi de el cu o infinită grijă.

Șocul pe care îl avu o clipă, simțindu-i excitația, fu atenuat de nevoia instinctivă de a ști mai mult. Când se undui, lipindu-se de el, fărăma de autocontrol, care îl făcu până atunci să își înfrâneze pasiunea, se evaporă.. Sărutul îi deveni o explorare fierbinte, îi cunoscuse gura cu deamănuntul cu ajutorul limbii curioase, a buzelor care savurau și adinților care gustau.

O sărăuta cu apăsări mai puternice și sorbituri nesigure. Era când îndrăneț, când timid, când însetat, când tandru. Când cerea, când era rugător. Aceste clipe îi dădeau lui Leigh senzații erotice delicoase în tot trupul, iar sărutul oferit de ea drept răspuns era plin de dorință.

Rămași fără aer, se opriră, el rezemându-și brațul înfierbântat de el ei. Leigh îl cuprinse cu brațele demult. Răsuflarea șuieră toare își făsi ecoul în tăcerea din încăpere.

Se depărtă încet de ea și își luă de pe haine un fir de păr al ei. Aplecându-se, îi puse pe buze un sărut cast, zicând:

- Noapte bună, Leigh, o să te caut.

Și, din ușă, adăugă:

- Ah, și mulțumesc pentru cină

Capitolul 3.

A doua zi dimineață, Leigh rămăsese în pat mai mult timp după ce a sunat ceasul. Nu că ar fi avut nevoie de el, dar nu dormise deloc bine și ivirea zorilor era binevenită, după ce, toată noaptea, se răsucise când pe o parte, când pe alta. Se uitase ca trăsniță cum Chad își luase sacoul bleumarin, și-l puse pe el și ieșise. Întorcându-se să spună ultimele cuvinte, îi făcuse un semn afectuos cu ochiul. Câteva momente după aceea, ea rămăsese nemișcată uitându-se la ușă și nevenindu-i să creadă ce se întâmplase, nici chiară Chad Dillon exista.

Ce fel de om era, oare? La prima vedere, îl considerase murdar și, poate, primejdios, apoi, calmul cu care îi acceptase situația și sensibilitatea cu care o ajutase o făcuse să-și schimbe părerea. Când a plecat, lăsând-o în spital, îl privise ca pe un diamant neprelucrat și, totuși, seara tecută îi dezvăluise și alte chipuri. Hainele lui detonau eleganță și rafinament, purtarea lui, bună creștere și educație, ca să nu mai vorbim de farmec. Iar sărutul lui...

O intriga și ea recunoștea acest lucru. Încă nu știa exact xu xe anume se ocupa, unde locuia, era tot străinul care îi vorbea prin fereastra mașinii. Cu toate acestea, îi răspunsese la sărut cu o ardoare pe care nu se credea capabilă. Niciodată nu se considerase o ființă senzuală; ea și Greg se bucurase de viața sexuală liniștită și sănătoasă, dar nu își amintea să se mai fi simțit vreodată atât de

transportată ca în seara precedentă când o sărutase Chad. Faptul că dormea în patul lui Greg era ca o prelungire a iubiri pe care i-o purta. Avea o bănuială că, alături de Chad intimitatea avea să ajungă la dimensiuni nebănuite, că ar fi putut însemna un adevărat eveniment.

Mult timp după plecarea lui, simți excitații necunoscute până atunci, o greutate mare în stomac, furtive ale sânilor și un tremur în gât. Strecurându-se în așternut, era conștientă de moliciunea cerșafurilor ce îi atingeau pulpele și coapsele. Parfumul îi mai persista vag în păr și, de câte oei se mișca, atingerea cămăși de noapte pe sâni o făceau conștientă de faptul că aceștia se aflau într-o stare permanentă de agitație. Încercă să se liniștească strângând perna la piept, dar nu îi plăcu moliciunea ei, pentru că nu semăna deloc cu pieptul lui tare. Își dădea seama, Într-un mod cât se poate de acut, de orice sunet, apariție, atingere și miros din jurul ei. Trecându-și limba peste buzele umflate de sărutări, căuta să își amintească gustul lui Chad. Era ca și cum simțurile ținute în captivitate îi fuseseră eliberate pentru a se lăsa furate de vârtejului unor noi rare senzații. Mintea îi rătăcea printre fantezii hedoniste. Voia un bărbat.

Își îngropa fața roșie de rușine și vinovăție în perna care o ținea la piept. Cât timp trecuse? Mai mult de una. Oricât de rușinos ar fost pentru o proaspătă mamă să se gândească la asemenea lucruri, ea știa că dorea să simtă greutatea unui bărbat alături, înăuntrul ei.

Nu, nu „un bărbat”. Ea îl voia pe Chad.

Nici acum, în lumina dimineții, vraja nu se risipise. „Este stupid și ridicol”, se dojeni ea dând la o parte pătura și coborând din pat. „Mai ales pentru o femei fatală care nua re nici măcar un filtru de cafea”. Își trase pe ea un capot de velur, pentru că, în timpul nopții, suflase un vânt rece.

Sarah tocmai începuse să se miște, când Leigh se aplecă deasupra leagănelui.

- Bună dimineața, iubito. O să-ți pun un scutec curat și,

pe urmă, poți să-ți ei micul dejun, murmură ea, în timp ce îi schimba scutecul ud. S-ar putea să nu-l mai vedem niciodată, Sarah. A trecut doar ca să vadă că suntem bine, adăugă și, după ce îi prinse scutecul, o duse la bucătărie.

- Și ce dacă a sărutat-o pe mămica? Sărută ca un profesionist. Cine știe pe câte femei a aexersat pentru a-și perfecționa tehnica? O fi avut vreo întâlnire anulată în ultima clipă și n-a avut alceva mai bun de făcut decât să vină la noi. Ce zici?

Sarah își arătase încântarea față de mâncare suflând în lingura cu cereale și piersici care tocmai i se ducea la gură.

- E, într-adevăr foarte atrăgător. Înalt, zvelt și... mmm... tare. Sarah, când m-a ținut lipită de el, aș fi vrut să mă topesc, dar nu e brutal, clasifică ea repede ștergându-i gurița cu un șervet. Gura lui este... și mâinile...mă întreb când o fi când... dar asta știu, pentru că m-a atins când ai venit pe lume. Bine, dar a fost cu totul alceva, nu era ca și cum ar face... Nu-mi pot închipui de ce, mă tot gândesc la... Când o să crești, o să înțelegi, Sarah.

Chad constitui subiectul conversației tot timpul micului dejun, dar pe Sarah nu păru să o deranjeze. Stropi cu apă tot timpul ce îi făcu baie, ascultându-și mama cum scornea tot felul de bănuieli în legătură cu el. Dar nici când plecară îmbrăcate și aranjate, subiectul Chad Diollon nu era complet încheiar.

- Vreau să arate ca și cum ar fi suspendate în aer, nu de parcă ar atârna de tavane, le zise Leigh muncitorilor din jurul ei. Ați înțeles? Renul lui Moș Crăciun trebuie să zboare, deci se află cam la... – zise ea și se opri utiându-se la tavanul magazinului, – să zicem, la aproape un metru de tavan. Minimum. Firul acela e garantat să nu se rupă.

- Și dacă se rupe un ren uriaș cadă în capul vreunui cumpărător care nu bănuiește nimic?

Recunosc imediat glasul acela scăzut și profund care se auzi primejdios la aproape de urechea ei. Se răsuci și îl văzu pe Chad lângă ea.

- Salut! Spuse el zâmbindu-i. Te dau în judecată dacă Rudolph cade pe mine când vin să-mi fac cumpărăturile de Crăciun.

- Nu ți-ar face nici un rău, îi spuse ea zeflemitor. E din pastă de hârtie turnată și pe dinăuntru gol.

- Și eu la fel. Gol vreau să spun. Ce-ai zice de masa de prânz?

Era cowboy din nou. Numai că, de data aceasta, blugii, deși la fel de strâmți, erau curați și noi. Peste cămașa ecosez albastră, cu o croială tip western, purta un cojoc de oaie, iar în mână ținea o pălărie Stetson, neagră, de fetru. Leigh nu se putu abține să nu i se uite la picioare. Ghetele crăpate și prăfuite fuseseră înlocuite cu o pereche din piele de șopârlă, negre, în perfectă stare.

- Hei, Chad, ce mai faci?

Leigh rămăsese cu gura căscată și uluită când câțva dintre muncitori veniră să îi vorbească.

- Bine, George, Burt. Salut, Hal. Voi ce mai faceți?

- Așa și așa. Ai avut ceva interesant în ultima vreme?

Înainte să îi răspundă, Chad îi aruncă o privire pe furiș lui Leigh.

- Nu, nimic deosebit.

- Am auzit de chestia aia din...

- George, am venit doar să-mi invit la masă doamna preferată și n-am de gând să irolesc nici timpul ei, nici pe al nostru sporovăind.

Începură toți să râdă uitându-se la Leigh cu subînțelese. De unde până atunci o priveau doar ca pe o profesionistă competentă, acum o priveau ca pe o femeie. Își simți obraji fierbinți când Chad o luă pe după umeri și, ca pentru a încerca să își recapete sângele rece, se uită la ceas.

- Da... banuiesc că e vremea prânzului, zise ea. Ne vedem, să zicem, peste o oră.

- Să zicem două ore, completă Chad, ceea ce provocă mai multe râsete, priviri insinuante și clipiri conspirative din ochi

Din fericire, Chad o lua de acolo imediat.

- Unde e biroul tău?

- Lângă cel a lui Sakowizyz.

- Va trebui să-ți ei haine. E frig afară.

- Da nu e nevoie să ieșim din magazin. Știu un bar bun unde se mănâncă salată...

- Aia e mâncare pentru iepuri. Mie îmi este foarte foame și, pe urmă, i-am promis lui Sarah că o să vă îngraș, zise el fără să îi dea voie să protesteze. Apropor, unde e Sarah?

- O doamnă care locuiește pe-aproape are grijă de copiii mamelor care lucrează. O las pe Sarah numai când am de lucru mai multe ore în șir.

- Ah, să nu uit, spunând el scoțând o hârtiuță din buzunar, uite numărul meu de telefon. Nu figurează nicăieri, pentru că sunt mai mult plecat din oraș. De ce să încarc cartea de telefoane? făcu el zâmbind.

- Mulțumesc, zise ea întrebându-se dacă și când va avea ocazia să-l sune.

- Poți să-l folosești oricând ai chef, adăugă el promițător.

Își croiră drum printre cumpărători – necăjiți, grăbiți sau indiferenți – către biroul mic care i se dăduse spre folosință și care se afla între slile de baie ale femeilor și bărbaților și telefoanele publice. După ce Leigh își luă haina și poșeta, se îndreptară spre una din ieșiri.

Camioneta era la fel de răvășită și murdară ca altădată și greu de pornit pe vreme rece, dar Chad reuși să o aducă la viață și o scoase din parcare. Părea să fi decis deja încotro mergeau, așa că Leigh nu mai fu consultată.

- Chad, ești din Midland? Cum de te cunosc George și toți ceilalți?

- M-am născut aici și am urmat la școlile publice din Midland toate clasele până am plecat la școala tehnică. Mulți ne cunosc pe mine și pe ai mei.

Digeră informația, după care continuă:

- Și mai locuiești aici?
- Da, dar călătoresc mult.
- Cu serviciul?

Efectuo o întoarcere la stâbga înainte să îi răspundă laconic:

- Da.

Ea își drese glasul și îl întreabă din nou:

- De fapt, cu ce te ocupi? George te-a întrebat de o anumită afacere. Te ocupi mereu de avioane?

Știa că exista în apropiere de Midland servicei-uri de avioane. Mulți magnati ai petrolului aveau propriile lor avioane.

- Da, sigur, cam așa ceva.

Opri camioneta în fața unui restaurant, deschise portiera de pe partea lui, după care veni să o ajute pe ea so coboare. Vântul îl însoți până la ușă. Leigh nu fusese atentă unde mergeau, dar de cum intrară, nasul îi spusese că se aflau într-un loc unde se pregăteau pe grătar animale întregi. Se simțea o aromă picantă, puternică și tare, amestecată cu miros de legume arse

Din tonimatul din colț, Willi Nelson le implora pe mame să nu-și lase copiii să ajungă cowboys. Toate scaunele înalte înșiruite de-a lungul tejgheleio, care era lungă cât întraga clădire, erau ocupate de oameni de afaceri îmbrăcați în costume din trei piese, neciopliți în blugi pătați de uylei de văcari cu cizme de călărie cu tocuri înalte.

Chad o luă pe Leigh de braț și o împinse spre unul din cele câteva separeuri aflate de-a lungul ferestrelor vopsite, îmbăcsite de grăsime și praful. Se așează și el pe bancheta învelită în imitație de piele roșie în fața ei, după care își scoase pălăria și o puse cu borurile în sus, pe pervaz. Apoi, cu mișcări copilărești, își trecu degetele prin păr, gest pe care Leigh îl găsea ciudat de copilăresc.

- Vrei s-o agăt eu? întreabă el referindu-se la haina pe

care tocmai o dezbrăcase.

- Nu, mulțumesc, o pun aici.

- Îți vine foarte bine costumul ăsta, spuse el plimbându-și privirea peste pulovărul negru din bucle, care îi cădea provocator peste sâni, apoi peste cordonul lat din fire împletite, de diverse culori, care îi încingea mijlocul. Pantaloni negri din lână îi îmbrăcau perfect șoldurile și coapsele subțiri, demne de invidiat. Sau poate ar fi fost mai potrivit să spun ca tu îi faci să arate bine.

- Mulțumesc, și tu arăți foarte bine, îi zise ea sperând să nu le considere niște vorbe goale, dar abia se abținu să nu îi spună adevărul: că arăta mult mai sexy decât se putea spune în cuvinte.

Chad îi făcu semn apoi solicitase chelneriței din spatele tejghelei, care porni imediat spre ei.

- Ce vrei să bei? o întrebă el.

- Ceai cu geată.

- Ai devenit o adevărată texană, vrei, nu vrei, îi zise el zâmbind larg. Aici ceaiul cu gheață nu se bea numai din când în când, ci tot timpul anului.

- Bună, Chad, salută chelnerița cu căldură când ajunse la masa lor.

Pieptul plin aproape că îi ieșea din uniforma bleu și niște cercei lungi cu strassuri de prost gust îi atârnavă de sub părul platinat care fusese tapat și dat cu fixativ. Machiajul ei țipător s-ar potrivi mai bine unei străzi din Las Vegas, amintindu-i lui Leigh de generoasele patroane de bordel din filmele western.

- Ce mai faci? îl întrebă ea pe Chad.

- Bine, Sue, dar Jack ce face?

- Rău și gras. L-ai văzut vreodată astfel? zise ea râzând provocatoare. Pe unde ai umblat, Chad? Ți-am simțit lipsa la dansu de acu două săptămâni.

- Am fost plecat din oraș..

- Ceva important?

El ridică din umeri, semn că voia să schimbe subiectul.

- Ea este Leigh Bransom și ar vrea să bea un ceai cu gheață.

- Bună, Leigh, zise Sue zâmbindu-i cu toată gura, și dezvelindu-și o mulțime de dinți de aur. Și tu, Chas? Tu ce vrei să servești?

- Ai vreo bere rece?

Știi tu că s-a întâmplat vreodată să nu am? Zise ea râzând din nou. Mă-ntorc imediat imediat să vă iau comanda.

- Ți place grătarul? o întrebă el pe Leigh deschizând meniul, care văzuse zile mai bune – ani mai buni.

- Da, spuse ea încet, vrând parcă să mai adauge ceva.

- Dar? o întrebă el râzând.

- Dar de obicei nu mănânc atât de mult la prânz.

Împreunându-și mâinile pe suprafața verde a mesei, se aplecă spre ea.

- Ți-ai interzis cunșva alimentația nutritivă când o hrănești pe Sarah?

Leigh avu impresia că o baghetă magică trecuse prin trup, colorându-l. Își plecă încet privirea, care i se opri pe mâinile lui acolo unde se aflau, lângă tacâmurile învelite în șervețele albe din hârtie. Erau niște mâini frumoase, puternice, subțiri, bronzate și acoperite ușor cu păr castaniu. Știa cât de sensibile și liniștite puteau fi, doar îi mângâiasse obrazul lui Sarah când aceasta era încă lipicioasă datorită lichidului amniotic. Toto el mai văzuse și când Leigh își dezgolise sânul oferindu-i-l lui Sarah și tot el atinsese fața copilului când sugea la pieptul lui Leigh.

Totuși, acum se simțea prost dacă vorbea despre aceste lucruri. Numai după sărutul din seara trecută. Aceasta schimbase totul. Cel de la spital nu conta, fusese ca un sărut prietenesc, de felicitare pentru o treabă bine făcută. Seara trecută, însă, fusese alceva. Limba lui cercetătoare dezvăluise în ea un erotism pe care nu se credea capabilă, iar acum, tot ce spuneau căpăta o conotație sexuală. Poate numai în mintea ei, el, poate că...

- Leigh?

Ridicând capul, își dădu seama că îi citise gândurile. Fermecătorii lui ochi ca două safire i-i sferdeleau pe a ei ca două sulite, sfărâmând peceteile de pe cele mai tainice gânduri ale ei. Îi aruncă o privire întrebătoare și el spuse atât de încet, încât numai urechea ei putea auzi:

- Îmi amintesc, imiamintesc exact cum arătai, incredibil de dulce, culoarea, totul. Am luat acea imagine cu mine și m-am jucat cu ea de o mie de ori de atunci. Cel mai adesea când eam singur. În pat. Și, de fiecare dată, tânjesc îngrozitor de mult să te mai ating ca în ziua aceea. Da, îmi amintesc. Am crezut că e drept să știi și tu.

Tresărind amândoi la auzul unei voci străine.

- V-ați hotărât ce vreți să mâncați? întrebă Sue, cu creionul pregătit de scris.

Chad întrebă dregându-și glasul:

- Leigh?

Fără ca măcar să se fi uitat înainte pe listă, zise repede:

- Un sendviș cu o felie de friptură, vă rog

Aceste cuvinte sunară puțin mai tare decât niște silabe mormăite.

- Eu vreau două sandvișuri, sos și fără ceapă

Părea să își revenit după urma acelui schimb înțepător de cuvinte de mai înainte și îi zâmbi lui Sue când îi spuse că nu voia ceapă.

- Și o porție de cartofi prăjiți. Nu, două porții.

- Am făcut și niște salată de varză cu smântână așa cum îți place ție, îl informă Sue.

- Două porții.

- Chad, nu cred că pot, zise Leigh, dar obiecțiile dispărură când el îi arucă o privire amenințătoare.

Sue începu să râdă..

- De data asta, ai una slabă, Chad.

Ochii lui nu părăsiră nici o clipă chipul ului a lui Leigh.

- Așa îmi plac.

- Eh, iubitele, ele toate te plac, îi mai zise Sue bătându-l

ușor pe obraz înainte să plece.

Deci toate îl plăceau, află Leigh. În timp ce mâncară tot ce comandaseră, aproape toate femeile din jur vorbiră cu el. Trei de genul celor care frecventează barurile din provincie, blonde, cu unghiile rase și pline de aur, veniră, la un moment dat, la masa lor. Politicos, Chad i le prezentă lui Leigh, dar ea fu ignorată.

Una dintre ele îi puse mâna mângâietoare pe umă lui Chad și zise:

- Bubba mi-a făcut piscina aia acoperită pe care mi-o doream atât de mult, Chad. Dintr-o parte vin apă caldă, iar în mijloc e bar. Acolo mergem acum să ne petrecem după-amiaza, în apa aia caldă. Poți să vii și tu oricând. Băutură rece și apă fierbinte. Ar fi mare păcat să pierzi așa ceva. Invitația rămâne în picioare, să știi.

O invitație pentru a se folosi piscina, de băutură și de soția lui Bubba, își spuse Leigh cripsată, după ce grupul se depărtă lăsând în urmă un iz de mosc. Cum putea un mecanic de avioane să cunoască femeii atât de bogate? Și cât de intim le cunoștea, oare? o îmboldi o voce geloasă dinăuntrul ei.

Dar, nu numai celeca soția lui Bubba și prietenele ei îl plăceau. În drum spre ieșire, o pereche de vârstnici se opriră lângă masa lor și femeia exclamă:

- Chad, ce mai faci băite?

Și, înconjurându-l cu brațele, îl sărută zgomotos pe amândoi obraji..

- A trecut atâta timp de când nu te-am mai văzut. Ai fost ocupat? Ce mai face mamam? Tocmai îi spuneam lui tati dăunezi ca nu i-am mai văzut pe ai tăi de un car de ani. Toată lumea-i atât de ocupată zilele astea. Cred că orașelul astă mi-a plăcut cel mai mult înainte să vină atâția străini. Știi că nu-mi mai vād deloc prietenii?

- Domnule și doamnă Lomax aș dori să v-o prezint pe Liegh Bransom, interveni el cu politețe.

- Încântată, apucă Leigh să spună înainte ca femeia să

se lanseze într-un alt monolog.

- Ești cea mai drăguță ființă pe care am văzut-o vreodată! Sigur. Toate fetele s-au ținut lanț după Chad și băieții mei erau atât de geloși! Bine, dar Chad este un băiat atât de drăguț, de bine făcut, și nu e deloc încrezut. Un băiat bun. Așa cum spun mereu, nu, tati? Chad Dillon e un băiat bun.

Tati nici nu apucase să spună un cuvânt, că vorbăreața lui soție îl împnse spre ieșire.

- Îmi pare rău, zise Chad. Așa se întâmplă când cunoști prea multă lume, nu ai niciodată o clipă de liniște.

- E în regulă, spuse Leigh cu un glas stins.

- Nu, nu e deloc, pentru că te voiam numai pe tine, spuse el și pentru o clipă privirile li se întâlniră, iar Leigh se simți topindu-se de dorință. Numai atât mănânci?

Consumase aproape toată friptura, nici un pic de pâine, puțină salată și câțva cartofi prăjiți.

- Da, a fost delicios, dar nu mai pot.

- Hai să plecăm de aici; numai dacă nu ai altă predicție pentru săruturi în locuri publica, adăugă el seducător.

Ea simți atunci furnicături prin tot trupul. Ieși cu stângăcie din separeu și se lăsă condusă de braț până la casa demodată, unde el achită nota de plată. Locul era plin de trabucuri, gumă de mestecat, pastile pentru stomac, bomboane, hărți rutiere, lanțuri pentru chei și scrumiere din ceramică în forme de animale.

Ajunși înapoi în parcare a magazinului, Chad trase mașina cât mai aproape de intrare.

- Când începi renii să zboare?

- Duminica dinainte de Ziua Recunoștinței.

- Dinainte?

- Da, pentru că vineri și sâmbătă ce urmează acestei sărbători, sunt cele mai aglomerate zile ale anului. Până atunci, magazinul trebuie gătit de Crăciun, pentru ca oameni să aibă poftă de cumpărături. Și din moment ce noi trebuie să lucrăm când magazinul este închis, o facem într-

o duminică.

- Ca spiriduși care vin în toiul nopți și fac pantofi pentru cizmar și soția lui?

- Știi povestea?

El păru jignit.

- Mama mi-a spus și mie înainte de culcare, ca toată lumea.

- Și tu ai fost un băiat atât de drăguț – o imită pe doamna Lomax. Un băiat bun.

Chad oftă.

- Țin să-ți spun că trebuie să-ți schimb imediat impresia despre mine. Și asta începând chiar de acum.

Se aplecă peste spațiul gol dintre ei și, cummprinzându-i cu mâna ceafa, p trase spre el.

- Nu cred că apreciezi prea mult modul cu m-am abținut astăzi, dar tot timpul mesei nu m-am putut gândi la asta.

Buzele îi erau fierbinți, grăbite și dornice. Se aștepta la acceptare și nu fu deloc dezamăgit. Leigh deschise gura la încurajarea lui subtilă și toate senzațiile pe care se chinuise să și le reprime, prinseră din nou viață. La fel ca data trecută,, toți nervii i se încordară sub ferbințeala guri lui. Limba lui era stăpânită de capricii, luând ori dăruind, cum îi dicta dispoziția, dar mereu plină de pasiune.

Îi trecu ușor buzele peste obraz, apoi spre ureche.

- Tot mai crezi că sunt „băiat bun”? o întrebă el, iar răspunsul îi era la fel de înfierbântat ca și buzele iscoditoare.

- Nu, spuse ea oftând. Nu.

Îi luă mâna și, ducându-i-o la buze, îi puse în palmă un sărut înflăcărat. Inima ei bătea nebunește.

- Nu știam ce crezi despre vizita mea neașteptată de aseară. De aceea n-am sunat înainte. Mă temeam că n-o să vrei să mă vezi.

- N-aș fi făcut așa ceva.

- Nu puteam risca, trebuia să te văd.

- De ce, Chad?

Cu degetul îi desena cerculețe pe venele ce pulsau la încheietura mâinii. Ducându-i din nou mâna la buze, vorbi cu gura lipită de degetele lui.

- Pentru că, din clipa în care te-am lăsat în spitalul acela, tu ai fost cea care mi-a dominat gândurile.

- Ca fiind femeia alcărui copil l-ai adus pe lume?

- Nu, spuse el, în timpul ce degetul i se juca încet cu lobul urechi ei. Ca fiind femeia pe care aş fi dorit să o cunosc mai bine şi care era, probabil, distrusă de tot ce ise întâmplase. Doamne, rum arătam în ziua aceea, trebuie să-ţi fi fost o frică de maorte.

- Numai câteva clipe. Ai fost, însă, atât de bun.

- Erai atât de frumoasă.

- Arătam îngrozitor.

- Parcă erai o pictură.

- Sigur – Dali.

- Delia Robbia. Ți-am spus-o şi atunci şi o cred şi acum.

De fiecare dată când te văd, te doresc şi mai mult.

O sărută din nou, părând să soarbă putere, iar ea nu avea forţa necesară pentru a se opune asaltului gurii lui. Când se sătură şi coborâ spre gât, simţi fiori în tot trupul, care îi dădea o senzaţie de slăbiciune şi ameţală. De la mijloc, mâna lui porni în sus spre coaste, apoi din nou în jos şi iar în sus, din ce în ce mai aproape de sâni. Degetul se undui sub umflătura moale.

- Chad – făcu ea trăgându-se din strâmsoare. Eu... trebuie să mă întorc la lucru – adăugă ea evitându-i privirea şi trecându-şi mâinile nervoasă peste haine pentru a le netezi.

El se uită la ea o clipă, deşi nu îşi luă ochi de la încreţiturile pantalonilor. Îl mai auzi oftând înainte să deschidă portiera. După ce o ajută şi pe ea să coboare, se grăbi spre uşă, ghemuiţi unul într-altul din cauza vântului rece. Ajunşi la intrare, el o rezemă de zidul de cărămidă apărând-o de vânt cu trupul lui viguros..

- Pot să trec pe la tine diseară? o întrebă şi, observându-i

prudența, ezitarea și intenția de a spune nu, adăugă: acționez prea repede, Leigh?

În ciuda gândurilor sale erotice din seara precedentă, era conștientă că nu putea începe o relație întâmplătoare. Nu trebuia să se gândească numai la viața ei, ci și a lui Sarah și așa ceva le-ar fi putut comporomite pe amândouă. Era ușor să îl accepte pe Chad ca iubit, dar a face sex de dragul sexului era total contrar convingerilor ei. Mai bine îi spunea și lui ce gândea.

- Dacă vrei o aventură de curată durată, să știi că nu ți-ai găsit omul.

- Știu și, personal, vreau să ajung la sex încet ca să fie bine, zise el și gura i se strâmbă într-un zâmbet ademenitor, iar ochii îi sclipiră de neastâmpăr.

Ca și soția lui Bubba, ca și bătrâna doamnă Lomax, ca și Sue și ca propria sa fiică, Leigh fu învinsă de farmecul lui, severitate dezumflându-i-se ca o parașută a atingerea pământului.

- Deci, ne vedem diseară, da? insistă el.

- La cină? întrebă ea, pe tonul celui care se predă.

- Nu, spuse el cu regret. Am o treabă până pe la nouă. E prea târziu?

- Nu.

- Bun, spuse el și, lăsându-și capul în jos, o sărutase repede. Ce este? o întrebă apoi simțind că râde.

- N-am mai fost niciodată sărutată de cineva cu pălărie de cowboy.

Ochii lui albaștri și sferdelitori o priviră prin perdeaua genelor întunecate.

- Obișnuiește-te, mormăi el, după care, trecură împreună de ușile grele de sticlă, se îndreptară spre biroul ei.

Grupul de muncitori se afla în jurul fântânii, unde îi lăsase ea.

- Deci, ne vedem în jur de ora nouă, îi zise el apucând-o jucăuș de bărbie. Hai, acum du-te, dă-ți jos haina și fă ce-o

face toate femeile atâta timp în sala de baie. Eu merg să le spun băieților că vii imediat, adăuga el, făcându-le semn celor care o așteptau.

- Bine. Îți mulțumesc pentru prânz. Pe diseară.

Se făcuse ora zece. Prăjitura pe care o pregătise se răcise, Sarah adormise deja în leagănul ei și Chad tot nu venise

Lucrul la magazin avansase bine în restul după-amiezii, având de pus la punct cu echipa planurile pentru ornamentațiile de Crăciun. Puteau fi puse în aplicare duminica următoare, pentru că Leigh nu anticipase mari dificultăți.

În privința întâlnirii cu grupul Saddle Club Eastates, aceasta era cu totul alceva. Fusesse rugată de mebrii unui comitet de proprietari de case, reprezentând cea mai înstărită zonă a orașului, să coordoneze lucrul pentru decorarea exterioară a caselor din regiunea respectivă, dar nu reușeau să se pună de acord asupra culorilor. Leigh, care era foarte nerăbdătoare, ținu să le aducă aminte că nu mai aveau mult timp.

- Dacă vreți decorațiuni până în cea de a doua aptămână a lunii decembrie, va trebui să mă anunțați până la sfârșitul acestei săptămâni.

Obținând o promisiune din partea lor în acest sens, plecă să o ia pe Sarah. Îi dădu să mănânce, se jucase cu ea până când începuse să dea semne de agitație, după care o dusesse la culcare, fapt care îi permise să facă o baie și să se macheze din nou. Chicoti privindu-se în oglindă. Faptul că se aranjase pentru un bărbat o bine dispuse. Nu își mai amintea de când nu mai fusese atât de tulburată. Dacă Chad avea să creadă că era prea exagerată? Dacă avea să dea înapoi, gândindu-se că era o văduvă singură, care voia să pună mâna bărbat fără obligații? Dacă avea să creadă că

afirmația ei în legătură cu faptul că nu credea în relații întâmplătoare era, de fapt, o invitație timidă?

Păstrează-ți sângele rece, Leigh, se atenționează ea, dar era greu să se prefacă indiferentă când, de câte ori se gândea la Chad, se zăpăcea și rămânea fără respirație ca o adolescentă, iar el o „asalta” cu o hotărâre pe cât de măgulitoare, pe atât de tulburătoare.

Dar, pe măsură ce orele serii trecea fără ca el să dea vreun telefon măcar, începuse să își spună că fusese o proastă. La prânz i se păru că toate femeile oftau după el. Ce nevoie avea de ea, pe care o cunoscuse într-o împrejurare dintre cele mai lipsite de erotism și, care, pe deasupra mai avea și un copil? Virilitatea lui era prea ostentativă pentru a mai putea fi pusă sub semnul întrebării. Fără îndoială că, după ce ea i-a spus nu o mai interesa o aventură trecătoare, el se răzgândise. O văduvă șovăitoare, Fără să mai pună la socoteală și copilul, aveau să îi strice numele.

- L-ai pierdut, gură spartă, se muștrului ea.

De ce se simțe, oare, obligată să spună neapărat ceva? O sărutase în plină zi, într-o camionetă parcată. Aproape că îi atinsese sânul. Și? Putea fi făcut răspunzător de gesturile lui un bărbat pe care o femeie îl sărutase cu entuziasmul cu care o făcuse ea? De ce naiba intrase în panică, asemenea unei domnișoare puritane?

De ce, atunci când i-a simțit mâna înaintând atât de senzual spre sânul ei, nu i-a putut da o palmă în joacă, dojenitor? Soția Bubba ar fi știut să spună „nu” și să lase loc pentru un „poate când o să ne cunoaștem mai bine”. Dar ea nu era soția lui Bubba, se certă Leigh. Ea era ceea ce mama ei numea „o tânără bine crescută” și considera raportul sexual un aranjament. Ce-i drept fusese virgină în noaptea nunții. Ea...

Sonoria răsună strident făcând-o să țâșnească de pe canapea. Înfrânându-și dorința de a fugi la ușă, trase de trei ori aer în piept și merse să deschidă cu un pas mai

liniștit. Chad stătea cu brațele desfăcute, ținându-se de tocul ușii. Fără să își miște alceva decât capul, se aplecă puțin să îi pună stăpânire pe gură.

Pentru o clipă se jucă cu gândul de a-i opune rezistență, de a-l întreba de ce întârziase o oră, de a-i aduce aminte că nu avea de gând să-l invite să-și petreacă acolo noaptea, dar forța sărutului său îi șterse toate aceste gânduri din minte. Își coborâ brațele ușor de pe toc pentru a cuprinde într-o strânză îmbrățișare. Instictiv, își apropie picioarele de ale lui până când atingerea lor deveni o linie continuă și provocatoare.

- Iartă-mă că am întârziat, n-am putut altfel, pe cuvânt, șopti el seducător.

- Înțeleg se auzi ea spunând.

Sărutul o făcu praf. El își ținu mâinile de pe o parte pe alta a feței ei, trecându-i câte un deget mângâietor peste buze.

- Îmi place... asta... tot ce ai pe tine.

- L-am cumpărat astăzi. Zărise acel caftan lung și brodat în vitrina unui boutique și îl cumpăraseră imediat. Era exact ceea ce îi trebuia pentru petrecerea unor seri petrecuse acasă... cu Chad. Uf, încetează odată! Se muștră ea.

- Ți-am adus un cadou.

- Mi-ai adus un cadou? repetă ea, inima bătându-i să spargă pieptul.

El întinse atunci mâinile și luă două cutii împachetate.

- Deschide-o mai întâi pe cea mare.

Luând cutiile se duse și se așeză pe canapea, la el, după ce își scoase paltonul, veni și se ghemui în fața ei.

- Oh, nu! Exclamă ea scoțând filtrul de cafea dintr-un pachet. Lasă-mă să ghicesc ce e în cealaltă.

— Exact! făcu el pocnind din deget. Un kilogram și jumătate de cafea – zise elși, văzând-o cum râdea o întrebă: dar ce e așa caraghios?

- Nimic, numai că și tu ai un cadou. Vino în bucătărie.

Amuzat, o urmă în bucătărie, unde, odată ajunși, se

puse și el pe răs văzând pe dulap un filtru indentic cu cel care tocmai i-l dăruise și, alături o cuti de cafea.

- Dar ai făcut ceva cumpărături astăzi, nu? zise el și, luându-i amândouă mâinile într-ale lui, o întrebă: asta înseamnă că ai de gând să-mi faci cafea mai des?

- Asta înseamnă că vrei s-o fac? îl tachună ea..

În loc de răspuns, o trase spre el cu o nerăbdare atât de mare, încât impactul o lăsă fără suflare. Își trecu degetele iute prim păru ei castaniu lăsat liber și îi dădu capul pe spate pentru a se bucura pe deplin de sărut.

Ea îi atinsese cu prudență coastele, mângându-le și mângâindu-se de tăria mușchilor de desupt: apoi mâinile îi alunecară spre spate, frecându-și palme desfăcute de ambele părți ale coloanei lui.

— Ah, leigh, făcu el depărtându-se. Dacă încep acum, nu mai apuc să beau nici o cafea.

Acum? Oare voia să spun că, mai târziu, aveau să continue unde se opriseră?

- Și nici să guști prăjitura mea de ciocolată, zise e a ținându-i izonul.

- Mai sunt și alte lucruri pe care abia aștept să le gust, dar cred că totuși mai întâi va veni rândul prăjhiturii.

Mai întâi? Își aranjă părul cu un jest nervos.

- De ce nu faci tu cafeaua în timp ce eu tai prăjitua?

Trebuia să îl tempereze – nu, trebuia să îl tempereze pe el, dar și pe ea, se atenționează ea. Chad nu făcea alceva decât să reacționeze la invitația pe care ea știa că i-o comunica, în ciuda scrupulelor și tulburării ei.

În timp de ea tăia prăjitura, el îi dezvălui metoda fără greș de a face o cafea perfectă, după care bău trei cafele și devoră trei prăjituri umplute cu ciocolată.

- Cum de te menții atât de zvelt, când mănânci atât de mult? în întrebă ea cum lua cu degetul crema de la prăjitură.

- Multă muncă și un bun metabolism.

- Te duci la vreun club? Alergi sa joci tenis?

— Câteodată.

- Ai făcut ceva sport în liceu sau colegiu?

- Puțin.

- Chad Dillan, niciodată nu răspunzi clar la o întrebare? făcu ea exasperată.

- Din când în când.

- Ahhh! izbucni ea spre amuzamentul lui, și el, dându-și o mână la cap, spuse cu viclenie:

- Există metode mai bune de a remedia sentimentul de frustrare ca să nu mai vorbim de calorii.

Și, luând-o de mână, o trase în living-room.

- Prăjitura...

- Mai târziu. Și așa am impresia că ai insinuat că aș fi mâncat destul. Din alceva nu am avut destul. Sau aproape...

O lăsă în mijlocul încăperii și, așezându-se pe canapea, începu să tragă de cizma din piciorul drept până o scoase.

- Ce... ce faci?

De ce stătea acolo și se uita la el? De ce nu îl întreba motivul pentru care își scotea cizmele, de ce se simțea în largul lui într-atât să facă acest lucru, ce credea că aveau să facă odată ce le va scoate pe amândouă?

- De ce îți scozi cizmele? întrebă ea pe un ton care s-ar fi vrut sever, dar care, în schimb, sună înatoritor și răgușut.

— Au început să mă strângă.

— Ah! făcu ea foar.

Ă doua căzu pe covor pe un zgomot surd. Fără să spună un cuvânt, se uită la ea și întinse mâna. Parcă ascultând o comandă vrăjită, ea tranversă camera descățându-se din mers.

O trase în îndoitua formată întee brațul și umărul lui, așezând-o în fața pieptului său tare, după care se tot mișcă până când îi cuprinse cu fermitate șoldurile între coapse.

O mână blândă îi ținu păeul ridicat, în timp ce el o sărută ușor pe ceafă, făcând-o să se înfioare în clipa în care limba îi sensibiliză lobul urechi.

- Chad..., gemu ea.

Niciodată nu mai fusese sărutată în acel punct și își găsi un punct mai bun.

- Chad – repetă ea stins, – ce faci?

- Tot ce pot ca să te seduc. Am venit aici cu intenții onorabile, care se pare că au cam zburat pe fereastră – zise el și îi cuprinse mijlocul cu brațul, trăgând-o mai aproape. N-am dorit niciodată o femeie așa cum te doresc pe tine, îi spuse el rșgușit. Spune-mi că mă dorești și tu, Leigh. Spune-mi.

Cu răbdarea de care totdeauna dăduse dovadă, O Întoarce cu fața spre el. Obrazul ei îi rămăsese în palmă, în timp ce îi înălța bărbia cu un deget.

- Curajoasa și frumoasa mea Leigh, lasă-mă să te iubesc, te rog.

Ea își simțea toate resursele risipindu-i-se printre degete ca nisipul și nu mai putu spune alceva decât:

- Da.

Într-o clipă, gura lui se uni cu a ei, ca pentru veșnicie, cu siguranță, de parcă ar fi fost două jumătăți a unui întreg care își sărbătoreau unirea.

Se așeză mai bine lângă el, foarte firesc, îi puse o mână pe piept. În timp ce gura lui îi găsisese moliciunea gâtului, degetele îi deschise cămașa până când îi găsi părul ondulat de pe piept. Lunecându-și mâna de-a lungul caviculei, găsi primul șnur care ținea legat caftanul și trase de el până se defăcu. Cu al doilea procedă la fel. Apoi, al treilea, Leigh își ținu răsufllarea anticipând ce avea să urmeze, dar simți o umbră de dezamăgire când el se orpi să o privească. Fără să dea la o parte cafranul, îi atinse sânii.

Ochii lui o ținteau parcă vrăjită, în timp ce o mângâia.

- E așa de bine, șopti el, Plini, moi și...

Răsufllarea i se opri când degetele lui trecură ușor pe deasupra.

- Ah, Leigh, Leigh, Leigh, gemu el îngropându-și fața între sânii pe care mâinile lui îi dezgoliseră deja.

Începuse să îi sărute carnea moale, gura lăsându-i urme pe piele. Simpla atingere a obrazului lui aspru îi înfierbânta sângele și sfârcurile îi oulsau de dorință.

- Vrei?

- Da, te roh, te rog, zise ea fără să mai poată gândi la alceva decât dorința rzătoare pe care i-o stârnea.

. O clipă mai târziu, buzele i se stârniră în jurul sfârcului. O savur, mai întâi trăgând ușor cu gura, apoi cu limba. Lingra, mângâia, încercuia, mângâia. Din propria lor voință, degetele ei se strecurară în părul lui ținându-l strâns. Plăcerea dura atât de mult, încât avu impresia că avea să moară. Găsind poalele caftanului, mâna lui le ridică și începu să îi mângâie genuchii, apoi mai sus... și mai sus...

- Chad, gemu ea și buzele lui trecură pe deasupra sânilor și gâtului pentru a-i găsi gura.

El îi luă mâna care îi rătăcea pe piept și o conduse mai jos, peste nasturii rămași încheiați, dincolo de catarama de bronz, apăsând-o pe sexul excitat.

O acoperi cu o ploaie de sărutări pe față, pe gât și pe umărul dezgolit, iar vorbele îi erau întretăiate și răgușite:

- Leigh, simte-mă, eu sunt... Nu vreau să-ți fac nici un rău. A trecut mult timp decând tu... și ai și născut. N-o să pățești nimic?

- Nu, nu! îngăimă ea scuturând din cap și spunându-i cu o apăsare a mâinii câtă încredere avea în el.

- Iubi...

Amândoi săriră ca arși când sună telefonul.

Chad înjură încet printre dinți, iar Leigh își trase picioare de sub el, dându-se să răspundă.

- Alo,

- Dillon este acolo?

Capitolul 4.

Mintea ei, tulburată de pasiune, încercă să își dea seama ce spune acel om.

- Dillon? Chad?
- E acolo?
- Da...așteptați o clipă.

Întorcându-se, îl văzu pe Chad lângă ea, ținând-o cu privirea așa cum înfingi un fluture într-o suprafață de plută, după care îi luă receptorul din mână.

- Da, zise el pe un ton răstit

Ascultă o clipă, străpungând-o cu privirea, după care întrebă, întorcându-se:

- Unde?...Rău?...

Injurături infundate.

- Bine... Peste o jumătate de oră.

Trânti receptorul și se duse repede la canapea pentru a-și pune cizmele.

- Cine era? De unde știa... Ce... Unde te duci?
- Am o treabă.
- O treabă? Dar... Urgență...

- Ei bine, e vorba tot de un fel de urgență.

Își puse pantalonul fără să se uite la ea.

- Îmi pare rău că a sunat aici, dar a trebuit să la s numărul tău de telefon.

Ea rămăsese într-un loc, tremurând și încă răvășită de sărutările lor înflăcărâte. Șnururile caftanului erau încă dezlegate și aceasta atârna în lături. Măinile și le ținea în jurul mijlocului. Era, dintr-odată speriată. Punându-i

măinile pe umeri, o trase spre el.

- Asta-i pentru Sarah, zise el sărutând-o ușor pe obraz. N-am reușit s-o văd în seara asta.

- Chad...

- Asta-i pentru tine, spuse el apoi, trăgând-o mai aproape și sărutând-o cu acea brutalitate amestecată cu trandefe, cunoscută deja. Și asta-i pentru tine, adăugă el și îi lipi o mână pe șodurile ei, ridicând-o puțin și trăgând-o, astfel încât ea îi simți în abdomen pasiunea nepotolită.

Îi mângâie gura cu limba, înfometat și lacom, după care, ca un avar, culese fiecare părticică a ei făcând-o parte integrantă din el. O gustă, memorând-o. Îmbrățișarea lui era totală. Își lipsi coapsele strâns de ale ei îi mângâie sânii cu o mișcare de frecare a pieptului. Apoi o strânse cu o femitate și o disperare pe care o alarmară pe Leigh și mai mult.

Când, în cele din urmă, el își ridică privirea, ea se simțea atât de golită de parcă i-ar fi luat toată viața pentru el. Ochii lui îi cercetă chipul, fiecare trăsătură în parte, ca o rază laser. Buzele îi tremurară.

- Chad...

- Te sun când pot. De cum o să mă-ntorc. S-ar putea...Nu știu cât s-ar putea să dureze, dar când o să pot, o să mă întorc.

Ușa se deschise în urma lui. Ea îi auzi pașii alergând pe trotuar, portiera camionetei trântindu-se, motorul pornind și apoi zgomotul demarajului.

Uimită și zguduită, se răsuci și își roti privirile prin încăpere de parcă nu o mai văzuse niciodată. Canapeaua unde, numai cu câteva clipe în urmă Chad o iubise. Acum era goală la fel ca inima ei.

Zile întrehi Leigh se chinui să și-l scoată pechad din minte, dar îi fu imposibil. Era cu ea la lucru, și când se

juca cu Sarah, și când stătea singură uitându-se la televizor, și când se afla singură în pat, și când dormea.

Să fi fost doctor? Cine mai alerga când era vreun caz de urgență și lăsa numere de telefon unde putea fi găsit? Dar cel care îl căutase pe Chad nu avea glasul melodios al cuiva care lucrează la o centrală telefonică. Era o voce masculină, aspră, gravă.

Să fi fost criminal? Să fi fost avertizat de...

Doamne, Leigh, ai devenit melodramatică! se muștrului ea. Bineînțeles că Chad nu era un criminal. Era prea vizibil, prea bine cunoscut la oraș. În ziua în care o invitase la dejun, crezuse că o să afle mai multe despre el. După ce revenise la magazin, pusese tot felul de întrebări oamenilor care păreau să îl cunoască bine, dar nu ajunsese nicăieri. Oamenii deveniseră incredibil de stupizi în timpul pauzei de prânz, spunând că habar nu aveau cu ce se ocupă Chad, amintindu-și, înșă, cu plăcere cât de bine jucase el fotbal odată.

Ziua Recunoștinței sosi pe neașteptate; se trezi întâmpinându-și părinții la ușă. Aceștia nici nu voiseră să audă ca ea și Sarah să se ducă în ziua aceea la Big Spring.

- NU te-ai învățat minte încă? o întrebă mama ei. După ce ți-ai născut copilul pe marginea drumului, ajutată de un om care nu știm absolut nimic, care ar fi putut foarte bine să te lase acolo, să te omoare sau chiar poate mai rău, mai adăugă ea și se cutremură.

Leigh oftă doar, resemnată, și trebui să admită că ei trebuiau să vină. Aduseseră și curcanul și tot ce era necesar, însă ea nu măca aproape deloc.

- Nu te simți bine, draga mea? o întrebă tatăl ei, iar Leigh îi răspunse cu o falsă voioșie:

- Ba da, sper numai ca ornamentațiile de Crăciun să reziste cât trebuie, atât.

Mincinoaso! Se apostrofă ea. Se gândea la Chad. Unde își petrecea el, oare, Ziua Recunoștinței? Oare petrecea, într-adevăr? Unde era?

Sarah fu agitată toată ziua, astfel încât, până după-amiază. Leigh obosise de atâta legănat și încercări de a o liniști.

- Probabil că îi ies dinții, fu de părere Lois Jackson.
- E prea mică, mamă.
- Tu la cinci luni aveai dinți.
- Bine, se poate, zise Leigh plictisită, nevrând să se certe cu nimeni, și avându-l în minte numai pe Chad. A avut și puțină diaree.
- E clar, îi ies dinții.

Din fericire, părintii plecară devreme și Leigh se duse la culcare imediat după ce o așezase în legăn pe Sarah, care încă mai dădea semne de agitație.

- Și ție ți-e dor de el? o întrebă ea, la un moment dat, pe copila adormită.

Ștând în pat, cu ochii larg deschiși, în ciuda faptului că era foarte obosită, Leigh urmărea umbrele de pe tavan. Buștia aproape nimic despre Chad Dillon. Trăiseră împreună o experiență pe care foarte puțini o întâlnesc în viață. El îi adusese copilul pe lume și, cu toate acestea, nu știa nimic despre el, despre familia lui...

Sări ca arsă. Familia? Dacă era înșurat? O mințise, oare, de la bun început, sau se înșurase în perioada dintre nașterea lui Sarah și ziua care venise în vizită. În legătură cu acest lucru să fi fost telefonul? Soția lui s-o fi aflat în cine știe ce afacere...

Nu, telefonul acela era în legătură cu o urgență. Urgență. Soția lui avusese un accident. Chad întrebuse: „Unde?”, Rău?” Asta era. Soția lui și cei patru copii ai lui suferiseră un accident.

Nu, nu, gemu ea trântindu-se la loc pe pernă. Nu era înșurat. Habar nu avea de știa acest lucru, dar știa. Erau atâtea lucruri în legătură cu el despre care ea nu știa nimic și voia să știe. Ce meserie avea? Unde locuia? De ce așteptase patru luni până să vină să o vadă după ce o lăsase la spital?

În mod invariabil, gândurile i se întorseseră la momentele dinainte să sune telfonul. La clipele când o săruta, o atingeă, tulburând-o așa cum nu o mai făcuse nimeni. Simțind sentimentul de vinovăție, trebui să recunoască faptul că emoțiile și senzațiile pe care i le stârnea Chad îi erau necunoscute. Greg, orcât de mult îi iubise, nu o adusese niciodată la un asemenea grad de excitație.

Agitată, se foia tot timpul în așternut. Își amintea foarte bine cum mâinile lui desfăcuseră cu îndemănare, dar tandre, șnururile caftanului, cum se abținuse să o atingă până când a fost convins că și ea dorea acest lucru, mâinile lui nu erau lacome, ci provocau plăcere. Gura îi era convingătoare, fermă, experimentată, dar, în același timp, preocupată să îi ofere tot atâta plăcere cât primea el din sărutările lor. Nu se grăbise. Cunoștea fiecare senzație a ei și căuta să îi satisfacă dorințele. Mai cunoscuse și alte femei...

Mai era de mirare, oare, că femeile îl simpatizau atât de mult? Toate îl doreau, de la Sarah până la doamna Lomax de la restaurant, știind că instinctiv că Chad era un bărbat căruia îi plăceau femeile. Vârfurile degetelor lui fuseseră sigure și senzuale. Știa foarte bine cum să facă ca să nu îi reziste nimeni.

Leigh gemu, amintindu-și senzația ferbinte și dulce pe care i-o dăduse când trăgea ușor cu gura de sfârcurile ei sau atingerile blânde ale limbii lui. Bărbăția lui era tare și puternică și acum ar fi vrut atât de mult să fie cu el, să îl simtă deasupra, să simtă forța aceea umplând...

Doamne, ce se petrecea cu ea? Era o femeie practică și cu capul pe umeri, care realizase foarte multe. Supravețuia văduviei și își creștea singură copilul, exact cum le promisese alor ei. Doar nu avea de gând să lase niște famtezii erotice în legătură cu un bărbat, pe care îl cunoștea foarte puțin, să îi afecteze modul serios de a gândi. Repetându-și această concluzie, încercă în zadar

săadoarms.

- Iată ce propun eu, le spuse Leigh celor care formau comitetul proprietarilor. Fiecare stradă va avea un laitmotiv. Una baton de zahăr ars, alta corsiti, alta clopoței, și așa mai departe. Un furnizor din Dallas le are în stoc. Batoanele vor purta luminițe albe și roșii, cărțile de cântece ale coriștilor vor fi roșii, iar ei vor fi îmbrăcați în alb, înțelegeți?

Cinci capete încuviințară avea loc în marțea ce urmă Zilei Recunoștinței și Leigh spera să decidă împreună cu acel comitet, odată pentru totdeauna, cum să le decoreze bogatele case. Cum ei nu putuseră să cadă deacord, Leigh își luase obligația să vadă ce mai putea găsi așa, în ultima clipă.

- De asemenea, vom decora și casele, com contura și curție și copacii în lumini albe. Este ceva simplu dar de efect. Pe urmă, fiecare dintre dumneavoastră, coronițe și altele. Numai că trebuie să iau un răspuns clar astrăzi.

Cineva, evident plictisit de întreaga afacere, zise:

- Eu spun da și haideți să terminăm odată.

- Pare atât de simplu, se plânse atunci una dintre femei.

- V-am spus că este simplu, zise Leigh cu mai multă bunăvoință decât simțea, deoarece, având de câștigat o mulțime de bani de pe urma acestui proiect, trebuia să își cam pună lacăt la gură. Dacă am fi început mai devreme, am fi aranjat ceva mai complicat. La anul va trebui să începem cu planurile de prin setembrie, dar vă promit că și acum va fi frumos. Veți putea vedea luminile de la câteva mile distanță.

- Când putem face rost de toate? întrebă cineva.

Leigh știa că banii nu erau problemă.

- Îi pot spune furnizorului să trimită tot – beculețe, suporturi, absolut tot- cu avionul. Dacă îi spun astăzi, vor

ajunge până joi și o să aranjăm totul în timpul week-end-ului. Vreți să cau eu electrician sau o faciți dumneavoastră? Cei care lucrează cu mine la magazin ar fi foarte încântați să câștige un ban în plus de Crăciun.

- Atunci s-a aranjat, zise cel nerăbdător. Scăpăm noi de o grijă.

- În regulă. Deci, sunteți cu toții de acord?

- Da, spuse o altă femeie. Am discutat cu vecinii aseară și au spus că orice hotărâm noi este bine. I-am contactat pe toți, în afară de Chad.

- Exact, zise omul. Am auzit că ar fi în Mexic.

L-a auzul acestui nume, creionul cu care Leigh mângâlea pe hârtia complet nemișcat. Datorită apăsării prea puternice a vârfului i se rupse.

- Un foc al naibii de mare din câte am auzit, continuă omul.

- Foc? întrebă Leigh cu un calm artificial.

Era posibil ca acești oameni să vorbească despre Chad Dillon?

- Da, unul dintre proprietari lucrează pentru Flamenco.

- Flamenco?

- N-ați auzit de Flamenco? o întrebă omul.

- N... nu? se bâlbâi ea. Nu locuiesc aici de prea mult timp.

- Lumea s-a refăcut pe baza ei în Midland. Supravegherea sondelor de petrol. Băieții ăștia sting focurile care izbucnesc la sondele de petrol. Înțelegeți?

Teama îi înlătuise corzile vocale și nu mai putea scoate un cuvânt. Nu mai era în stare decât să dea din cap amuțită. Poate nu era vorba de Cad al ei, doar nu era un nume atât de neobișnuit.

- Chad Dillan lucrează la ei de când a terminat școala tehnică. Cât să fie de-atunci, oare? În ce an a absolvit Chad? Îmi amintesc ce mânca terenul ăla de forbal? Dumnezeule mare, ce mai alerga cu mingea!

Omul găsisese, în sfârșit, un subiect de discuție care îi

plăcea.

Ridicându-se repede, Leigh își răsturnă poșeta. Aplecată să își adune conținutul cu niște mâini tremurând, le zise.

- Deci dacă asta e tot, eu m-aș întoarce la lucru. O să țin legătura cu dumneavoastră, dar nu uitați că trebuie să facem totul în timpul week-end-ului.

Ieși din clubul de proprietari împlecitindu-se și se rezemă de zid trăgând în piept aer, căci, dintr-o dată începu se să îi lipsească. Chad se afla în Mexic pentru a se lupta cu un incediu izbucnit la o sondă de petrol. Un gen de slujbă care necesita un înalt grad de specializare, foarte primejdioasă și foarte bine plătită. Oh, Doamne! La fel ca Greg!

Se desprinsese de zid și porni încet pe trotuar. Privind în jur, râse cu tristețe. Foarte bine plătit. El trăia alături de milionari într-una din casele celea mari și ea îl credea mecanic, plecat mereu la lucru. Iar el îi încurajase această supoziție. Furia crescând se luptă cu neliniștea și învinse.

Trase cu putere portiera și o trânti cu furie și mai mare. Conducând neglijent, părăsi zona exclusivă, fără să privească nici în dreapta, nici în stânga și fără să o intereseze care dintre casele acelea opulente aparținea celui care o mințise și o indusese în eroare în mod intenționat.

Lacrimi de umulință și durere îi încețoșa privirea. La naiba cu el! O ținuse în brațe și o sărutase ca să dea apoi fuga să stingă o sondă de petrol. Iadul pe pământ. O lăsase ca să fie, poate, rănit, sau, poate...

Suspină, punând frână în fața unui semafor. Chad știuse ce ar fi gândit ea despre munca lui și, atunci, intenționat, nu i-a spus. I se strecurase în viață și în inimă, așa încât pe ea o durea chiar și dorința de a-l vedea. Făcuse în așa fel încât să-i devină vital, fiind conștient că ea nu l-ar fi acceptat niciodată dacă ar fi știut cu ce se ocupă. Aflase chiar din gura ei tot ce gândise ea despre munga lui Greg.

- Îl urăsc pentru că m-a mințit. Îl urăsc, repetă ea și, de

fiecare dată când spunea acest lucru, știa că nu era adevărat.

Adevărul o durea, era acolo, evident cu fiecare lacrimă care îi luneca pe obraz. Problema era că... se îndrăgostise de el.

Aruncându-i numai o privire acelui chip închis și încordat, își dădu seama că aflase deja.

- Ai aflat?

- Da.

Avusese la dispoziție o săptămână pentru a digera ceea ce aflase în legătură cunca lui, dar furia și șocul nu îi trecuse încă.

- Pot să intru? întrebă el încet.

- Nu.

El oftă și privi în jos la pălăria de cowboy, ale cărei borduri le frământa în mâini.

- Îmi era teamă că ai să afli înainte să am ocazia să-ți spun, îi zise el ridicându-și ochii tulburați. Aveam de gând să-ți spun, Leigh.

- Zău? Când?

- La naiba, știam ce simți față de cineva care are o meserie riscantă...

- Și aveai dreptate, tocmai de aceea ți-aș fi profund recunoscătoare dacă ai pleca.

- Nu înainte să vorbim, insistă el.

- Ca să-mi spui alte minciuni?

- Nu te-am mințit niciodată.

- Dar nici adevărul nu mi l-ai spus.

- Lasă-mă să intru, te rog.

Fără chef, se dădu la o parte făcându-i loc să intre. Reușise să își mascheze cumva bucuria că îl vedea întreg. Arăta bine; părul era prea lung, dar bine pieptănat. Pielea avea o strălucire arămie, datorită soarelui mexican. Era îmbrăcat simplu, atât blugii, cât și cămașa, erau scrobite,

iar cizmele lustruite.

Și ea purta blugi, tot curați, dar cu dungi de vopsea, pentru că îi imbrăcase când pictase peretele din odaia lui Sarah. Erau uzați, tociți și cam strâmți de prea mult spălat, iar puloverul roșu îi era prea larg. Era desculță. După ce, toată ziua, își ținuse părul strâns, imediat ce ajunsese acasă și-l lăsase liber și acum îi cădea pelângă față și pe umeri. Dar nu avea de gând să își ceară scuze pentru felul cum arăta, pentru că el avea ceva de explicat, nu ea.

- Unde e Sarah? întrebă Chad.

- Doarme.

- Deja? Bine, dar nu e nici măcar ora cinci.

- Un pui de somn înainte de masa de seară. În ultimul timp a fost cam agitată. Mama zice că-i iese un dinte.

- Ai fost ocupată?

- Da, îi spuse ea trântindu-se pe canapea.

El se așeză pe marginea unui scaun și începu să își balanseze pălăria pe genuchi.

- Week-end-ul trecut ți-am decorat casa, îi zise ea cu amărăciune. E foarte frumoasă.

- Și decorațiunile la fel, replică el tensionat și, pentru prima oară, Leigh îi sesiză o undă de iritare în glas.

- Mulțumesc, a fost foarte drăguț din partea ta că ai aranjat să poată intra electricienii.

- Tu ai intrat?

- Nu.

- Aș fi vrut s-o faci, pentru că vreau să-mi vezi casa.

- Atunc, de nu mai invitat s-o văd? izbucni ea. De ce a trebuit să aflu adevărul despre tine, despre munca ta, într-un mod cu totul întâmplător, de la alții.

Simți că se enerva din ce în ce mai tare și, deodată, își dădu seama că n-are nici un drept să o facă. Ce drept avea ea asupra lui? De câte ori îl văzuse? O invitase o dată la dejun și venise de două ori în vizită. Atâta tot. Cu ce drept îi punea ea întrebări? Părea o soție arțăgoasă și se ura

pentru asta.

Își acoperi fața cu mâinile.

- Îmi pare rău Chad, n-ar trebui să fiu supărată pe tine, mai ales că între noi doi nu e nimic.

- Te înșeli, este chiar foarte mult.

Ea își lăsă mâinile să cadă și privirile îi întâlneau ochii pătrunzători.

- Voiam să-ți vorbesc despre munca mea chiar din seara când am venit aici prima oară. Știam că nu ți-ar plăcea, ca, de astfel, nici unei femei inteligente, dar abia când ai început să vorbești despre Greg am înțeles cât de mult ți-ar plăcea.

Ridicându-se de pe scaun și asvârlindu-și pălăria pe măsuta de cafea, se așeză în genuchi în fața ei și îi acoperi amândouă mâinile cu ale lui.

- Leigh, nu puteam risca punându-ți atunci. Voiam să-ți las timp să mă cunoști, apoi, dacă lucrurile aveau să meargă bine și dacă avea să „fie ceva între noi”, aveam de gând să-ți spun. Nu voiam să fac ceva sau să spun ceva care te-ar fi îndepărtat împotriva mea.

- N-a fost cinstit, Chad.

- Nu, n-am fost, singura mea scuză e că te doream. Și te mai doresc încă, adăugă el și, luându-i o suviță de păr de la Leigh. Cât am fost plecat nu m-am gândit decât la felul cum arăți și cât de minunat miroși. Îți simțeam gustul, Leigh. Îmi aminteam cum tu îi răsouhndeai gurii mele, cum buzele și limba mea și simteau pielea.

Dacă mă atinge sunt pierdută, își spuse ea cu disperare. Până și acum, când știa cu ce se ocupă, deși jurase să numai iubească niciodată un bărbat care își punea meseria înaintea ei, când știa că o mințise, ea tot voia să îi treacă degetele prin păr, să îi simtă mușchii sub pilea arămie, să îi mângâie părul des de pe piept, să îi atingă...

Plânsul lui Sarah o smulse din oceanul de dorință în care se îneca.

- Sarah, zise ea inutil și Chad se ridică dându-se la o

parte ca să se poată ridica de pe canapea și să fugă în dormitor.

Se grăbea nu atât pentru a ajunge la copil, cât, mai ales, pentru a-și păstra mintea limpede. Nu îl putea iubi. Nu voia să-l iubească!

- Hai, taci, ce face fetița mami? întrebă ea întorcând-o cu fața în sus.

- Ce mult a cescut, zise Chad care venise în spatele ei, înconjurând-o cu trupul așa cum stătea aplecată deasupra leagănului.

Ând se întinse mai mult să se uite la copil, își atinse coapsele de ale ei și cu o mișcare subtilă a șoldurilor, îi adusese aminte prea bine de sexul lui. Sprijindu-se cu o mână de leagănul care se mișca ușor, o prinse între el și leagăn.

- Da, așa e, zise ea, dar nu își recunosc vocea aceea nesigură. Ar trebui să o mut din leagăn în pătuțul ei din camera cealaltă, dar am uitat să-l rog pe tata să-l monteze când a fost aici.

- Îl montez eu

Îi schimă scutecul lui Sarah și numai printr-o minune nu se înțepă în timp ce îi prindea acele cu degetele neobișnuit de nervoase. O ridică și se răsuci în spațiul restrâns pe care i-l permitea ea.

- N-aș putea să-ți cer asta, Chad.

- Dar nu mi-ai cerut tu, eu m-am oferit. Unde e?

- În dormitorul celălalt. E în cutie, îi spuse ea după ce se depărtase deja.

Când ajunsese împreună cu Sarah în camera cealaltă, el tocmai examina cutia lungă și plată.

- Aici e un pătuț de copil? întrebă el râzând.

- Vezi, ți-am spus doar, e ceva complicat și...

- Ai o trusă de unelte? Șurubelnițe? Nu contează, eu am una în camionetă.

- Chad, serios.

Dar el îi acoperi gura cu un sărut scurt, puternic și

apăsât care îi dădu impresia că îi explodase o bombă în care partea inferioară a trupului, umplând-o cu furnicături.

- Așa, am descoperit o modalitate foarte bună de a te face să taci și dacă o să-mi faci un sandviș și o cană de cafea, o să fiu foarte mulțumit, zise și el, sărutând-o de data asta pe frunte, o dădu la oparte și se duse la camionetă. Fierbând de furie, Leigh intrînd în bucătărie, punând-o în legaain pe Sarah, care, deocamdată, părea satisfăcută, și începu să se miște cu forță. Fluieratul bucuros a lui Chad, care se întorcea în casă, turnă gaz pe foc.

- Dă buzna aici și se poartă de parcă ar fi la el acasă. Ei bine, nu e casa lui, ci a mea și o să ne descurcăm singure, Sarah. N-am nevoie nici de el, nici de nimeni altcineva.

Sarah bătu din palme

El o mințise intenționat și era furioasă. Cu toate acestea, când se întorsese, îi căzuse, pur și simplu, în brate și-l sărutase.

- Sarah, ce mă fac? gemu ea și fetița gângurii în semn de răspuns.

Trânti pe o tavă câteva feliuțe de brînză, scoase pâinea de grâu și secară din dulap și făcu o cană de cafea, după care umplu cu legume tăvița electrică a lui Sarah și o băgă în priză. Când totul fu gata, se repezi spre dormitor să îl cheme pe Chad, dar, în loc să anunțe oficial că masa era pregătită, izbucni în răs văzîndul cum stătea acolo jos cu picioarele încrucișate, înconjurat de șuruburi, șurubelnițe, bare, arcuri și teancuri de instrucțiuni tehnice de asamblare.

- Găsești ceva de răs? – o întrebă e agresiv. Ce bolnav mintal o fi născocit instrucțiunile astea? Trebuie să fii ori un geniu, ori un idiot să le-nțelegi, nu știu sigur care.

- Poate mîncarea îți va reface capacitatea de gîndire.

- Sună excelent! exclamă el sărind imediat în picioare.

- Nu te aștepta la cine știe ce, îl avertiză ea pe un ton neospitalier, conducându-l în sufrageria alăturată bucătăriei. Nu știam că o să am oaspeți în seara asta,

completă ea, trezindu-se deodată, oprită din spate de o mână care i se strecură în cordonul blugilor, ținând-o strâns.

O trase încet la piept și își lipi buzele de urechea ei, șoptindu-i seducător:

- O să-ți pară bine că ai oaspeți în seara asta.

Atunci ea se smulse din strâmtoare și se trase cu năduf de poalele puloverului într-un efort zadarnic de a-și recăpăta demnitatea. Pe chip i se citea indignarea, iar pieptul îi tresălta. Până găsi ceva de spus, el mușcă deja din primul dsandviș și reuși să înghită alte două, o pungă de cartofi prăjiți, în timp ce ea mănca doar jumătate din sandvișul ei, pentru că trebuia să-i dea de mâncare și lui Sarah.

- Lasă-mă să îi dau eu de mâncare până termini tu, zise el, sar îi spuse cu răceală:

- Nu, mulțumesc.

- Am urmărit totul și pot să mă descurc.

Lingurița îi dispăru din mână și Leigh află acum, dacă nu o făcuse demult, că Chad Dillon nu accepta un răspuns negativ. Se descurca chiar uluitor de bine. Numai o picătură de sfeclă strecurată căzu pradă pumnului lui Sarah aterizându-i apoi lui pe cizmă.

- Nu te condman absolut deloc, Sarah, îi spuse el atunci cu blândețe, ștergându-și pata roșie de pe cizmă. Nici eu n-aș mânca așa ceva.

Leigh nu avea chef să îl vadă atât de drăguț, de simpatic și de plăcut. Ar fi fost mult mai simplu dacă ar fi înjurat și copilul ei și sfecla, dacă și-ar fi vărsat năduful pe amândouă. Nu voia să i se pară atât de normal să îl vadă în bucătărie și să o încurce când punea lucrurile la loc. De ce trebuia Sarah să gângurească atât de afectuos și să îl gratuleze cu râsul pe care abia îl învățase? În mod absurd, o enerva afecțiunea pe care i-o arăta Sarah.

- Eh, înapoi la lucru, zise el, și când îi dădu fetița, ca să se poată întoarce în dormitor, aceasta începu să

scânceană plângător.

- Trădătoare! îi șopti ea ducând-o la culcare.

Nimic nu se schimbă numai dacă se poartă frumos cu tine, se atenționează ea. E aici în seara asta, dar mâine sau săptămâna viitoare când o să fie chemat iar și în cine știe ce colț de lume să stingă vreun incendiu, fără să știe când se va întoarce? Aputea să trăiești din nou așa, Leigh? Cunoștea răspunsul foarte bine.

Ieșind din dormitor o jumătate de oră mai târziu își aruncă privirea în cealaltă parte exclamând din ușă:

- Nu-mi vine să cred.

Ășa cum se afla pe jos, Chad se întoarce să o privească.

- Totul e gata, cu o mică excepție, zise el după ce mai meșteri cu șurubelnița într-un loc, se ridică întinzându-și mușchii puternici ai spatelui. Ține pumnii, mai zise el după care încercă mânerul care cobora sau ridica o parte a patului, privind uimit cum acesta îi asculta comenzile.

- Să fiu al naibii. Funcționează, spuse el râzând.

- Acum numai copilul mai lipsește din cameră, zise Leigh.

El se uită la patul lui Jenny Lind, la balansoarul cu pernițe, la perdelele de la fereastră și la figurile lui Raggedy Ann și Andy, pe care ea se chinuie să le picteze pe pereți.

- Cred că ai dețapate. Unde e?

- În seara asta, am du-so tot unde a dormit și până acum.

- Ș ești sigură că vrei să o muți din dormitorul tă? întrebă el atunci bănuitor.

- Nu, recunosc eu ea. Nu pot să sufăr să dorm sin...

Îl privi imediat să cadă dacă îi auzise prostia. Auzise și din doi pași fu în fața ei strângându-i umerii ca într-un menghin.

- Nu trebuie să mai dormi singură, Leigh, nici în seara asta, nici altă dată.

O cuprinse atunci în îmbrățișarea care reprezenta ceam

ami mare amenințare petru ea, făcând-o, în același timp, să se sumtă în cea mai deplină siguranță. Îi apăsă buzele pe ale ei, dar cu încăpățănare și apărându-se, ea rămăsese rigidă, scuturând din cap și ținând dinții încleștați.

Faptul că îi opunea rezistență nu îi slăbi femitatea. Își lipi limba de buzele ei și, văzând că tot nu ceda, îi strecură mâna pe sub pulover atingându-i cu îndrăzneală sfârcurile până le făcu să se întărească. Atunci ea deschise gura fără să vrea pentru a scoate un țipăt extaziat, moment de care el profita din plin, prinzându-i-o într-un sărunt care demonstra cât de mult se doreau și câte nevoie aveau unul de celălalt. Căutând cu degetele, îi descoperi marginea dantelată a sutienului și trase de ea în jos. Degetele lui o adora în tim ce o cercetau o măsurau și o iubeau.

- Mă vrei și tu la fel de mult ca mine, Leigh. La naiba, știu asta, știu asta, îi spuse el foarte aproape de ureche, după care își trecu limba lob și, prizindu-l cu dinții, începu să îl roadă ușor.

Ea se înfioră și un suspin de înfrângere i se strecură printre buze. Din fericire, el reveni la gură, sorbindu-i leneș buzele până o făcu să aibă senzația că murea dacă nu avea mai mult.

Nu își aminti când îl înlănțuise cu brațele, cum se arcuise lipită de el și acum se mmișcase în așa fel încât el să înțeleagă exact ce voia ea. Luciditatea nu îi reveni decât când îi simți trupul tare apăsându-se de al ei și atunci deja era prea târziu, sufletul îi apoartinea acum simțurilor. Se lăsa pe mâna care care îi acoperea sânul; sfârcul îi era ca o petricică în palma lui care se rotea într-o mișcare de masare producătoare de pasiune.

Limba i se cufundă cu voluptate în golul fierbinte al gurii ei mișcându-se în ritmul bătăilor sincronizate ale inimilor lui. I se răspunse cu aceeași pasiune.

Îi desfăcuse închizătoarea din fața sutienului și sânii ei i se oferiră în toată splendoarea lor. Ea îi scoase cămașa din pantaloni și își strecură mâna pe dedesupt, mângându-i

mușchiitari și netezi ai spatelui. Degetele delicată urcară peste coaste, pentru a i se împleti prin părul care îi acoperea pieptul.

- Dumnezeuule, Leigh, trebuie să te iubesc, făcu el și vru și îi vru să apese umerii pentru a lăsa jos pe covor, dar întâmpină o rezistență ca de marmură.

Clopoțel de alarmă începu să sune în mintea ei. Pentru ea, sexul era ca un angajament, odată ce îl iubea, nu l-ar mai putea lăsa să plece, și nu îl putea accepta în viața ei decând în totalitate..

- Nu, Chad, îi zise ea cu o privire chinuită. Nu.

- De ce, Leigh? întrebă el atunci, trvându-și frustrat mâna prin păr. De ce? E o nebunie să spui nu când amândoi o dorim atât de mult.

Aroganța lui o înfurie și risipi norul de senzualitate care se lăsase învăluită. Totuți era, dintr-o dată, atât de clar. Spusese nu, ceea ce o făcea să înnebunească.

- Sunt nebună, strigă ea atunci, dar numai pentru că te-am lăsat să intri în casă după ce știam că m-ai dezamăgit.

- când te-am sărutat nu te amăgeam.

- Nu? Nu făcea parte din jocul cu emoții zdrobite ale unei văduve singure, pentru a o sensibiliza și a o pregăti pentru clipa când aveai să-i spui despre meseria ta primejdioasă? Dezgustător!

Maxilarul i se încreștă de furie.

- Acum cine pe cine amăgește? Tu te amăgești singură! Nu păraai deloc dezgustată când en îmbrățișam atât de frumos acolo pe canapea. Ți-a plăcut fiecare clipă. Dar n-ai fust dezgustată nici acum câteva clipe. Dacă ai lăsa lucrurile să se întâmple așa cum e fieresc și n-am mai căutat atâtea pietre de încredere...

- Minții, îl corectă ea tăios.

După ce se uită o clipă la Reggedy Andy, murmură câte ceva printre dinți, el își întoarse din nou privirea asupra ei. Strânse din dinți, după care spuse oftând:

- Ar fi trebuit să-ți spun de la început cu ce mă ocup. În

cer scuze că n-am făcut-o. Nu ți-am spus că nu avusesem timp să ne cunoaștem destul de bine.

- M-ai cunoscut destul de bine ca să-mi ascunzi, zise ea înfierbântată.

- Pentru că nu erai pregătită să accepți!

- Niciodată nu voi fi!

- Merită să riști!

- Am mai riscat o dată și n-a meritat. Soțul meu a sfârșit împușcat de un puști drohat. Eu nu vreau să mai risc.

- Gândește-te la cum ne simțim împreună. Gândește-te la sărutările noastre, la cum e de fiecare dată când ne atingem și spune-mi că nu merită să riști.

- Nu!

- Lașo!

- Exact astat tot încercam să-ți spun. Nu vreau să mai fiu obligată să mă țin tare de câte ori pleci, am mai dus o astfel de viață și nu mai vreau. E mai bine ca totul să înceteze înainte să fi început chiar. Te rog, pleacă, Chad. Nu pot să te mai văd.

Pe amândoi îi reduse la tăcere aceste cuvinte pe care ea nu putu să creadă că le rostise totuși.

Când auzi telefonul sunând, Leigh părăsi în grabă încăperea, bucuroasă că găsise o scuză pentru a scăpa de privirea lui aprigă.

- Alo.

- Leigh?

- Da.

- La telefon Amelia Dillon, mama lui Chad. El este acolo.

- Da, este, doamnă Dillon.

Oare anunțase pe toată lumea când se afla la ea?

- Așteptați puțin să-l chem.

- Nu, nu, zise repede femeia de la celălalt capăt al firului. De fapt, cu dumneata voiam să vorbesc. Chad a sunat acasă când s-a întors din Mexic și mi-a spus că își va petrece seara acolo, spuse ea și Leigh strânse receptorul supărată că putuse să fie atât de sigur de ea. Vroiam să vă

invit, și pe Sarah, bineînțeles – la noi duminică, la cină. O să împodobim bradul de Crăciun tot atunci. Vrei să vii? Chad ne-a povestit atâtea despre voi și abia aștept s-o vedem pe Sarah. Închipuie-ți, matahala de fiu al meu să aducă pe lume un copil în camioneta aceea oribilă!

Leigh o plăcu instantaneu, dar nu își dădea seama cum să reziste o zi întreagă alături de Chad, mai ales după ce tocmai îi spusese că nu mai voia să-l vadă. Cum putea refuza invitația doamnei Dillon fără să o jignească? În clipa aceea nu îi veni nici o idee, așa că spuse:

- Pare minunat, doamnă Dillon, mulțumesc.

- Veți fi binevenite, abia așteptăm să vă vedem duminică. Spune-i lui Chad să conducă atent.

Leigh lăsă jos receptorul și se întoarse încet. Chad venise și el în live-room.

- Mama ta era la telefon. Ne-a invitat pe mine și pe Sarah la cină să împodobim pomul de Crăciun.

- Pentru mama, cina înseamnă dejunul, așa că o să vin să vă iau la unsprezece și jumătate.

Înainte ca ea să apuce să mai spună ceva, el ieși trântind ușa.

Capitolul 5.

Toată săptămâna își bătuse capul să găsească o modalitate de a evita vizita. Se gândi la o mulțime de scuze, dar renunță la toate ca fiind fie artificiale, fie ridicole, fie transparente. Nu avea ce să facă și se considera o proastă – pentru că nu fusese în stare să găsească un mod politicos de a refuza invitația doamnei Dillon, lăsând astfel, pe Chad astfel să născocască explicațiile necesare și pentru că simțea pentru el ceea ce simțea.

- Nu vreau să-l iubesc, nu vreau – își spuse ea. N-o să mai vină să mă vadă, dacă familia lui nu mă place și, poate, n-o să mă placă.

O mare parte din ziua de sâmbătă și-o petrecuse asigurându-se că vrea să o facă. Oricât de obositor ar fi fost, o luă, totuși, pe Sarah și merse la centrul comercial după cumpărături. În unele din magazinele cu articole pentru copii, găsi pentru Sarah o rochiță de catifea roșie cu flori albe brodate pe poale. Ciorăpeii albi dantelați și pantofiori îmbrăcați în satin completau costumul. Pentru eventualitatea în care s-ar fi întâmplat ceva cu rochița cea nouă, Leigh mai cumpăraseră o salopetă de blugi cu o bluză cu buline. O batistă la fel cabluza îi ieșea din buzunarul salopetei.

Lui Sarah puțin i-ar fi păsat de noile hăinuțe, dacă hârtia roz în care erau ambalate, nu ar fi fost cu adevărat fascinantă. Când se uită în jos, Leigh văzy îngrozită că micuța rodea cu mare poftă. Deci, Lois avea dreptate. Doi

dințișori se vedeau ieșind din gingia interioară.

Pentru ea, Leigh își cumpărase o pereche de pantalonii largi din lână moale și o bluză de mătase, care făceau ca ochii să îi pară de un albastru mai deschis. De asemenea, își mai îngădui o nouă pereche de cercei de aur, puțin mai extravagănți decât purta ea de obicei, dar potriviți pentru ocazia respectivă.

Ăgățând cu grijă hainele noi, Leigh îi mulțumi cerului pentru că îi oferise posibilitatea de a decora „Saddle Club Estates”. Cecul acela considerabil căzuse, cu singurață, foarte bine. Grație contractului încheiat cu centrul comercial și pensia lui Greg nu putea spune că nu avea bani, dar orice pica în plus era binevenit. Însă, în nici un caz, nu făcea parte din lumea celor ca Chad Dillon.

Dineța zilei de duminică era senină, dar îngrozitor de rece. Vântul bătea dinspre nord-vest. Leigh și Sarah erau amândouă îmbrăcate și gata de plecare când Chad sună la ușă.

Stătea în prag bătând din picioare și zhâlțait de frig, în ciuda cojocului.

- Bună dimineața.

- Bună, îi răspunse Leigh scurt, deși inima îi zvâcni din piept la vederea lui.

Ochii lui era la fel de sclipitori ca și cerul. Sub veșmântul greu se vedea o haină sport și o cămașă la fel, deschisă la gât. Blugii erau, evident, noi.

- Suntem gata, dar mai trebuie să termin cu Sarah.

Leigh își puse deja baltonul. Chad păși înauntru.

- Luăm și asta? întrebă el despre o șacosă enormă până la vârf.

- Da, îi răspunse ea peste umăr în timp ce o înfășura pe Sarah într-o părură voluminoasă.

- Dar cât ai de gând să stai, o tachină el și, îndreptându-

se, cu ghemotocul acela agitat în brațe, ea îi întâlnește ochii zâmbitori; încercă să nu o facă, dar nu se poate abține să nu îi întoarcă zâmbetul. Ești gata?

Ea dădu din ca.

- Hai să mergem, atunci. Închid eu ușa.

Leigh se opri brusc la jumătatea aleii când văzu parcat în față un sclipitor Ferrari bleumarin închis. Se întoarse și îl privi pe Chad sarcastic.

- Nu mai spune, ți-ai schimbat camioneta.

Curgea zahăr din fiecare vorbă a ei. El își arcui sprâncenele și răspunse.

- Nu, nu mi-am schimbat ca moneda.

După care o apucă de cot și o împinse ușor în mașină al cărei motor îl lăsase în funcțiune. Nu a fost simplu, dar, în cele din urmă, au reușit să se înghesuie împreună cu Sarah și cu toate bagajele pe scaunele joase.

- Ai avut grijă să nu vii cu mașina asta când m-ai invitat atunci la masă, nu? Ai venit special cu camioneta de teamă că, dacă te vedeam cu acest Ferrari, ți-aș fi pus întrebări stânjenitoare. Așa e? Spune, așa e?

- Da, răspunse el.

- Și le-ai spus lui George și celorlalți să nu spună nimic de tine. Am dreptate?

- Da.

Băgă mașina în viteză și se desprinsă de bordură. Timp de câteva minute merseră în liniște. Cum nu se cădea să ajungă în casa familiei Dillon certați, Leigh făcu un efort pentru a atenua ostilitatea din atmosferă.

- Unde locuiesc ai tăi? îl întreabă ea când Chad o luă pe o șosea care ducea la ieșirea dinspre nord a orașului.

- Au niște pământ. Tata conduce o fermă de vite acum.

- Acum?

- Înainte lucra la Flamenco.

- Ah! făcu ea.

Bunele intenții se spulberaseră. Restul drumului îl făcură în tăcere. Sarah fu foarte liniștită, adormind imediat la

pieptul lui Leigh, care pusese un tampon absorbant între gurița ei și bluza cea nouă. Tensiunea dintre Chad, care era foarte atent la drum, și Leigh, care făcea același lucru, începu să se risipească.

- E destul de cald? întrebă el.
- Da.
- Te superi dacă închid puțin termostatul.
- Nu.

Cam atât se redusese conversația lor în timp ce puternica mașină înghițea cele aproximativ douăzeci de mile până la proprietatea despre care Chad spusese "puțin pământ". Intră cu mașina pe un drum particular, dar ambele părți ale căruia vite Hereford se vedeau rumegând fân împrăștiat întinsele pănuși, care acum, iarna, erau de culoare marou. Leigh era din ce în ce mai uluită. Perduse socoteala sondelor de petrol care pompau în ritm constant după ce trecu de a zecea.

Casa în sine fu un alt șoc.

Trona senină printre niște duzi și aluni în apropierea unui uriaș nu prea adânc și era construită din cărămidă albă. Patru coloane albe uneau intrarea largă de balconu de la nivelul superior. Obloanele de un verde închis se puteau zări în spatele celor șase ferestre închise cu multe ochiuri pe geam.

- Am ajuns, zise Chad evitându-i privirea în timp ce cobora luând cu el și bagajul lui Sarah, după care veni să le ajute și pe ele.

- Și când te gândești cât de prost m-am simțit când mi-ai adus flori la spital, gândindu-mă că erai sărac și nu aveai de lucru – îi strecură ea printre dinți și buzele lui se îngustară de enervare.

Nu apucă, însă, să mai spună ceva, deoarece deschise ușa din față brusc și Amelia Dillon ieși iute ștergându-și mâinile de un șorț.

- Nu mai stați în vântul ăsta, duceți repede copilul înăuntru să nu răcească. Bine ai venit, bine ai venit Leigh.

Bună, fiule – zise Amelia luyând-o protector după umeri și grăbind-o să intre în casă. Du-te acolo lângă foc – spuse ea conducând-o într-un confortabil living-room, după ce transversară un gol care ținea cât toată lungimea casei.

Un foc strălucitor ardea în căminul uriaș care ocupa un perete întreg.

- Tati, au venit, strigă Amelia înspre spatele casei. Chad, puse lucrurile copilului acela, n-o să pățească nimic sărmanul de el. Leigh, dă-mi mie haina. Nu, nu poți să te dezbraci în timp ce o ții pe Srah. Lasă-mă...

- Mamă, interveni Chad cuprinzând-i umerii cu mâinile lui mari. Mamă, o să stăm aici toată ziua, dar n-o să reziști, dacă nu te liniștești puțin. Ea este Leigh Bransom.

- Vorbesc prea mult, nu? făcu Amelia râzând nervos. Iartă-mă. Sunt numai foarte emoționată să te cunosc. Bună, Leigh.

Dacă Leigh doar presupusese că avea să o placă pe Amelia Dillon, acum acest lucru era cert. Era o femeie micuță, cu o statură compactă, de matroană. Avea părul grizonă, dar se cunoștea că, odată, avusese aceeași culoare castaniu-închis, ca al fiului ei. Și ochii erau de un albastru strălucitor.

- Bună ziua, doamnă Dillon. Vă mulțumesc de invitație. Ne bucurăm foarte mult că ne află aici.

- Leigh, dă-mi-o mie pe Sarah până-ți scoți haina – îi sugeră Chad și luă copilașu înfășurat în pătură, care începuse să se trezească.

- Vai, lasă-mă s-o văd, Chad – făcu Amelia venind lângă el. Nu-i așa că-i cea mai dulce ființă pe care ai văzut-o vreodată? Uită-te ce rochiță are, ce superbă e. Oare, o să plângă dacă o iau și eu în brațe?

- Nu cred, spuse Leigh, scoțându-și paltonul greu.

Dându-i-o pe Sarah mamei sale, Chad se întoarse să ia paltonul lui Leigh pe care îl duse apoi, împreună cu pătura lui Sarah, într-un cuier din hol. Când în încăpere, îi surprinse privirea lui Leigh și își zâmbiră ce mama lui

vorbea încet cu Sarah. Leigh își simțea înima spărgându-i pieptul pentru a o întâlni pe a lui. Toată furia i se risipi; observându-i liniștea din priviri, își dădu seama că el ajunsese la concluzia că tensiunea dintre ei devenise plictisitoare. În ceea ce privește trecutul ei și profesia lui, problemele lor erau de neînvins, dar dincolo de ele exista o atracție pe care ea nici nu putea și nici nu voia s-o nege. Totul se întâmpla prea repede, prea iute pentru a fi bine, dar cine putea stăvi o avalanșă?

Deodată, somni dorința de a-l atinge. Părând că știe acest lucru, el veni și, cuprinzându-i mijlocul cu un braț posesiv, o trase mai aproape. Iertându-l pentru faptul că el o amăgise, gonindu-și temerile, ea își lăsă treupul să se lipească de al lui. Pofta pe care i-o citi în priviri când își ridică ochii spre el, o sperie. Mai văzu, deasemenea, o rugămintă de a avea răbdare, o promisiune

- Vai, e o adevărată comoară, Leigh, zise mama lui Chad despre fetiță și, ridicându-și privirea, zări pe cineva în spatele lui Leigh și adăugă: Stewart, vino încoace.

Întorcându-se spre ușă, Leigh abia își reținu un țipăt. Spatele i se încordă, dar Chad o strânse liniștitor.

Domnul Dillon stătea sub arcada ușii care dădea spre hol. Era un bărbat masiv care, în tinerețe, fusese, probabil, la fel de bronzat ca și Chad. Pe chipul lui lăsase amprenta ani de zile de zâmbete largi și un păr bogat și alb împodobeau creștetul capului. Se sprijinea într-o cârjă, iar acolo unde ar fi trebuit să fie piciorul stâng, un crac gol de pantalon era înfășurat deasupra genunchiului.

- Bună, fiule, Leigh? Întrebă el și ea dădu afirmativ din cap. Încântat, adăugă el și, transversând apoi încăperea venind să îi întindă o mână bătătorită. Iartă-mă că nu port proteza, dar când e frig, nu prea e confortabilă.

- Domnule Dillon, zis ea zâmbind acum și dându-i mâna, șocul inițial fiind înlocuit imediat de bunele maiere. Nu trebuie să vă scuzați pentru că vă doriți să vă simțiți bine în propria dumneavoastră casă.

- Spune-mi Steward\ t, zise el. Ai avut dreptate, fiule, într-adevăr, frumoasă.

Leigh roși, iar toți ceilalți începură să râdă.

- Este îngrozitor, Leigh, spuse și Amelia. N-a vrut să ne spună nimic despre tine, nici că ești blondă sau brunetă, înaltă sau scundă, absolut nimic. N-a spus decât că ești frumoasă.

- Arată-mi copilul, Amelia – spuse Stewart Dillon și soția lui îi îndeplini dorința imediat. Ai alesc, cu siguranță, unul frumos ca să-l aduci pe lume, fiule, zise el apoi, punând cu afecțiune o mână pe brațul lui Chad.

Leigh rămăsese uimită de evidenta dragoste pe care acei oameni și-o arătau unii altora. După jumătate de oră avea impresia că îi cunoștea de o viață, atât de bine o făceau să se simtă. Casa radia de căldură, reflectând atitudinea prietenoasă a proprietarilor săi. Podeaua de lemn trosnea sub covoarele răspândite peste tot scoțând sunetul acela plăcut propriu unei case bine îngrijite și iubite. Leigh suferise totdeauna că nu avusese un cămin stabil. Datorită carierei militare a tatălui ei, fuseseră nevoiți să se mute mereu, petrecându-și în același fel copilăria și adolescența. Totdeauna invidiasse stabilitatea unora ca aceia din familia Dillon.

Flăcările jucau vesele în cămin, în timp ce ei sorbeau o băutură fierbinte din merisor, a cărei rețetă Amelia i-o dăduse lui Leigh imediat ce aceasta își exprimă dorința de a o avea. Lui Sarah îi dăduseră un biscuit de graham pe care îl rodea încântată. Amelia îi legă un șorț sub bărbie pentru a-i proteja mai bine rochița.

Lving-room-ul era confortabil, decorat cu amintiri de familie, șervete lucrate de mână și fotografii care îl ilustrau pe Chad l diverse vârste. În fața unei dintre ferestre înalte din podea până în tavan un brad uriaș de Norfolk aștepta să fie împodobit.

Amelia nu refuză când Leigh se oferi să o ajute la pregătirea mesei pentru „cină”. Puse masa și bătu cartofii

răspunzând în același timp întrebărilor prietenoase pe care Amelia i le punea în legătură ci ea și Sarah. În vreme ce Stewart ținea fetița în brațe, Chad fu trimis în pod după cutiile de ornamente pentru pomul de Crăciun.

- Dacă tot ești acolo, adu și scaunul înalt, te rog, îi spuse mama sa.

Trebuia să facă ma multe drumuri, dar când termină, masa era gata.

- Chad, spală-te pe mâini și adu pâinea prăjită, te rog. Leigh, scoate tu gelatina din frigider, ca să o pun eu pe Sarah pe scaunul înalt.

- Dar n-am mai pus-o niciodată în așa ceva. Încă nu se poate ține dreaptă singură.

- Las' pe mine zise amelia încrezătoare.

În bucătărie, Chad se spală pe mâini, iar Leigh își scoase șorțul împrumutat și deschise frigiderul să ia salata, care fusese pusă pe un platou greu din cristal, care trebuia ținut cu ambele mâini. Chad îi blocă drumul spre ușă.

- Arăți nemaipomenit, Leigh, îi zise el încet. Părinții mei te plac foarte mult, exact cum m-am așteptat.

- Și eu îi plac, răspunse ridicând platoul.

Pe neașteptate, brațele lui îi cuprinseseră mijlocul și o sărută ușor în ciuda platoului care punea o barieră între noi. Senzațiile stârnite de atingerea lui amenințau nu numai de scurta existență a salatei, dar chiar hotărârea ei de a-i rezista.. Îi crease în adâncul ființei o nevoie de el care o devora.

- Chad, adu odată pâinea prăjită! îi strigă mama sa din sufragerie.

- Șii te simți la fel de bine cum arăți, îi mai zise el încet, după care se dădu în spate, lăsă mâinile în jos, zâmbindu-i, plecă să facă ce îi ceruse Amelia.

Gelina tremura nejustificat când Leigh o puse pe masă.

- Eu tot nu cred că e bine, repetă Amelia, dar Stewart o ignoră și continuă să îi frece gingiile lui Sarah cu whisky. Nu sunt de acord cu alcoolul sub nici o formă și, cu atât mai mult, când e vorba de un copil.

- Acum e în scopuri medicale, spuse Stewart, pe care nu părea să îl deranjeze faptul că Sarah îi rodea degetul. Așa i-am făcu și lui Chad când era mic și te-am văzut odată cum îi turnai pe gât whisky și miere ca să nu tușească.

Amelia păru stânjenită

- Leigh o să creadă cine știe ce despre noi.

- Nu, nici pe departe, zise leigh râzând relaxată după o masă copioasă și plăcuta conversație pe care ei o întreținuseră în același timp. Cred că va trebui să cumpăr și eu o sticlă de coniac.

Stătea împreună cu Chad pe canapea, mâna lui atârându-i peste umeri și degetele leneșe plimbându-i-se în sus și în jos pe braț. Încerca să nu se mai gândească la purtarea îndrăzneată pe care o avuse în bucătărie, mai devreme, căci, de câte ori o făcea, el părea să știe și îi făcea cu ochiul.

Chiar și în timpul mesei o torturase. Ascultându foarte atent ce îi spunea tatăl său despre afacerea cu vitele, mâna lui pricepută îi masa piciorul exact deasupra genunchiului. Nu rezolvă nimic ferindu-se, deoarece părea să fie dotat cu radar, ținta fiind ea. În cele din urmă, se predă și el păru mulțumit că îi putea mângâia leneș genunchiul lipit de al lui sub fața de masă albă ca neaua.

- Mai spune-mi odată cum ai reușit să o puneti în scaunul acela, zise Leigh Ameliei.

- Îi aduci tăvița, dacă se poate, cât mai aproape de piept și apoi o legi cu un prosopel sau cu orice alceva ai la îndemână. Majoritatea scaunelor au o bandă care le trece printre piciorușe ca să nu alunece.

- Mi se pare că se va învăța foarte ușor să stea în fund singură, zise Chad dând dovadă de o logică înebunitoare.

Amândouă îi aruncară priviri de subapreciere, dar el și

Stewart începură sărădă. Chad le arăta părinților respect și bunătate, făcându-le tot timpul pe plac, dar știa să se și tachineze. Trebuie să fi trăit împreună multe clipe fericite, își spuse Leigh. Faptul că erau mândri de el era de la sine înțeles.

- Oho, făcu Leigh văzând-o pe Sarah că începe să își arcuiască spatele și să plângă. Am impresia că s-a teminat cu buna dispoziție.

- Du-o sus să doarmă puțin, spuse Amelia ridicându-se pentru a-i arăta drumul.

- Merg și ei, zise Chad nerăbdător.

- Tu rămâi acolo unde ești, spuse Amelia scurt. Tatăl tău vrea să vă uitați împreună la meciul de fotbal.

Docil, Chad se lăsă să cadă înapoi pe canapea

Leigh lua din bratele lui Stewart fetița care plângea și o urmă pe Amelia în sus pe scări.

- Aceasta a fost camera lui Chad, zise ea intrând din holul lung într-un dormitor spațios. După cum vezi, n-am schimbat nimic.

Odaia era plină cu fotografii din activitatea lui sportivă, trofee, stegulețe și făinoase. Într-un colț, se aflau o pereche de schiuri și o rachetă de tenis, iar într-un cui, pe perete, atârna o cască de fotbal.

- Dacă mă ajuți puțin, împingem patul lângă perete și așezăm pernele la margine ca micuța comoară să nu cadă. Leigh zâmbi și Amelia începu să își pună planul în aplicare. Mutară patul; și o culcară pe Sarah, dar aceasta nu era gata să doarmă. Picioarele încălțate în pantofii noi din satin loveau salteaua și mișca din cap cu furie. Fata îi era roșie ca sfecla.

- Din cauza casei străine, zise Amelia înțelegătoare. Când Chad era mic, nu dormea nicăieri decât în patul lui.

- Poate dacă mă întind și eu puțin lângă ea, o să doarmă, spuse atunci Leigh descălțându-se.

- Chai te rog. Vă las singure acum. O să adoarmă imediat.

Leigh se întinsese lângă fica ei și o bătu ușor pe spate, până când se mai calmă, iar plânsul i se transformă în suspine înfundate, apoi în sughițuri și, în cele din urmă, într-o respirație regulată. Leigh trase pătura de la picioare peste amândouă și fix cu privirea o fotografie a lui Chad în timpul unui meci de forbal, până acum.

O trezi ceva delicios ce se întâmpla la urechea ei. Mișcă încet capul dând de un altul aplecat deasupra ei.

- Trezește-te și sărută-mă, femeie, ordonă un glas profund și niște buze fierbinți și moi rățăceau încet peste ale ei până când acestea se desfăcură pentru a primi o gură înflăcărată. Era prea greu ca să deschidă ochii, dar își ridică bratele de sub pătură ca să mângâie ceafa puternică și masculină a lui Chad.

- Doamne, ce gust bun ai, îi murmură el în ureche începând să facă ceva ce mai făcuse înainte de a o trezi.

Ea deschise ochii deajuns pentru a o vedea pe Sarah dormind lângă perete. Chad era îngenunchiat lângă pat. Brațul lui greu i se afla în jurul mijlocului și, numai cu o ușoară apăsare, o răsuci cu fața spre el, lipindu-și din nou gura de a ei. Sărutul se adânci, limba transformându-i-se într-un hoț ce cucerea cu abilitate,

- Chad, îngăimă ea când el îi părăsi gura pentru a aluneca pe gât.

Îi sumțea suflarea fierbinte pe pielea deja caldă datorită somnului/

- N-ar trebui să fii aici și să faci asta
- Du-te mai încolo.
- Dar părinții tăi...

Dorm amândoi în fotolii în fața televizorului. E un meci foarte plicticos. Du-țe mai încolo.

Îl ascultă făcându-i loc lângă ea. El se înveli apoi cu pătura și se mișcă ușor până o făcu să se întoarcă pe spate și să se uite cum se apleacă deasupra ei.

- Nu putem...
- Ești frumoasă, îi spuse el cu o voce îngroșată. Ai niște

ochi atât de albaștri.

- Ai tăi sunt mai albaștri.
- Nu.
- Ba da.

Făcând abstracție de conștiință și de bun gust, începu să își treacă ușor degetele peste sprâncenele lui întunecate. Fără a avea loc intenția de a fi seducătoare, își croi drum cu el spre nas, apoi spre buze, conferindu-i-le într-o invitație incertă. Gemând, Chad nu se mai abținu și îi găsi din nou gura., mereu însetat de gustul ei.

Mâna îi alunecă peste bluză, îi descheie nasturii, fără să întâmpine nici cea mai mică rezistență și și-o strecură înăuntru. Pielea ei prinse viața sub atingerea lui, iar, în urma unei mișcări îndemânatic, sutienul se desfăcu. El își înălță capul și, dând acel articol la o parte, o privi și oftă.

- Leigh.

Degetele îi trecură peste sfârcurile de un roz închis asupra cărora își concentrează atenția. Se ridicau frumos în vreme ce el era încântat de felul cum arătau, de culoarea și de țesuturile lor. Știa exact cât de tare să le răsucescă între arătător și degetul mare. Leigh nu își putu reține nici involuntara arcuire a spatelui, nici geamătul de plăcere. Privirile li se contopiră o clipă înainte ca el să-și plece capul.

Îi sărută sfârcul trăgând de el până când o făcu să se simtă cuprinsă de un vârtej de dorință. Fiecare mișcare îi producea un gol în stomac, pe care îl dorea cu disperare umplut.

- Chad, strigă ea încet strecurându-se lângă el.
- Știu, scumpa mea, Știu. Ard de dorință.

Mâna lui îi acoperi sânul cu un gest aproape protector, în timp ce gura lui îi aluneca peste coaste, expunând-i buricul sărutărilor lui evocatoare.

- Dai o senzație extraordinară, șopti el cu gura lipită de abdomenul ei și mângâindu-l încântător cu limba.

Întâlni banda elastică îmbrăcată cu dantelă a bikinilor.

- Leigh te doresc atât de mult

Dorința puternică îi răzbătea din glasul încordat, iar dovada o simțea ca o bară de oțel lipită de coapsă.

Momentul când își dădu seama ce se întâmpla veni ca un fulger într-o noapte întunecată și, deodată, se încordă.

- Nu, Chad, strigă ea și își puse mâna pe a lui în partea de asus a coapselor. Îmi pare rău, dar nu pot, nu aici, nu așa, nu...

- Șșșș, Leigh, șopti el repede. N-o să-ți fac nimic dacă nu vrei.

- Îmi pare rău, repetă strângând cu putere ochii pentru a nu-i mai vrea pe a lui atât de înțelegători.

Poate nu voia să fie atât de înțelegători, poate că îi voia convigători. Chiar și în clipa aceea, trupul îi tânjea după întâlnire.

Dar nu era bine. Nu se putea căsători cu el, iar o relație ar fi contranzis toate convingerile ei. Cu toate acestea, tot trupul îi pulsa de dorință pentru el. Și dacă dacă ea simțea acea senzație chinuitoare de gol, el ce simțea, oare? Deschise ochii și văzu privind-o de aproape.

- Trebuie să mă urăști pentru ce ți-am făcut, izse ea atunci. Dar n-am făcut-o cu răutate.

- Știu, spuse el încet. Și dacă asta te-ar face să te simți mai bine, să știi că nici nu aș fi făcut dragoste cu tine în aceste condiții. Nu este nici timpul, nici locul.

Ea așteptă docilă să îi aranjeze hainele, iat când termină, o întrebă în șoaptă, aplecându-se deasupra ei.

- Crezi că o să ajung vreodată să te văd complet goală?

Zâmbetul îi era cald și răutăcios.

- ești îngrozitor, îi zise ea atunci, zâmbind cu timiditate, iar el chicoti înfundat și o mai întrebă.

- Nu ești absolut deloc curioasă să știi cum arăt gol?

- Nu.

El zâmbi și dinții îi sclipiră în semântunericul odăii.

- Mincinoaso.

Protestele ei nu se mai auziră pentru că gura lui le puse

stavilă.

O trezi pe sarah și Leigh o îmbracă cu salopeta de blugi ce îi plăcea foarte mult lui Chad, care coboră apoi cu ea în brațe. Pe ultima treaptă, Leigh îl întrebă:

- Crezi că... vor observa ceva?

- Te referi la iritarea de pe sâni? Numai dacă îți scoți bluza, spuse el râzând când îi văzu expresia jignită. S-ar putea, în schimb, să observe efortul pe care va trebui să-l fac ca să nu te ating și, ai grijă, pentru că s-ar putea să nu reușesc.

Într-adevăr, în timpul împodobirii pomului, Chad abia rezistă să nu o atingă. Odată, însă, când ea se afla în umbră, în spatele pomului, se trezi cu el înlănțuind-o pe neașteptate cu un braț, acoperindu-i sânii cu mâna și sărutând-o pe gât.

- Chad, încetează! șopti ea cu asprime

El chicoti și doar o strânse de șezut.

Aproape terminaseră de împodobit și Leigh se dădu la o parte uitându-se la părinții lui Chad cum se jucau cu Sarah. Din când în când, câte unul din ei mai aveau câte o sugestii de făcut celor care agățau ornamentele, în rest erau absorbiți de copilul care părea să le împărtășească afecțiunea.

- Chad, zise ea încet și dându-i de înțeles că de data asta nu mai era de joacă. Ce a pățit tatăl tău la picior?

Pomul de Crăciun i se reflectă în ochi, dar ea apucă să îi citească în ochi ezitarea înainte să audă răspunsul.

- I l-a zdrobit un utilaj în timp ce stinge un incendiu.

Expresia șocată de pe chipul ei spunea tot, așa că se întoarse și, batând din palme, își întrebă mama unde erau gustările.

Mâncând bucăți mari de prăjitură cu cremă caramie, alune și frișcă, Amelia și Stewart îi potopiră cu laude

pentru felul cum împodobiseră pomul de Crăciun. În final, Chad le spusese că trebuia s-o aducă pe Sarah acasă până se face prea târziu.

- Pune tu, ter rog, toate lucrurile în sacoșă ca să o ajut pe mama ta să strângă vasele, îi spuse Leigh

Chad făcu mutre împotriva acestei sarcini, plângându-se că lucrurile erau împrăștiate prin toată casa, dar Leigh nu îl băgă în seamă. Lui Stewart i se ceru să o întrețină pe Sarah, ceea ce acesta acceptă cu mare plăcere.

Leigh tocmai ștergea ulima ceșcuță, când Amelia îi luă amândouă mâinile într-ale sale spunând:

- Leigh, venirea ta aici împreună cu Chad a însemnat mult pentru noi.

- Și pentru mine la fel.

- Eram îngrijorați în privința lui Chad, mărturisi amelia

- În legătură cu munca lui?

- Asta în primul rând, dar mă refer la viața lui personală.

După Sharon, ne-am că nu va mai risca să se îndrăgostească din nou. Părerea mea e că este teribil de îndrăgostit de tine.

Mintea lui Leigh rămăsese fixată în jurul unui singur cuvânt, mai bine zis, unui nume.

- Sharon? întrebă ea atunci cu un glas stins.

Nu vreau să știu! țipă ea în sinea ei.

Ochii Ameliei se făcu mari de spaimă.

- Nu știi de Sharon? întrebă ea și Leigh scutură din cap.

Oh, Doamne, adăugă Amelia încet, vizibil tulburată.

- Cine este? Spuneți-mi vă rog.

Nu își dădu seama cât de tare strângea mâinile bieteii femei decât când o văzu făcând o grimasă de durere. Dându-i drumul, repetă:

- Vă rog.

Privirea Ameliei era plină de înțelegere.

- Cred că ar fi mai bine să-l întrebi pe Chad.

Capitolul 6.

- Ar trebui să fiu neliniștită din cauza tăcerii tale? N-ai scos o vorbă de când am plecat.

Seara era rece și întunecoasă. În depărtare, luna era doar o umbră crescând, care nu arunca nici o lumină. Numai farurile mașini lui Chad despica bezna ce îi înconjura pe șoseaua pustie. Sara dormea în bratele lui Leigh.

Întorcând capul, ea îl întrebă atunci:

- Cine este Sharon?

El se întoarse brusc și mașina devie numai cât o făcu pe Sarah să tresară. Măinile și picioarele i se încordară instinctiv și gurița supse în gol înainte să se liniștească din nou.

- Cum ai auzit de Sharon?

- Fără să-și dea seama, mama ta i-a rostit numele și mi-a sugerat să te întreb pe tine. Cine e, Chad?

Înjură încet și izbi cu pumnul de volan.

- Sharon a fost soția mea. S-a sinucis.

Mută de uimire, îl țintui cu privirea prin întunericul din mașină. Inima încetase să îi mai bată.

- Soția ta? Îngăimă ea cu greu. Soția ta? repetă ea și el încuviință scurt.

Leigh privi afară în noapte, încercând să înțeleagă toată acea irealitate.

- De ce nu mi-ai spus nimic despre ea?

- Pentru că era cu totul lipsit de importanță.

- Lipsit de importanță? Întrebă ea atât de tare încât

Sarah tresări din nou.

- Da, pentru noi nu avea nici o importanță. Căsătoria mea nu are nici o legătură cu ceea ce simt pentru tine. Sunt îndrăgostit pentru prima oară, Leigh. Nu că n-aș fi iubit-o pe Sharon, dar am făcut-o cu totul altfel.

- S-a sinucis?

Mâinile lui strânsese cu putere volanul îmbrăcat în piele.

- Da.

- De ce, Chad?

- La naiba...

- De ce? strigă ea.

El puse atunci o frână care făcu cauziucurile să crășamească. Până în clipa aceea, Leigh nu își dădu seama că ajunsese în fața casei ei. Chad se răsuci în scaunul lui încăpător pentru a o privi, ochii lui aruncând fulgere de mânie. Chiar și în întunericul acela, erau sclipitori, luminați ca o flacără vie.

- S-a întâmplat acum doi ani. Eu mă aflu în Alaska să sting un incendiu al naibii de mare, care m-a chinuit săptămâni întregi. Pe Sharon au anunțat-o că am fost rănit. Era adevărat. Fusesem lovit la cap și suferisem un șoc ușor, nimic mai mult. Detaliile accidentului nu s-au aflat, însă, decât după ce înghițise o sticlă întreagă de somnifere.

Se întoarse, deodată, și deschise portiera din partea lui. Repede, Leigh o înfășură din nou pe Sarah și coborâ din mașină când el îi deschise ușa.

- Unde e cheia? o întrebă el, vântul rece făcându-i să se grăbească.

- Aici, spuse ea și își ridică brațul ca el să caute în poșă.

Scotoci prin interior până găsi cheia și, peste câteva clipe, ușa fu deschisă. Chad intră înaintea lor pentru a aprinde lumina și pentru a porni termostatul, pentru care ea avusese grijă să-l lase la minimum când plecaseră mai devreme.

- Mă duc să aduc sacoșa cu lucruri, spuse ela apoi

Când copilul fu gata pregătit de culcare de către Leigh, el se afla lângă ea.

- Noapte bună, Sarah, zise el și, aplecându-se să o sărute pe obraz, primi un pumn în nas.

Elchicoti ușor întorcând-o cu fața în jos și, după ce el îi dădu o palmă peste funduleț, ieși din cameră.

Leigh ieși din cameră gândindu-se cu groază la întâlnirea din living-room.

Chad stătea pe canapea și privea fix podeaua. Mâinile îi atârna între genunchii desfăcuți. Când intra ea, își înălță capul să o privească.

- Îți cer cuze că nu ți-am spus despre Sharon, spuse el. Ținând cond de moodul cum a murit, cred câți dai seama, cred că îți dai seama și tu că n-ar fi fost un subiect tocmai plăcut când faci curte altei femei.

Era o scuză fragilă și ea știa că nu mai trebuie să afle alceva în spatele reticenței lui Chad. Era hotărâtă să afle, însă, tot adevărul.

- Au fost atâtea momente când ai putut să-mi spui, Chad. Te-am întrebat dacă ești însurat când eram gata să nasc. Ai fi putut simplu că ești vaduv. Apoi, când ți-am vorbit despre Greg, ar fi fost o ocazie foarte bună să-mi vorbești și tu despre Sharon. Sau ai fi putut s-o faci data trecută, când mi-ai dezvăluit alte secrete pe care mi le tănuiseși. Da, dacă ai fi vrut să-mi spui, ai fi găsit tu un moment potrivit dintre toate câte au fost.

- Bine, spuse el cu brutalitate țâșnind de pe canapea și trecându-și mâna prin păr. N-am vrut să-ți spun!

- Așa mai merge.

- N-am vrut să-ți spun pentru că știam că vei reacționa așa și vei vedea gestul lui Sharon încă un motiv pentru care n-ar fi trebuie să fim împreună.

- Exact, spuse ea și, pentru că furia i se risipise odată cu aflarea adevărului, se prăbușise pe canapea. Ah, Chad, nu înțelegi? Eu n-aș recurge niciodată la sinucidere, dar aș fi nenorocită de fiecare dată când ai fi chemat la stingerea

unui incendiu. Știu asta. Așa eram de fiecare dată când Greg trebuia să plece în misiune. Eu, la rândul meu, l-am făcut să se simtă groaznic și n-aș vrea să-ți fac și ție la fel.

El se ghemui atunci în fața ei și o apucă de bărbie în așa fel încât să o oblige săl privească.

- Nu spun că n-ar trebui să-ți faci griji, dar tu nu ești Sarah. Leigh, ea era o ființă superficială – nervoasă, încordată, temându-se de propria ei umbră. Cred că un motiv pentru care m-am însurat cu ea a fost a o proteja. Crea tuturor această senzație. Mai ales părinților ei. Mă simțeam vinovat când o luam în oraș, înainte de a ne căsători, pentru că nu suportam s-o văd plecând nici pentru câteva ore.

- Nu mi se pare o alternativă prea sănătoasă.

- Nici nu era, și ar fi trebuit să-mi dau seama mai devrem. Am avut pentru ea mai multă milă decât dragoste. Acesta este adevărul gol-goluț, Leigh!

- Te cred, Cgad, știu ce simți tu pentru femei. Ai vrea să ne protejezi pe toate.

- Nu asta simt și pentru tin, însă.

Știa după expredia feței lui ce simțea pentru ea. Privirile care îi zăboveau pe gură, mâinile care îi înconjurară mijlocul îi spunea că nu îi provoca nici o milă, nici o doriță paternă de protecție.

- Creau să vă ofer ție și lui Sarah un cămin, vreau să-ți ofer stabilitatea vieților noastre, dar sunt și egoist. Am nevoie de tine, Leigh, am nevoie de un tovarăș, vreau să-mi împart viața cu tine. Conversație, probleme, răs, sex, tot. Nu vreau o păpușă de porțelan care trebuie menajată, vreau o femeie, pe tine!

Îi studiasse în tot acest timp venele de pe dosul mâinii, iar când își ridică privirea, descoperi cu uimire lacrimi curgându-i pe obraji.

- Leigh, ce...

- Nu înțelegi, Chag? Îmi atribui mie calitățile pe care nu le-a avut Sharon, numai că nici eu nu le am.

- Ba da!

- Crezi că sunt curajoasă, dar Greg ți-ar fi spus cu totul altceva. L-am adus la disperare plângându-mă ori de câte ori pleca, l-am făcut la fel de disperat ca și mine. Nu vreau să fac și cu tine la fel. Ca să nu mai vorbesc de Sarah.

- Nu va fi așa, Leigh. Te-am văzut într-una din cele mai grele împrejurări dând dovadă de mai mult curaj decât majoritatea femeilor în întreaga lor viață. Și ai trecut prin toate astea zâmbind.

- Aveam de ales? făcu ea râzând ușor.

- Mult, spuse el cu seriozitate. Sharon ar fi putut alege să nu înghită somniferele alea și să înfrunte cu curaj orice mi s-ar fi întâmplat. A ales să n-o facă.

Leigh simți cum toată apărarea pe care și-o construise, se năruia încet, încet, sub valul atacului violent al argumentelor lui Chad. Sinuciderea lui Sharon trebuia să-i fi produs multă durere și sentimente de vinovăție, mai ales din moment ce el voise să o protejeze de restul lumii. Văzându-i chipul de durere, Leigh nutri pentru el un val de compasiune și trandee.

Îi atinse părul.

- Chad, îmi pare rău de Sharon.

- Îți mulțumesc, Leigh, știu că ar fi trebuit să-ți spună mai devreme, dar nu puteam risca să te pierd, zise el și își pusese capul în poala ei în timp ce, cu brațele, îi înconjură mijlocul și, adulmecând-o adăugă: Leigh, am nevoie de tine, nu mă respinge, te rog.

Ceea ce îi făcea, chiar și prin haine, îi înnebunea inima. Avu senzația că se topea, lipită de gura lui, ca untul cald.

- Chad, nu ne cunoaștem demult, am putea număra pe degete de l o mână de câte ori ne-am văzut.

- Am simțit același lucru și când te-am lăsat în spital cu Sarah. De atunci aș fi vrut să faceți parte din viața mea.

- De ce n-ai rămas? Sau de nu te-ai întors?

- Știam că nu era momentul potrivit. Mă gândeam că, poate îl mai plângeai pe Greg, doar trecuse mai puțin de un

an de când fusese împușcat și, pe urmă, tocmai îți născuseși copilul, ultima ta legătură cu el. M-aș fi simțit ca un intrus. Apoi, m-am gândit că te-ai fi simțit stânjenită să mă vezi. Adesea, de câte ori o tragedie sau ceva asemănător face ca oameni să se întâlnească, acestora le vine greu să se revadă în împrejurări normale.

Ea îi trecu degetele prin păr, așa cum stătea cu capul în stomacul ei.

- Cred că ar fi trebui să fii stânjenită, dar n-am fost. Erai atât de... atent de mine tot timpul, spuse ea și, după ce o pauză scurtă, recunosc: am plâns după ce m-ai lăsat în seara aceea la spital.

Ridicându-și capul, el îi cercetă ochii albaștri-cenușii, după care, așezându-se pe canapea, se întinse pe spate trăgând-o pe ea spre pieptul lui și dându-i spre spate părul bogat, castaniu, care îi cădea pe ambele părți ale feței.

- Am stat acolo până au venit părinții tăi, fiindcă nu puteam să plec, pur și simplu, și să te las singură fără cineva care să aibă grijă de tine. Aș fi vrut să mă prezint lor, dar arătam în așa hal, încât îmi era teamă că aveau să fie îngroziți că un asemenea om putur\se să-ți aducă pe lume copilul.

Ea începu să râdă, conturându-i buzele cu degetul.

- Asta e, probabil, una din cele mai înțelepte decizii pe care le-ai luat vreodată.

- De ce?

- Pentru că exact așa s-ar fi gândit dacă te-ar fi văzut în ziua aceea. Nu sunt la fel de calzi, afectuoși, îngăduitori și plăcuți ca părinții tăi.

- Tu ce-ai crezut despre mine atunci? o întrebă, jucându-se cu nasturii bluzei.

- Am fost îngrozită până când ți-ai scos ochelarii și ți-am văzut ochii, spuse ea sinceră.

- Ochii mei sunt foarte sensibili la lumina soarelui. Tot timpul anului port ochelari de soare.

- Îmi tot spuneai doamnă, ceea ce nu se potrivea cu felul

cum arătai.

- Mama ar fi fost mândră că lecțiile ei stricte de bună purtare au dat rezultate, spuse le zâmbind.

- Și, în ciuda faptului că erai murdat, m-am gândit că erai frumos, mai ales cu batista aceea legată în jurul frunții.

El izbucni în râs.

- Nu era o chestiune cosmetică, ci mi-o pusesem să nu vă înec pe tine și pe copil în sudoare. Mi-era a dracului de frică să nu vă fac ceva care să vă facă rău amândorăra.

- Ai fost mai blând decât orice asistentă sau doctor, șopti ea.

Luând-o după ceafă, o trase spre buzele lui nerbdătoare și o sărută cu trandete.. Îi apăsă gura ușor, ciu întreruperi, de fiecare dată apăsarea fiind mai puternică. După care nu mai putu să întreprună și gura îi rămăsese lipită de a ei până când buzele li se desfăcură în același timp și panghlici de dorință care, în ultimele câteva ore fuseseră strâns legate începură să se dezlege. Ținând-o strâns, o rostogoli pe perne, el însuși ajungând pe marginea canapelei. Coapsele li se împlietiră. Îi ridică apoi brațul punându-i-l pe umărul lui, fapt pentru care îi permitea să ajungă mai ușor la swnul ei pe care i-l mângâia prin mătasea bluzei.

Se sărutau atât de înflăcărat, încât, în cele din urmă, se văzură nevoiți să se despartă unu de celălalt, fără suflare, cu inimile bătându-le în același timp și râzând ușor, încântați de ei însuși. Chad o acoperi cu sărutări mărunți și iuți pe obraji, pe gât, pe piept, urmărindu-și degetele care o desbrăcară de bluză și lenjerie. Ascuzându-și fața în umărul ei, o întrebă încet:

- Leigh, mă dorești?

Ea încuviință, oftă când el o sărută fierbinte pe sân.

- Da, Chad, da.

Dându-se jos de pe canapeaua îngustă, el o lă ca în ziua aceea când o coborâse din camionetă.

- Atunci o să te iubesc, îi spuse el în păr

Simțindu-se stăpănită, deodată, de un val de modestie, ea își lipi fața de umărul lui și încuviință din nou. Tranversă holul îndepărtându-se de ea spre dormitor. Gebuchiul lui făcu o adâncitură lungă în pat când se sprijini pentru a o așeza de-a curmezișul.

După care se îndepărtă și Leigh îl privi fascinată cum se dezbracă. Aproape că smulsese nasturii cămășii când trase nerăbdător de ei. Cu pieptul gol, balansă apoi, când pe un picior, când pe altul, pentru ași scoate cizmele și ciorapii. Blugii alunecară înainte ca ea să fie pregătită să îi vadă numai chiloții strâmți de un albastru închis. O lăsă cu răsuflarea tăiată.

Mica veioză de pe noptieră îi aruncă în umbră adâncituri trupului și îi scotea în evidență părțile netede. Părul închis la culoare, care îi acoperea pieptul, îi strălucea pe pielea întunecată. Mușchii de la picioare și mâini ieșiră din relief când se lăsă în jos, lângă ea. Așa, fără cămașă, umerii păreau mai înalți, iar pieptul mai masiv. Evidența sexului sub chiloții strâmți era copleșitoare și Leigh cunoscuse un moment de ezitare.

- Leigh.

Îi rosti numele, dar acel cuvânt și modul în care fusese pronunțat, îi spusese mult mai mult. O sărută despărțindu-i buzele cu limba, străpund-o cu o plăcere pe care o străbătu ca o săgeată din cerul gurii în străfundul ființei.

Mâna lui a găsit sânul și frământându-l cu afecțiune, îl ridică și își trecu ușor peste el vârful degetului. Când, în urma acestor încurajări, sfârcul se înălță mândru și tare, el îl cuprinse cu gura. În clipa acevea, degetele ei, care i se strecurau prin păr, în strânsă capul.

- Chad! Chad! strigă ea zvârcolindu-se pradă senzațiilor extraordinare provocate de guralui.

- Niciodată n-o să mă satur de tine, șopti el întorcând capul pentru a da atenție și celuilalt sân, în vreme ce

mâna, cu degetele desfăcute, îi lunecară ușor peste stomac. Pentru a doua oară în ziua aceea, îi deschisese m/nasturele și fermorul pantalonilor. Duoă aceea, se îndreptă pentru a-i scoate pantofii.

Îi ceru permisiunea din priviri înainte de a-și strecura degetele sub lâna pantalonilor trăgându-i apoi, în jos. Acum nu mai avea decât dresul și chiloții galbeni din dantelă.

- Ahhh, făcu ea acoperindu-și fața cu mâinile. În filme, femeile poartă totdeauna jartiere din satin și ciorapi negri.

- N-ai auzit plâbându-mă? întrebă el choctind încet și scoțându-i dresul.

Ochii lui îi admirară, apoi, goliciunea aproape totală, Înainte de a se așeza din nou lângă ea, trăgând-o spre el cu un braț posesiv.

- N-am mai văzut niciodată pe cineva – nici în filme, nici în alte părți – care să arate mai bine. Ai un trup foarte frumos, Leigh. Eu credeam că mămicile, care abia au născut, au sânii lăsați și abdomenul moale datorită dilatării.

O sărută îndelung și amănunțit, după care continuă ca nu s-ar fi întrerupt.

- Ai tăi sunt minunați de tari.

Și, ca pentru a dovedi, îi mângâie circular un sfârc până când acesta se întări în semn de răspuns.

- Iar abdomenul tu nu arată că ar fi fost dilatat – murmură el cu gura lipită de sfârc și trecându-și limba peste el. Ești minunată în totul.

Își trecură mâna pe sub chiloții dantelați cuprinzând-o cu tandrețe, ceea ce îi smulse un geamăt surd. Apoi, se dădu mai aproape, cu sexul lipit de coapse. Tulburată, se strânse și ea mai aproape.

- Voi avea oarea, șopti el trăgându-i peste picoare dantela galbenă.

Se ridică din nou deasupra ei, prizându-i o coapsă între picioare, pielea lui era acoperită de păr atingându-i

triunghiul de mătase.

- Sărută-mă, Leigh.

Nu mai așteptă o altă invitație, buzele lui dorindu-l nebunește. Vrând să îi simtă gustul, limba lui trecu cu îndrăzneală și fără să își dea seama de obstacolul buzelor. Măinile i se bucurară de spatele tare și lat. Apoi, îi încolăci mijlocul cu brațele, frecându-se de el.

El își smulsesse gura de pe buzele de ei doar pentru a-i acoperi stomacul și abdomenul cu sărutări nesățioase. O mână îndrăzneată îi aruncă mângâietor în sus, pe coapse. Ea își mai ținu picioarele lipite protector încă o secundă înainte de ase relaxa sub degetele lui convingătoare.

- Nu vreau să te rănesc, gemu el cuprins de tulburare, dar nu ar fi trebui să-și facă griji.

Degetele lui, care nu-și încetau mângâierile, o descoperiră pregătită pentru iubirea lui, pregătită de puterea sărutărilor și de vraja atingerilor lui.

- Inubito, dulcea, dulcea mea iubită, șopti el, iar ea îi simțisufărarea ca un abur pe piele înfierbântată.

În sărută, apoi, buricul, scobitura concavă din partea de sus a coapselor și petecul mic de cărlionți.

- Ah, Chad, te rog, suspină ea și își trecură mâna sub lenjeria lui pentru a-și modela palmele după mușchii întinși al șoldurilor. Nu putea să creadă că avea atâta îndrăzneală, dar aceasta îi fu răsplătită când el se ridică să își scoată și ultimul articol de îmbrăcăminte cu mișcări iuți ale mâinilor și picioarelor.

Înconjurându-l cu brațele pieptul plin de mușchi îl trase în jos spre ea. Îi simți pieptul lipindu-i-se de sâni, iar stomacurile li se uniră, duritatea lui aflându-și adăpost în moliciunea ei.

Leigh îi netezi cutele de îngrijorare de pe frunte întinzându-i gura. Pe măsură ce sărutul devenea din ce în ce mai profund, ea îl simți puțin încordat, însă încercările erau timide. Murind de dorință, ea își coborâ mâinile pe spatele lui încurajator. Îi simți în ureche răsuflarea

neregulată și anevoioasă.

- Dumnezeule, Leigh, nu mai pot, nu mai pot să mă abțin, gemul el înainte de a învinge obstacolul..

Ea avusese senzația că își pierde virginitatea din nou și acest gând o înfioră/ Era un început pentru ea și Chad, era nouă pentru el. Un țipă ușor, de extaz ieși de pe buzele lui lipite de ale ei.

Suspînul lui fu ca un ecou al plăcerii ei imense.

- Ești atât de dulce... atât de dulce... gemu el.

Convins că acum nu avea să pătească nimic, împinse mai adânc și o luă cu el într-un vârtej de mișcări fără sfârșit, aruncându-se amândoi dincolo de capătul pământului. În final el o strânse la piept și îi șopti cu pasiune.

- Te iubesc, Leigh, te iubesc.

- Ți-am făcut vreun rău, Leigh? După ce ai născut...

- Nu, nu, șopti ea ghemuindu-se mai aproape de el

- Bine, zise el ușurat și, luându-i o șiviță de păr, începu să i-o frece între degete. Sharon se temea de sex ca orice alceva, mai ales când m-am dezbrăcat în noaptea nunții. M-a făcut să mă simt ca un sadic atunci și nici altădată n-a fost mai bine. Mă iubea, dar era îngrozită de iubire.

O răsuci pe spate și își plimbă degetele peste unduirea de sus a sânilor.

- Câtă vreme tu ești caldă și receptivă. Abia am putut ȚAbia am putut ține pasul cu tine.

Ea îi plesni mâna în joacă, dar își dădu seama, deodată că ceva îl tulbura.

- Asta mă face să mă întreb dacă..., spuse el și își drese glasul încercând să zâmbească înainte de a se trânti pe spate. Nu comtează.

Știa ce ar fi vrut el să știe, iar vanitatea lui masculină o amuza, însă își ascunse zâmbetul. Îl întrebă atunci direct:

- Chad, te gândești la mine și la Greg?
- Nu e treaba mea.
- Ba acum este, spuse ea simplut.
- Nu-ți cer să faci comparații.

- Nici nu le-aș face – zise ea și, aplecându-se, îl sărută ușor. Chiar și când m-ai sărutat prima oară în spital am știut că răspunsul meu era la fel de important pentru tine ca și propria ta mulțumire. Asta înseamnă foarte mult pentru mine, pentru orice femeie. Greg nu m-a dat niciodată impresia că-l interesea ce simt eu. Tu, da.

Ar fi putut să îi spună mai mult, ar fi putut să îi spună că, alături de Greg, nu atinsese acel grad de pierdere al simțului realității. Dar n-ar fi fost drept față de memoria lui Greg să discute aceste lucruri cu Chad.

- Și aș vrea să mai știi că nu a mai fost nimeni nici după Greg și... nici înainte. Până în seara asta nu am dormit decât cu soțul meu.

Ar fi putut să nu creadă o asemenea mărturie demodată. Se întorsese până când chipurile li se alăturară.

- Leigh, cât deosebită ești, spuse el încet mângâindu-i obrazul cu vârful degetului.

- Și tu la fel.

- Te iubesc, Leigh. Te iubesc, dar dacă mi-ai spune să plec acuma, aș pleca.

- Nu, rămâi, șopti ea sigură de faptul că dorea să rămână.

Se strânse lângă el, presându-și sâni de zidul pieptului lui, iar el o trase mai aproape. Se sărutară.

- Ai un piept foarte impresionant – zise ea plecându-și capul pe suprafața cărlionțată care îi gâdila nasul.

- Și al tău e foarte frumos, zise el și începu să râdă când ea îl mușcă în joacă.

Măinile lui îi spuneau cât de mult îi plăcea cum era făcută. Îi ținea sâni în palme, iar cu vârfurile degetelor îi mângâia sfârcurile.

Buzele ei alunecară pe piept până când găsiră sfârcurile

masculine, simțindu-le gustul cu limba. Trupul lui Chad deveni rigid, în așteptare, când mâna ei începu să rătăcească. În timp ce gura ei îl tortura cu sărutări ușoare și line, mâna îi căută și îi găsi duritatea sexului lipită de coapsele ei.

- Oh, Doamne, gemu el printre dinți. Leigh, știi ce faci?

- Dragoste, spuse și continuă fără milă până când suflarea lui se umplu de dorință.

- Scumpa mea, dacă nu... dacă nu te oprești... ah, Leigh... n-o să mă mai pot abține.

- Nici nu vreau.

Își potrivi apoi trupul cu al lui, ușurându-i penetrarea. Un suspin lung, de înfiorare, îl scutură când se cufundă în târâmu mătăsos.

- Mă iei drept complet, atât de strâns, atât de perfect – spuse el.

Avea dreptate. Era perfect.

- Din nici o bucătărie n-ar trebui să lipsească, îi spuse el în ureche dându-i cu nasul părul la o parte și prinzând-o între el și dulap.

- Ce anume? întrebă ea râzând, storcând în ghiuvetă buretele de care se folosea pentru a spăla vasele în care luaseră micul dejun.

- O bucătăreasă sexy, spuse el trecându-și limba ușor peste gâtul ei.

- Miroși atât de bine, îi spuse ea, lăsându-și capul pe umărul lui și întorcându-și fața spre gâtul lui.

- Mi-am permis să mă folosesc de dușul și de aparatul tău de ras înainte să o trezesc pe Sarah, zise el în timp ce ureche îi era cercetată amănunțit de gura ei iscoditoare. Din fericire, aveam și niște lucruri de schimb în mașină.

Era îmbrăcat cu blugii și o altă cămașă gem cowboy. Putea să pună pariu că era încălțat cu cizmele, care totdeauna îl făcea să pară mai înalt cu câțva centimetri.

- Îți mulțumesc că m-ai lăsat să dorm mai mult.
- M-am gândit că așa ar trebui să facă un gentleman, doar te-am ținut trează jumătate de noapte.
- Dar și tu ai stat trează jumătate de noapte – remarcă ea neastâmpărată, frecându-se cu șodurile de el.
- Ai o gură foarte mare, îi zise el prinzându-i șezutul îmbrăcat în blugi și, cum nu găsi un motiv destul de bun pentru a-i tăia drumul, îi mângâie mușchii fermi și rotunzi. Dar să știi ce-mi place că ai simțul umorului. De fapt, îi mormăi el în ureche, îmi place totul la tine. Asta, de exemplu, adăugă el și strânse și mai tare. Și felul cum te simt lângă mine.

Se apropie și își potrivește mijlocul în dreptul șoldurilor ei.

- Vezi ce potriveală? o întrebă el seducător, iar ea i se sprijini de piept oftând. Nici n-am ajuns încă la părțile bune.

Măinile îi alunecară în jurul taliei și apoi mai sus pentru a-i frământa sânii care nu erau acoperiți decât de bumbacul subțire a tricoului.

- Să-mi spui cât să mă opresc.
- Niciodată.
- Niciodată? Hmmm... deci, până la urmă te-ai hotărât să mă păstrezi lângă tine?

Capitolul 7.

Ea se îndreptă și se răsuci pentru a-l privi în față.

- N-am vrut să spun asta, Chad.

Împreunându-și mâinile după ceafa ei și ținându-o cu privirea, o întrebă.

- Atunci, ce ai vrut să spui?

Cu greu, ea își deslipi privirea de a lui.

- Nu știi, spuse ea oftând. Știu că ne simțim atrași unul față de celălalt, Chad, și că am împărțit un moment extrem de scump – nașterea lui Sarah – dar asta nu-i deajuns.

Colțurile gurii lui se strâmbară într-o încruntare.

- Ți-am explicat de ce nu ți-am spus despre munca mea, Leigh.

- Da, știu, Chad, spuse ea și, îngropându-și fața la căldura pieptului lui, îl încolăci cu brațele pe după mijloc. Lasă-mi timp, te rog. Tot nu reușesc să împac cariera ta cu viitorul meu. Când a murit Greg, am jurat să nu mai am de-a face cu un bărbat a cărui muncă implică primejdie. Nu înțelegi? Nu pot risca să-l pierd pentru a doua oară pe cel pe care îl iubesc, pur și simplu nu pot.

- N-ai risca asta, ți-o jur. E ridicol să te agăți de o hotărâre pe care ai luat-o înainte să ne cunoaștem. Aparținem unul altuia, Leigh.. Voi face tot ce-mi stă în putință pentru a te convinge să te căsătorești cu mine. Nu te voi presa, dar, mai devreme sau mai târziu, tot da o să spui. N-o să renunț până n-o vei face.

Și imediat după aceea își începu campania cu un sărut atât de sincer, încât Leigh capitulă aproape imediat. Dar se

desprinsese de el înainte de a-i veni prea greu să reziste puterii de convingere a gurii lui.

Îi întoarse spatele punându-și mâinile pe dula. Lupta împotriva slăbiciunii care punea stăpânire pe ea, lupta împotriva cedării.

- Nu trebuie să te duci la lucru astăzi? îl întrebă atunci în speranța de a-i distrage atenția.

- Am telefonat dimineață. Atât cât știu..., începu el și văzând-o tresărind, făcu o pauză, după care continuă pe un ton calm: Atâta timp cât știu unde să mă găsească, am câteva zile pentru mine însămi. Tu trebuie să te duci la lucru astăzi?

- Aș vrea să trec pe la centru comercial să văd dacă plantele au fost udate și dacă n-a stricat cinava ornamentele.

- N-a căzut nici un ren, o necăji el făcând-o să râdă. Bine, termină tu aici, iar eu mă duc să-i fac baie lui Sarah și să o îmbrac.

- Bine, Chad, dar...

Stăvili valul de obiecții cu un sărut categoric.

- Nu m-am mai aflat niciodată în jurul unui copil de vârstă lui Sarah. Am o mulțime de lucruri de învățat.

Cu toate acestea, se descurcă uimitor de bine. Până când el îbrăcă fetița, Leigh se schimbă într-o fustă și o bluză, se machie și își aranjă părul. Trecu pe lângă odaia lui Sarah în drum spre bucătărie pentru a încărca sacoșa cu sticle și borcanele cu mâncare pentru copil, cu tăvița electrică și cu lingura lui Sarah.

- Cum merge? întrebă ea.

- Suntem aproape gata. Ne vedem în living-room.

Singurul ajutor în care avusese nevoie fusese în alegerea îmbrăcăminții lui Sarah.

Pentru toată lumea păreau o familie care ieșiseră la

cumpărături, iar Chad nu făcea nimic să schimbe această impresie. Insistă să o țină pe Sarah tot timpul, fără să uite, însă, să își pună un braț protector în jurul lui Leigh, cu excepția momentului când ea verifica, într-adevăr, ornamentele. Ca de fiecare dată când se aflau în public, oamenii îi vorbiră lui Chad cu multă familiaritate, iar el, mândru, le prezenta pe Leigh și pe Sarah tuturor.

Părăsind centru comercial, se opriră la rotisorie unde comandară un pui fript la pachet, după care Chad îndreptă mașina spre „Saddle Club Estates”.

- Vreau să-mi vezi casa, îi spuse el lui Leigh. Pute, lua prânzul acolo.

Casa lui Chad fusese una din preferatele ei înainte de a ști că îi aparține. O îmbinare de stiluri tradiționale și moderne, era construită din piatră și lemn de cidru. Grădina era frumos aranjată, cu câțva aluni, care, deși tineri, promiteau umbră pentru anii viitori.

Apăsă pe un buton aflat pe consolă și poarta se deschise. Itră și parcă în fața ușii unui garaj.

- Am ajuns acasă, spuse el vesel luând într-o mână pachetul cu pui fript, în timp ce cu cealaltă ținea portiera deschisă pentru Leigh și Sarah.

Descuind ușa de la capătul unei aleii de cărămidă, le îndemnă să intre, după care declupă repede sistemul de alarmă care se declanșase de cum pășiseră înăuntru.

- Sămi aduci aminte să-ți dau o cheie și să-ți spun combinația sistemului de alarmă ca să nu ai probleme când să vii.

Leigh încuviință din cap. Se simțea ca un ță-an veni la oraș pentru prima dată. Casa părea ceva ieșit din revista „Architectural Digest”. Mâna de neconfundat a unui decorator profesionist se sesiza peste tot, nu însă și zgârcenia ce caracterizează adesea asemenea mână. Peste podeaua de cărămidă lustruită erau împrăștiate covoare antice orientale, cu atât mai valoroase vechimea și aspectul lor șters. Obiectele de artă originale erau combinate cu gust

cu copii și afișe. Mesele și etajerele erau pline de tot felul de obiecte aduse de Chad din întreaga lume. Personalitatea lui era imprimată în orice.

- Chad, șopti ea parcă s-ar fi aflat într-un muzeu. E minunat.

- Dar îți place?

Întorcându-se, îl văzu privind-o cu neliniște dureroasă de teamă că s-ar fi putut să nu îi placă.

- Da, Chad zise ea râzând ușor, dar, pur și simplu nu mă pot dezmetici.

- Vino să vezi și restul.

Era considerabil mai mult decât își închipuise. Casa avea patru dormitoare, o cameră de zi lângă dormitorul mare, patru băi, fără a o mai pune la socoteală pe cea din același dormitor, o sufragerie pentru mese protocolare, o cameră pentru micul dejun, una de jocuri, conținând și un bar, un living-room uriaș, un birou, o spălătorie și o bucătărie foarte mare. Șemineul se afla în sufrageria neoficială de lângă bucătărie.

Afară se afla o bijuterie de piscină cu cabină de îmbrăcat și un alt bar complet, protejat împotriva intemperiilor.

- O singură persoană locuiește în casa asta? întrebă Leigh rămânând amețită în living-room-ul cu tavanul sub formă de boltă.

- Ridicol, nu? făcu Chad cu tristețe. Am cumpărat-o cu vreo doi ani în urmă de la un prieten al tatei, un petrolist, care vroia să-și construiască alta, mai mare și mai frumoasă.

- Mai mare și mai frumoasă decât asta? întrebă Leigh nevenindu-i să creadă, ceea ce îl făcu să râdă.

- Am cumpărat-o mai mult ca o investiție. Proprietarul nu voia un profit, ci să scape de ea. De atunci, însă, valoarea i-a crescut considerabil, datorită dezvoltării orașului Midland. Dar e al naibii de plictisitor la o casă de asta, Leigh. Nimeni n-a stat aici cu mine. Am cumpărat-o după ce a... murit Sharon.

O cuprinse cu bratele fără să îi pese că Sarah se afla

între ei. Părea chiar normal ca fetița să fie inclusă în îmbrățișarea lor. Chad o sărută pe Leigh cu căldură,

- Cine știe, spuse el fără să vrea, poate o să umplem toate celelalte dormitoare cu mici Dillon.

Mâna îi mângâie sânul în modul de acum cunoscut, dar care înflorea mereu cu noutatea lui.

- Și, bănuiesc că acum, dacă tot ai căpătat experiență, ți-ar plăcea să-i aduci pe lume, îl tachină ea.

- Mai degrabă i-aș face.

Deodată, Leigh se dădu puțin înapoi ducându-și mâna la gură.

- Chad, tocmai mi-am adus aminte... aseară... Eu n-am... și nici tu n-ai...

El izbucni în râs.

- Nimic nu m-a bucura mai mult decât să rămâi însărcinată. Atunci ar trebui să te căsătorești cu mine imediat.

- Chad! N-am spus că nici măcar nu m-aș căsători cu tine, dar să...

- Șșșș, glumeam și eu.

Pe Sarah începu să o plictisească conversația și lovea cu căpușorul în umărul mamei, agitându-și pumnii în semn că răbdarea îi ajunsese la capăt.

- Cred că, deocamdată, ar trebui să-i hrănim pe cei care-i avem, zise Chad. Și mie mie-a foame. Sarah, haide.

O luă din brațele lui Leigh și se duse cu ea în bucătărie, dar în curând trebui să i-o dea înapoi, pentru că era mai obișnuită să-i pregătească mâncarea ținând-o într-o mână în același timp. Când aranjă masa cu vase din ceramică, dar folosi șervețele de hârtie care li se dăduse odată cu puiul.

- Cine are grijă de casă?

- Am o femeie care vine o dată pe săptămână să spele și să facă curat.

Leigh îi aruncă o privire vicleană și plină de suspiciune.

- Ce fel de „femeie”?

- Ești geloasă deja?

- Ce fel de femeie?

- Păi, de vreo douăzeci și doi de ani, păr negru, lucios și lung până-n talie, picioare lungi superbe, o siluetă senzațională, numai dinții sunt puțin cam mărunți. Știi genul – adăugă el ridicând din umedi cu indiferență.

- Sper că glumești iar.

- Dacă te deranjează atât de mult, o concediez.

- Chad Dillon.

O trase spre el și o sărutase zdravăn.

- Stai jos, femeie. Doamna De Leon are șase copii, care la rândul lor, au și ei copii. Are aproximativ șaptezeci de ani, un metru jumate și i-a plăcut mâncarea toată viața. Acum pot să mănânc?

Leigh îi băgă în gură lui Sarah cu grijă o linguriță de carne de vită fiartă și tocată. Strânse din buze încercând să își reprime un zâmbet, dar îl simții în colțul gurii.

- Îmi place la nebunie să-ți sărut dosul genuchilor, spuse Chad mușcând din bucata de pui.

- Ești nemaipomenit. Mai întâi, mă necăjești în legătură cu menajera și pe urmă spui ceva total nepotrivit pentru masa de prânz.

- Ce să fac dacă pielea ta are un gust atât de bune? Peste tot.

Amintindu-și momentele de intimitate pe care le trăiseră noaptea trecută, Leigh își simți trupul înfierbântat de o reânoită dorință, dar era hotărâtă să mănânce.

- Ai luat și niște sos la piureul acesta?

El chicoti.

- Schimbi subiectul? Poți să încerci, dar te asigur că zilele acestea nu mă gândesc decât la un singur lucru.

O singură privirea aruncată ochilor lui albaștrii ca ceru îi fu deajuns lui Leigh să își dea seama ce anume gândea. Spera că numai propriile ei gânduri nu se învârtesc în jurul acelui lucru.

Când Sarah termină de mâncat din sticluță și de supt

un copan de carne, Chad propuse să o culce pe canapeaua de două persoane din dormitorul mare.

- Putem să o întoarcem cu fața la perete și e ca un pătuț.

La insistențele lui Leigh, căptușiră canapeaua cu pungi de plastic înainte de aîntinde un cearceaf.

- Aș muri dacă ar uda – dacă ar face ceva mai rău – pe canapeaua asta, zise Leigh.

- N-ar afce niciodată ceva așa de nedemn de o doamnă, zise Chad ceva în apărarea lui Sarah, dar primi o privire tristă din partea mamei

.- Hai să tragem un pui de somn, îi șopti depărtându-se de copilașul adormit.

Fără să aștepte ca ea să spună da sau nu, o trase de mână pre patul imens din mijloc. Întreaga odaie era decorată în nuanțe de bej, verde închis și roșcat. Efectul era masculin, dar frumos. Chad se duse la un dulap de pe raftul de sus.

- Bunica mea din partea mamei le-a făcut, zise el întinzând una peste cuvertura de velur.

Se întinse, apoi, și îi căută mâna. Leigh simți o ușoară dezamăgire realiză că el, într-adevăr dorea să „tragă un pui de somn”.

Se descălță și se întinse lângă el. Trăgând pătura peste el, o întrebă somnoros:

- E bine?

Se strânse mai aproape de ea, își trase un braț peste mijlocul ei și își îngropă nasul în gâtul ei.

- Mm-hmmm, făcu ea oftând, fără să își fi dat seama până atinci că îi era somn.

- Somn ușor, vise plăcute, spuse el ciupind-o ușor pe șezut, ghemuindu-se și mai mult lângă ea.

Îl mișcă brațul cu grijă să nu îl trezească, după care își trecu picioarele peste marginea patului, căscă și se ridică.

Aruncă o privire pes umăr, văzu că nu îl deranjase. Ceasul de bronz de pe noptieră arătase că dormise mai mult de o oră.

Se întoarse lângă pat. Chad era scufundat într-un somn relaxat. Privindu-i chipul liniștit, Leigh se simțise îmboldită de un demon rău. Cântări perna ei cu un ochi expert. Tentația era perea mare. O luă și o ridică sus de tot, dar brațul lui zvâcni și o opri în cădere. Leigh își înăbuși un tipăt de uimire și fugi din pat, dar, dintr-un pas, Chad fu pe urmele ei. O prinse în mijlocul camerei rostogolindu-se amândoi pe covor.

- Credeai că mă iei prin surprindere, nu? o întrebă el răsucind-o vi fața în sus spre el.

- Îmi pare rău. Chad, iartă-mă. Ah, nu, te rog, zise ea când el începuse s-o gâdile. Chad, nu.

- Cu scuzele nu faci nimic, să știi, spuse el în timpce mâinile îi erau pretutindeni.

Fără un cuvânt, el se aruncă asupra gurii ei cu lăcomie. Limba ei o întâlni pe a lui într-o încăierare erotică în timp ce, cu brațele, îi învălui umerii. Ținând-o strâns, cu gura lipită de a ei, se rostogoliră la infinit pe covor, cu picioarele mereu împletite. La un moment dat, când se opriră să se odihnească, Leigh aflându-se deasupra, îi căută cu frezenie nasturii bluzei, care cedară unul după altul, înciuda neândemânării mișcărilor lui printre sărutări pline de pasiune.

Dupe ce îi descgise pe toți, își înălță capul pentru î-i mângâie sâniul cu buzele este soutien. Trecându-și buzele peste materialul crem, oprindu-se din când în când pentru a-i pune sărutări pătimașe pe pielea delicată. Strecurându-și degetele prin părul lui, îl trase spre ea..

Aducând-o la limita răbdării cu asemenea torturi, îi desfăcu soutienul și i-l dădu la o parte. Nu o slăbi din ochi cât timp o mângâie ușor fremătându-i sâniul atât de plini și de feminini. Fără multă insistență din partea degetelor lui, sfârcurile ei se întăriră. Cu o infinită grijă să nu o doară

cunva, i le răsuci între degete.

- Și ție îți place la fel mult cum îmi place mie? șopti el seducător.

Murmurul gutural care îi scăpă ei printre buze deveni un scânteii stăruitor. Ridicându-și capul, el îi mângâie acei muguri dilatați cu buzele și limba dornice, în același satisfăcându-și și nevoia lui de ea.

Bluza ei atârna pe ambele părți ale capului lui în timp ce el suga încet, iar și mișcările ritmate ale gurii lui o făcu să se simtă inundată de mai multă iubine pentru acest om decât se crezuse vreodată în stare..

Măinile lui îi alunecară pe sub fustă urcând spre coapse și apoi spre șezut. Prinzându-i cu degetul marginea elastică a dresului, trase de el peste picioare. Ea încheie acțiunea când fu întinsă pe spate și azvârli acest articol cu neglijență.

De data asta, ea vu rol de agresor. Had fiind deasupra, ea îi scoase cămașa din pantaloni, descheind-o, apoi, cu degete cărira pasinea le conferise îndrăzneală, îi desfăcu blugii trăgându-i peste șolduri. Cu mâini nerăbdătoare, fiecare mângâie părțile cele mai intime ale celuilalt.

- Te vreau atât de mult, Leigh, atât de mult, draga mea, gemu el.

- Da, Chad, oh, Doamne, da.

Își împreună mâinile când se dădu puțin pe spate și amândoi scoaseră un suspin de plăcere în clipa în care el o posedă.

Câteva minute mai târziu, zăceau satisfăcuți pe covor, o grămadă de haine șifonate cu mâini picioare și două capete care nu păreau deloc dornice să se separe.

- Ești foarte răvășită, să știi, observă el necăjinf-o.

- Te deranjează?

- Ai putea fi goală, că nu m-ai deranja – spuse el și începu să râdă de ironia acestei afirmații. Cât crezi că o să mai accepte Sarah asemenea orgii?

- Deja ar fi trebuit să se trezească. Nu mai e mult și vine

ora cinei.

- Avem timp să facem o baie?

- Ce baie? îl întrebă ea întorcându-și capul pentru a-l privi.

- Hai, vino, îi spuse el venindu-i deodată o idee. Am de doi ani casa asta de doi metri și jumătate lățime și un metru jumate adâncime îmbrăcată în mozaic și niciodată n-am folosit-o.

Se lăsă dusă în baie după ce verifică dacă Sarah mai dormea încă. Sala de baie era într-adevăr decadentă prin luxul ei. Cada era înconjurată cu un geam prin care e putea vedea piscina particulară, dar, fără nici un fel de plante.

- Chad de ce n-ai plantat nimic?

- Pentru că n-am avut niciodată de gând să distrez femeii în gada asta, dar îți promit că, dacă faci o baie cu mine, mâine la ora asta va fi o adevărată pădure tropicală acolo.

Vorbise cu mâna pe inimă și cu atâta sinceritate, încât Leigh îbcepu să râdă.

- Atunci trebuie neapărat să inaugurez cada.

În timp ce se umplea cu apă, ei își dezbrăcară hainele șifonate, proces care dură destul de mult, deoarece se ajutară unul pe altul, iar săruturile prelungite încurcările mâinile dornice să ajute. Când pășiră înăuntru, Leigh se plânse.

- Ce rușine să nu ai o baie cu spume.

După ce se gândi o clipă, Chad spuse.

- Stai numai o clipă.

Și, fără să se sinchisească de faptul că era complet gol și cu picioarele ude, ieși din baie.

În acest timp, ea se cufundase în cada care nu se umpluse decât până la jumătate. Chad se întoarse cu o sticlă de plastic cu lichide spălate vase.

- Cred că glumești, strică Leigh în timp ce el lăsă să curgă ceva lichid în cadă.

- Când nu ai, trebuie să improvizezi, zise el.

Între ei se formă un munte de spumă sa suprafața apei. Își savură pielea udă sub atuingerea mâinilor alunecoase. Săpunul se pierdea mereu și era căutat, apoi, de mâini se găseau sun apă alte lucruri mult mai încântătoare. Buzelor li se ofereau sărutări pentru cele mai mici fleacuri.

Unul din săruturi se lungi atât de mult, încât Leigh uită și de baie, și de orice alceva în afară de gura aceea care îi tulbura toate simțurile. O poftă care ar fi trebuit să fie de potolit, se intensifică și mai mult până când simți apăsarea mâinilor lui Chad pe șoldurile ei și trăgând-o mai aproape.

- Chad, făcu ea mirată dezlegându-și gura de a lui îi simți mâinile tandre între coapse.

- E... e posibil să facem cu... cu apă... și...

Avu la dispoziție numai o clipă pentru a se minuna văzându-i zâmbetul care ar fi putut fi diabolic șiliniștitor.

Sarah fusese cuminte și nu se trezi decât după ce îmbrăcară, deși cu niște haine nu tocmai potrivite. Chad, înțelegând că copilul plângea, declară că era mort de foame. Înfășurând-o pe Sarah în ceva mai gros, le duse să vadă luminile de Crăciun care se aprindeau automat la căderea serii.

- Va trebui să cumpăr un leagăn sau ceva de genul ăsta, nu? zise le printre sugițuri. N-o să pot căra mereu toate lucrurile ei de la tine aici și invers în Ferrari.

- Ai putea folosi camioneta, spuse Leigh cu dulceață în glas și bătând repede din gene. Ah, dar e plină cu tot felul de fiare, nu-i așa?

Ridicându-se repede pentru a-și mai umple o ceașcă de cafea, el îi aruncă o privire ucigătoare.

- O să-mi adunci mereu aminte?

Se întoarse la masă cu lichidul aburind și se trânti pe masă adăugând:

- La momentul respectiv, era mai bine pentru tine să

crezi că sunt mecanic. Nu voia să-ți provoc suspiciuni apărând într-un Ferrari și, pe urmă, completă el făcându-i cu ochiul, eram prea ocupat cu ridicarea altor lucruri.

- Nu schimba subiectul, te roh, zise ea cu prefăcută severitate, după care clătină din cap jucându-se absentă cu furculița prin mâncarea ce îi mai rămăsese prin farfurie:

- Ești bogat, nu?

- Am avut foarte mult noroc în unele afaceri, spuse el.

- Și ești foarte bine plătit în munca ta.

- Da.

- Dar afacerea cu avioanele?

- Acum câțva ani, un prieten și cu mine am pus pe roate un serviciu de închiriat numai cu două avioane. Acum avem patru. A adus profituri destul de bune.

- Da, observ, cuprinzând cu privirea dovada succesului lui. Trebuie să fii ocupat tot timpul.

Întinzându-se peste masă, el îi luă masa spunând:

- O să reușim, Leigh. Nu crezi că merită să încercă să reușim?

Neputând să-i de-i dea deocamdată un răspuns, ea se eschivă punând o altă întrebare:

- Ce alte afaceri mai ai?

Înțelesese că nu îi plăcea să vorbească despre afaceri, după felul cum îi evita privirea.

- Mai am ceva terenuri ici-colo. Neavând pe ce să cheltui banii, i-am investit.

- Terenuri? Pășuni, locuri comerciale, ce anume?

El ridică din umeri cu modestie.

- Bănuiesc că ceva din amândouă.

- Și ferma de vite și sondele tatălui tău?

- Îi sunt asociat.

Își acoperi gura cu degetele scăpându-i un oftat lung și cutremurător:

- Leigh, spuse, luându-i mâna de la gură și strângându-i-o cu putere. Contul meu din bancă te deranjează? Ai fi preferat să fii un mecanic și nimic mai mult?

- Nu, Chad, nu e vorba de asta, deși trebuie să recunosc că sunt cel puțin intimidată de... toate astea. Greg, oricât de primejdioasă i-ar fi fost meseria, era tot un angajat al guvenului. Nu mă pot obișnui cu gândul atâtor bogății.

- Nu te mai gânde. Nu înseamnă nimic. Dacă aș fi fost un mecanic care își câștiga existența din tot felul de lucrări și vaș fi avut pe tine și pe Sarah, m-aș fi considerat cel mai bogat om dipă lume, dasr dacă nu v-aș avea pe voi, nimic din toate acestea n-ar valora nici cât o ceapă degerată. Astăzi, pentru prima oară, casa asta a fost importantă. Este un cămin în care vă pot aduce.

Ochii lui albaștrii care puteau străluci de pasiune, acum sclipeau de convingere. Spusese totul din inimă și ea o știa. Lacrimilie îi estompară imaginea lui când se întinse să îi atingă gura frumoasă.

- Ah, Chad.

În fața ușii casei lui Leigh se sărutaseră cu o trandrețe lipsită de pasiune.

- N-aș vrea să plec, aș vrea să rămân aici noaptea asta, dar nu mă pot juca cu reputația ta. Și asa, am dat motiv de bârfă pentru o lumă de acum încolo din cauza nopții trecute.

- Sunt gata să-mi asum riscul.

- Eu nu, zise el clătinând din cap. Nu cu tine. Nu vom locui împreună decât când vei fi soția mea și vei fi, Leigh, vei fi, mai adaugă el și, după ce o mai sărută o dată, plecă.

Capitolul 8.

A doua zi dimineață, Leigh o îmbracă pe Sarah în costumul de joacă după ce-i făcu baie.

- Bună. Te-ai trezit? o întrebă el.

- Ar trebui să știi că Sarah e un ceas deșteptător viu.

El râse.

- Suntem invitați la o petrecere week-end-ul acesta, de fapt, vineri seară, mai exact. Ce zici, vii?

- Ce fel de petrecere?

- Pentru trei prieteni de-ai mei care s-au născut întâmplător în aceeași zi.

Leigh își și imaginează o sufragerie plină de inși ca soția lui Bunna și pritenele ei. Sofisticați. Bogați, iar ea nu avea nimic potrivit de îmbrăcat.

- Va fi un fel de masă simplă, neoficială.

Adică, în un loc de aur și diamante, vor purta argin și tucoaze. Leigh nu trăise nici ea în pustiu, dar mama ei foarte pretențioasă, o învățase foarte bine cum să se poarte în societate. Cu toate acestea, știa că locul ei nu era într-o încăpere plină de petroliști și fermieri bogați. Fusesse destul de intimidată când vizitase Casa lui Chad și văzuse cât de bogat era.

- Nu știu, Chad, zău, se eschivă ea căutând o scuză rezonabilă.

- Este doar o petrecere în familie, sunt invitați și copii, de astfel vor fi o mulțime, iar Sarah îl va întrece pe toți în cumințenie..

- Păi...

- Am încheiat subiectul. Sm vrut numai să te anuț ca

săte pregătești.

Toată săptămâna aceea petrecuseră mai mult timp decât separat. Venea în fiecare zi la magazin pentru a merge la câte un restaurant apropiat să ia masa de prânz sau pentru a mânca sandvișuri pe o bancă lângă fântâna din mijlocul centrului comercial.

Insistă să le scoată pe amândouă în oraș, la cină, decât să o lege pe Leigh să gătească în fiecare seară. Ea fu foarte nervoasă când meseră pentru prima oară la restaurant cu Sarah, dar fetița surprinse fiind cât se poate de cuminte. În timp ce ea și Chad mâncau specialitatea mexicană, ea gândgurea încântată la o „pinata” care atârnea din tavă.

- Ți-am spus eu, zise Chad arătând spre copil care părea foarte mulțumit.

- E cuminte numai ca să-mi facă mie în ciudă.

Când râse și ridică o sprânceană a mirare.

- Sunt sigură că trebuie să fie o logică și aici, dar nu o văd eu.

Leigh îi spusese atunci râzând și aici:

- Ar trebui să fii mamă ca să înțelegi. Să-mi aduci aminte să-i mulțumesc Ameliei că m-a învățat cu să o pun pe Sarah într-un scaun înalt.

Serile erau liniștite și intime, deși Chad pleca totdeauna devreme, Momentele de despărțire erau îngrozitor de chinuitoare și se agățau unul de altul cu disperare. Dar Chad nu mai făcea nici o propunere sexuală, în afară de sărutări pline de căldură și îmbrățișări foarte strânse. De parcă ar fi vrut să arate nu numai pentru potriveala sexuală voia să se însoare cu ea.

Ghemuiți pe canapea, se uitau la televizor, deși rareori se întâmpla ca ea să poată spune ce prgram fusese. Nu era conștientă decât de apropierea lui. Simpla lui prezență dădea o nouă dimensiune vieții ei, întâlnind-o și extaziind-o.

Ciudat, ajunsese să depindă și să se bucure de tihna pe care i-o adăugase vieții, dar, în același timp, nu putea

suferi acest lucru.

O însoțea la băcănie, purtând-o pe Sarah pe umeri când aceasta nu mai voia să stea în căruț. Leigh nu voia să admită că lucrurile se făceau mult mai ușor cu patru mâini decât două. El scotea pachetele mari cu cumpărături din porbagaj și aranja, apoi totul în dulapuri, în timp ce ea se ocupa de copilul care începea să plângă. Înainte să apară Chad, Leigh trebuia să amâne una din aceste treburi pentru a o face pe cealaltă. În cele du\în urmă, tot trebuia să le facă pe amândouă.

Ajunsese să depindă de el, să îi fie teribil de dor de el când nu era cu ea. Cu metodele lui blânde și pline de dragoste o convingea că trebuia să renunțe la orice rezervă și să se mărite cu el cât mai curând.

Totuși, ea ezită să accepte total. Un singur telefon era de ajuns pentru ca el să dispară din viața ei și să stea plecat luni în șir. Odată căsătorită cu el, nu credea că putea suporta să îl lase să plece la un incendiu. Ar fi trăit cu o teamă permanentă întrebându-se dacă avea să îl mai revadă.. El îi jurase că nu se va întâmpla așa ceva, că totdeauna se va întoarce, dar și Greg făcuse la fel. Nu știa dacă avea curaj să mai ducă din nou o asemenea viață plină de incertitudine.

În plus, nu știa dacă avea să facă față cercului lui de priteni, care, cu siguranță, aveau să se întrebe de ce, oare, și-o fi legat viața de o văduvă cu un copil, când el ar fi putut avea orice femeie ar fi vrut. Nu fusese introdusă în înalta societate, era doar fică de aviator. Ce avea să creadă prietenii lui despre acest lucru? La toate acestea se tot gândea în timp ce se îmbrăca pentru groanica petrecere de vineri seara.

Dat fiind că Chad îi repetase că era vorba de ceva neoficial, își puse o fustă de blugi până la jumătatea gambelor cu un volan prins de tiv, cizme de piele maro și o bluză albă din bumbac, o reminență a modesi sfârșitul secolului trecut, cu mâneci de stil picior-de-oaie și guler

înalt sau cu margine de dantelă. Pe Sarah o îmbracă în salopeta de blugi.

- Arăți excelent, Îi spuse Chad când ea îi veni să deschidă ușa. Dar ești prea elegantă.

El purta blugi, cizme și o cămașă cu croială stil western pe sub haina de velur.

Petrecerea era deja în toi când mașina opri lângă o casă grandioasă ce se afla pe o întindere de câțva acri, puțin în afara orașului. În spatele ei, leigh fu surprinsă să vadă un hambar – frumos vopsit, dar, oricum, un hambar.

Îl privi neâncrezătoare, dar el zâmbi.

- Hai să mergem.

Ducând și copilul și sacoșa cu schimburi, o conduse înăuntru, unde câteva duzine de oameni erau deja transpirați datorită dansului wetvern. O orchestră din trei persoane cânta de pe o platformă instalată într-un corț al vastei încăperi.

- Chad!

Femeia reușise cumva să se facă auzită cu tot zgomotul muzicii, râsetelor și discuțiilor, făcându-și drum printre ei prin mulțime. Avea un chip deschis și prietenos și, de și degetele îi era pline de inele cu diamante, purta blugi și o bluză cu franjuri pe piept și la mâneci. Blugii nu era de genul care se cumpăraul de la botique, ci simpli, de lucru.

- Faci tu ce faci și vii numai cu fetele frumoase, îi zise ea tare îmbrățișându-l pe Chad și pe Darah în același timp. Bună, îi spuse lui Leigh.

Chad o prezentă pe Leigh gazdei și soțului acesteia, care venise ținând în mâna lui po sticlă de bere cu gâtul lung și care îi scutură mâna lui Leigh până când o făcu să o doară brațul.

- Vino să îi cunoști și pe ceilalți, spuse aceasta apoi, luând-o de mână pe Leigh care se uiat neajutorată după femeia care o luase pe Sarah din brațele lui Chad.

- Duceți-vă voi, eu merg să o prezint pe Sarah.

În următoarea jumătate de oră, leigh fusese prezentată unor duzine de oameni care o primiseră cu același entuziasm ca și prima pereche. Din când în când, mai arunca o privire peste umăr, încercând să o zărească pe Sarah, care, mereu, ba trecea de la unii la alții, ba era studiată de câte un grup de alți copii curoși mai mari decât ea. După răsul ei fericit, Leigh își dădu seama că se simtea foarte bine în centru atenției.

Leigh începu să se relaxeze. Oameni aceia nu o intimidau deloc. Câțva dintre bărbați, i se spusese, lucrau împreună cu Chad, alți erau prieteni din liceu. Mulți lucrau pe terenuri petrolifere. Unul era medic, altul președinte de bancă, dar nu se simțea nici o diferență. Toți se aflau acolo pentru a se distra și, fu și ea furată de veselie generală.

- Te distrezi? o întrebă Chad care o surprinse în timpul unei pauze în timpul unei discuții animate cu o tânără care născuse o pereche de gemeni mai mari cu câteva luni decât Sarah.

Cuprinzând-o cu brațele, o trase cu spatele spre el.

- Da, se trezi ea spunând după ce întoarse capul ușor. Serios.

- Mă bucur că măcar unul dintre noi o face, îi șopti el la ureche, iar ea răsucindu-se iute:

- Tu nu?

- Nu. Nu te-am sărutat toată seara, zise el și înainte ca să se pregătească, îi puse pe buze un sărut înăbușit și scurt, dar care îi tăie respirația făcând-o să se clatine ușor.

Văzu zâmbetele de pe chipurile celor din apropiere și roși când auzi fluierăturile.

- Hai să dansăm, îi spuse ela poi, și, lăuând-o de mână o împinse spre zona spațioasă din mijlocul hambarului, care fusese desemnată a fi ring de dans.

Sarah se afla în brațele unei doamne cu figură de bunică, rezemată de pieptul ei mare. Femeia îi bătea ușor

mănuțele în ritmul muzicii.

Leigh se opri puțin când văzu perechile de dansatori de mâini pentru a forma șiruri care porneau în mijlocul unui cerc mare.

- Chad, nu știu să fac așa ceva, îi spuse ea arătând spre dansatorii care începuseră un dans ce părea foarte complicat din mijlocul unui cerc mare.

- Chad, nu știu să fac așa ceva, îi spuse ea arătând spre dansatorii care începuseră un dans ce părea foarte complicat și aler.

- Joc cu ochiul de bumbac?

- Nu l-am învățat la cursurile de dans pe care m-a obligat mama să le urmez.

- Te asigur că nu-i nevoie de cine știe ce cunoștințe, îi spuse el râzând. Nu-i greu deloc, trebuie doar să te ții de mijlocul meu.

Douăzeci de minute mai târziu, își făcuse loc pentru un loc mai retras, Leigh abia mai respira cu mâna apăsată pe piept. Se sprijini de perete.

- Nu mai pot, rosti ea șuierat.

Chad îi șterse fruntea cu o batistă.

- O băutură rece și ceva de mâncare și o să fii gata s-o iei de la capăt.

Ea îl privi îndoilenic.

- N-am mai făcut așa ceva de când... nici nu-mi amintesc s-o fi făcut vreodată.

Veni lângă ea și strângând-o cu putere, începură să râdă amândoi încet. Parfumul lui o amețea, iar mâinile lui îi rătăceau pe spate așa cum buzele i se plimbau prin păr.

- Îți plac prietenii mei?

Ridicându-și capul ca să îl privească, ea îi răspunse:

- Da. Chiar foarte mult.

- Și ei te plac, dar dacă uni din indivizii ăia nu-și țin privirile lobișnoase pentru ei, va trebui să-i pun la curent.

- În legătură cu ce? întrebă ea cu un glas răgușit, iar ochii lui o priveau într-un mod atât de familiar, încât

sângele deja încins i se înfierbântă și mai mult.

- În legătură cu faptul că, fără îndoială, tu îmi apa-ții mie. În legătură cu faptul că eu te-am văzut primul și vcă vorbesc serios și acest lucru înseamnă „mâinile jos” pentru orcine alcineva. În legătură cu asta, mai adăugă el și o sărută adânc, înfășurându-i pârul pe pumn.

Ea îi simți dorința reprimată, recunoscând-o pentru că și ea simțea la fel. După ce se desprinseră unul de celălalt, el o mai sărută o dată ușor pe obraz și spuse:

- Hai să mergem să mâncăm.

Dacă nimeni alcineva nu fusese pus la curent cu intențiile lui Chad, Leigh fusese, cu siguranță.

Platouri de friptură erau aduse din bezna de afară și erau însoțiți de cartofi copti și uriașe castroane de salată. Mese de picnic din lemn din lemn de conifer, acoperite cu fețe de masă din hârtie. Fuseseră înșie\rate dintr-un capăt în altul al hambarului pe mai multe mese. Leigh o recupera pe Sarah în timp ce Sarah umplea farfuriile pentru ei doi.

Stând în brațele lui Chad, Sarah nu contea să-l lovească în stomac până când el reușea să îi baf\ge în gurița nerăbdătoare o înghițitură de piure de cartofi.

Se striga se râdea și se făcea multă gălăgie, fiecare sacrificân eticheta în timpul mesei pentru a se simți bine. Leigh nu își amintea să se fi distrat vreodată mai bine și mânca mult cu poftă. Împreună cu ceilalți izbucni într-un ropot de aplauze când u enorm tort, ornat cu mai mult de o sută de lumânări, fude adus pe o măsuță cu rotile.

La ușă, după ce o culesese pe Sarah care era obosită, Chad o mângâie pe Leigh pe obraz și îi spuse:

- Te-ai potrivit foarte bin. Mi-a făcut foarte mare plăcere să te am lângă mine în seara asta și am fost mândru că am fost cu tine. Nu era ca și cum aş fost cu o persoană oarecare, toți păreau să te accepte ca făcând parte din mine. Tare mult aş vrea acest lucru.

- Faci să-mi fie foarte greu.

- Bun, vreau să te obosesc, să-ți dobor întregul sistem de

apărare, îi spuse el și o strânse cu putere la piept. Căsătorește-te cu mine Leigh.

- Uneori mă gândesc că s-ar putea să mergă, dar imediat...

- Nu te mai gândi ce n-ar merge. Gândește-te doar că totul e bine.

- Știu, Știu, credemă că știu, dar mai rămune munca ta, Chad. Nu e vorba de încapățânare aici, ci, sincer, nu știu dacă aș rezista.

- Hai să facem o încercare, îi sugeră el încet. Săptămâna viitoare trebuie să plec din oraș.

Ea ridică imediat capul și ochii i se umplură de groază.

- Nu pentru un incendiu, o asigură el repede. Trebuie să verific niște utilaje în Louisiana. O să te sun în fiecare seară la ora zece. Îți promit. O să vezi cum va fi să fiu plecat.

Ea încuviință. Poate ideea unei astfel de încercări nu era rea deloc. Poate aveau amândoi nevoie să își analizeze sentimentele. Atracția fizică nu putea fi negată, iar când erau împreună, îi împiedica să mai gândească lucid. Despărțiți fiind, ar fi putut vedea lucrurile mai clar.

- Când trebuie să pleci?

- Măine, spuse el făcând o frimadă.

Primul impuls fu acela de a-l certa pentru că nu îi spusese mai înainte, de panică pentru că nu avea să îl mai vadă înainte de a pleca, drat trebuia să se deprindă cu astfel de plecări rapide. Zâmbi cu curaj, deși puțin tremurat.

- O să-mi fie dor de tine, recunosc eu ea. Promiți să mă suni?

O sărută și în acel sărut era inclusă și o promisiune pentru mai mult decât un telefon.

Dacă n-ar fi fost la mijloc un sfârșit de săptămână, zilele ar fi trecut mai ușor, dar așa fiind, însă, sâmbătă și

duminică trecă mai greu. Leigh se duse sâmbătă pe la magazin pentru a găsi un motiv să iasă din casă. Chair și dificultățile întâmpinate în a o pregăti pe Sarah pentru plecare și în a o căra prin magazinul plin de clienți care își făceau cumpărăturile pentru Crăciun, meritară cele câteva ore în care gândurile nu i se concentrară asupra lui Chad, deși nu o abătura nici prea departe de el. Abia după ce o duse pe Sarah și toate bagajele în casă, își dădu seama ce bun era un bărbat pe aproape.

Așa cum promisese, telegonă exact la ora zece în seara aceea. Leigh o culcase deja pe Sarah și făcuse și ea obaie pentru a-i veni somnul. Citea o carte în pat când sună telefonul. O fracțiune de secundă mai târziu ținea receptorul la ureche.

- Alo.

Nu se prefăcu timidă și renunță la mândrie când îi auzi vocea.

Ăcel „Bună, iubito” al lui fu ca un balsam pentru nerăbdarea ei fără suflare.

După schimbul de banalități despre zborul până în Luisiana și despre activitatea ei din timpul zilei, el îi spuse:

- Aș vrea să fiu acolo cu tine. În pat. Să facem dragoste. Sau numai să te țin în brațe. Oh, Doamne, Leigh, cât de mult te doresc.

- Și eu te doresc.

- Atunci, căsătorește-te cu mine. Am putea o viață atât de perfectă împreună.

- Nici o viață nu e perfectă, Chad.

- Atât de aproape de perfectă cât o por face două ființe umane imperfecte, spuse el și ea îl auzi oftând. Te iubesc. Aș face tot cce-mi stă în putință să vă fac fericite pe tine și Sarah.

- Știu, spuse ea încet adăugând în sinea ei că r fi făcut totul numai să renunțe la munca lui, nu; poate avea să se învețe cu ea, iar dacă acest lucru însemna a-l avea pe Chad sau nu, atunci, poate avea să învețe să o accepte.

Își dădu seama că, pe măsură ce timpul trecea, ea se afla și mai aproape de ideea de a accesa. Din fericire, luni trebuia să meragă la lucru, după ce, duminică, făcuse curat în casa aceea fără nici o pată. Nu era nevoie de ea nici la magazin, dar își găsi ceva de făcut. Acasă, stând singură cu Sarah, își dădu seama cât de goale păreau și casa lor și viața lor fără Chad.

E sună în fiecare seară la ora stabilită, plătind o sumă astronomică pentru convorbirile la mare distanță.

- Închipuie-ți, țăntari în luna decembrie. Pot să jur că e unul încameră, nu-l văd, în schimb toată noaptea îmi bâzâie la ureche

Ea începu să râdă simțindu-și inima plină de iubire. Telefoanele lui erau ca un tonifiant care începuse să îi devină indispensabil. În fiecare seară, între nouă și zece, limbile ceasului se mișcau cu o încetineală. Îi spunea apoi mândră tot ce făcea cât era el plecat. Dar toată mândria și entuziasmul în dispărură când, mai târziu, în cursul săptămânii, sună și îi spuse că nu se putea întoarce acasă atât de repede cum prevăzuse.

- Îmi pare rău, Leigh, credeam că o să mă pot întoarce mâine, dar așteptăm o piesă din Houston. Stau aici fără să fac nimic, dar nu pot săplec deocamdată. Mă înțelegi, nu?

Nu! strigă ea în sinea ei.

- Bineînțeles, spuse ea, însă. E în regulă, serios.

Te iubesc, te sun din nou mâine.

Ghinionul păru să se fi abătut asupra ei, căci, adoua zi, în timpul celor mai aglomerate ore, un grup de copii nesupravegheați răsturnă un pom de Crăciun în fața uneia din cele mai vizitate magazine. Leigh alergă împreună cu echipa în mijlocul nebuniei create de incident, dar totul reveni la normal abia după câteva ore. Deoarece câteva ornamente fuseseră stricate, trebuia să se descurce doar cu ce mai putea fi salvat. Înjură în gând neglijența unor părinți uitându-se la pomul de dezgolit.

Plecă târziu din cauza acestui incident și mai plăti și o

amendă pentru exces de viteză pe drumul spre casa femeii de unde trebuia să o ia pe Sarah.

- Știați că trebuia să faceți revizia mașinii de o lună? o întrebă polițistul, dar ar fi putut foarte bine să o întrebe de sănătate.

- Nu – spuse ea pe un ton jalnic.

- Vă voi da o amendă pentru acest lucru.

Sarah plângea atât de tare, încât, pentru prima oară, acea femeie cumsecade se bucură văzând-o plecând. Copilul țipă tot timpul până acasă, distrăgându-i atenția de la volan și accelerându-i durerea de cap care o apucase odată cu distrugerea ornamentelor de la magazin.

Sarah nu vru nici măcar să mănânce, nici să fie împăcată, nici să fie legănată, nici să stea întinsă, nici să fie ținută în brațe.

Leigh nici nu apucă să mănânce, atât de mult o preocupa neobișnuita agitație a micuței. Avea doar o ușoară febră, care s-ar putea datora și stării de nervozitate, dar nici un alt simptom de boală. Dărămată și epuizată, după ore întregi de a-i face pe plac ficei ei, Leigh o duse în pătuțul ei așezând-o pe burtică.

- Poți să mai plângi puțin, îi spuse ea după care ieși închizând ușa.

Simțindu-se ca ultimul dintre ticăloși, totuși încercă să nu audă țipetele copilei până când se dezbracă și făcu un duș fierbinte. Când, jumătate de oră mai târziu, Sharon tot mai plângea, Leigh sună medicul pediatru.

- Nu știu ce poate să aibă, îi spuse ea neputincioasă.

- Nu poate fi decât vina dinților care îi ies sau o durere de burtică. O să sun eu la farmacia care funcționează toată noaptea și o să-i rog să-ți aducă un calmant ușor. N-o va afecta, dar, în schimb, vă va ajuta pe amândouă să ieșiți cu bine din noapte. Dacă nu se va calma mici până dimineată, adu-o la mine.

Leigh se uită la ceas, sperând să i se aducă medicamentul înainte de ora zece ca să poată vorbi liniștită

Cu Chad la telefon. Dar, la zece și jumătate, leigh aștepta atât medicamentul cât și telefonul lui Chad. Se plimba încoace și încolo Cu Sarah bătând-o ușor pe spate. Amândorrei le curgea lacrimi pe obraji.

- Cum poate să-mi facă așa ceva în seara asta? întrebă ea în încăperea goală. Tocmai astăzi să-și încalce promisiunea?

Băiatul de la farmacie sosi la unsprezece și jumătate, odihnit și vesel, fără nici o scuză pentru întârziere. Îi veni să îl ia la palme când îl auzi spunându-i.

- O seară plăcută!

Sarah se înecă și scuipă medicamentul, Leigh neștiind dacă înghițise ceva din el sau nu. Încercă să se întindă cu ea pe pat, dar Sarah nu se opri deloc pentru a se lăsa pradă oboselii pe care Leigh știa că tebuie să o simtă. Plânge de ore întregi. Ca și ea, de astfel. De ce oare, nu sunase Chad? I s-o fi întâmplat ceva?

Tocmai măsura încăperea cu Sarah în brațe la puțin timp după miezul nopții, când auzi bătaia în ușă. Speranța se lupta cu precauția, dar, totuși, fugi să deschidă.

- De ce sunt toate lunile... Ce s-a întâmplat, Leigh? Leigh? întrebă Chad din nou când ea i se prăbuși în brațe.

Pe Sarah o prinse între ei, dar lui Leigh nu îi păsa. Își cuibări fața la pieptul lui puternic.

- N-ai sunat și Sarah plânge nu știu de ce. Am primit o amendă pentru viteză... pentru revizie. Um pom a fost răsturnat. Îmi venea să-i strâng de gât pe copii ăia și pe mamele lor...

- Leigh, pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă? Intră în casă că e ger. Ce s-a întâmplat cu Sarah de nu doarme la ora asta.

Luă fetița din brațele lui Leigh, care părea gata să se prăbușească în orice clipă și o duse în camera ei, unde o examinează cu atenție. Apoi, se așează cu Sarah pe balansoar și îi puse căpușorul pe umărul lui și mângâind-o pe spate liniștitor.

Leigh, care numai cu o oră în urmă îi venea să îl omoare pentru că nu sunase, acum îi sorbea cu sete prezența. Deși avea senzați că l-ar fi cotonăgit pentru că își încălcase promisiunea, acum era dureros de recunoscătoare că era acolo, că avea el grijă, că o dospăvăra.

Rezemată de tocul ușii, îi povesti scurt despre Sarah și ce spusese doctorul.

- Cred că, totuși, medicamentul începe să își facă efectul, șopti el.

Lui Leigh nu îi venea să creadă, dar era adevărat. Sarah nu mai plângea și își strânsese genunchii sub burtică, lipită de pietul lui Chad. Genele, deși ude de lacrimi, i se odihneau pe obrajii bucălați.

Câteva minute mai târziu o priveau cum dormeau liniștită în pătuțul ei,

- Cred că ar fi bine s-o vadă un doctor dimineată.

- Și eu cred la fel, zise Leigh. Niciodată n-a plâns așa.

- Vino. Și tu arăți de parcă ai fi gata să cazi.

Stinse luminile din toată casa, după care se întoarse în locul unde îl aștepta în hol. O îmbrățișă cu căldura lui plină de siguranță.

- Iartă-mă că n-am sunat, dar eram pe drum. Piesa aceea pe care o așteptam a sosit după-amiază și mi-am împachetat lucrurile devreme. Am încercat să te sun atunci, dar nu eraia acasă.

- Am venit mai târziu. Am încasat și o amendă pentru depășire de viteză.

El chicoti.

- O să-ți spun mai târziu, acum termină tu de povestit.

Voia să-l facă să vorbească dacă nu pentru alceva, numai pentru faptul că vocea lui o asigura că era acolo. Știa acum că voia să fie cu el mereu.

- Păi, cum îți spuneam, am decolat și, cum am ajuns, am vorbit cu șeful meu și, cât mi-ar fi luat să te sun, mai bine m-am urcat în mașină și am venit. Îmi pare rău că ai fost supărată.

- Am fost, dar nu mai contează acum. Ești aici și asta e de o mie de ori mai bine decât un telefon.

Brațele lui o cuprinseseră și o strânse cu putere. Apoi, o sărută îndelung și cu o profunzime într-o tăcută disperare.

- A fost o săptămână al naibii de lungă fără tine. Am nevoie de tine în seara asta, Leigh, și cred că și tu la fel.

- Da.

Luându-l de mână, îl duse în dormitor. Se dezbrăcă în grabă. Stând goală în fața lui, îi luă mâna și i-o puse pe sân, oferindu-i-l. Apoi, își plimbă vârful degetului în sus și în jos de-a lungul degetelor lui după cum o mângâia el.

- Dumnezeule, ce femeie iești – spuse el plecându-și capul pentru a accepta ceea ce i se oferea cu atâta dragoste.

Gura i se strânse în jurul sfârcului ca o menhină înfierbântată și umedă. O grăbi să îi simtă bărbăția împreunându-și mâinile în baza coloanei ei și ridicând-o spre el.

Ea se agătă de el cu frenezie. Părul îi atârna pe spatele gol când își capul să cadă într-un total abandon. Mângâierile lui neîncetate o slăbiră făcând-o să alunece ușor.

Atunci, el o așeză în pat cu fața îngropată în perne. Încălecându-i coapsele, începu să o mângâie cu mâinile pline de dragoste, care îi semnaliză întregul trup, făcând-o să tremure de dorință pentru el. După ce mâinile își încetară rătăcirea, urmară buzele, oprindu-se numai pentru a acorda o atenție deosebită părții din spate a genunchiului. Începusă să își treacă limba peste pielea delicată. Surd la toate rugămințile ei, își continuă tortura până când și el simți că voia mai mult.

Ea se răsuci pe spate, la îndemnul lui, și gura îi fu prisă într-un sărut atât de plin de voluptate, încât începu să se zvârcolească sub el, dorind imediat împlinirea.

- Nu încă, nu încă, șopti el. Lasă-mă să te iubesc.

Mâinile îi făcură conturul bratelor, apoi trecură la sâni.

Adora fiecare centimetru de piele mai întâi cu mâinile apoi cu buzele. Toată ființa ei era atinsă, sărutată și iubită cu o blândețe proprie numai lui.

În cele din urmă, când amândoi tremurau de o dorință prea mult reținută, când fiecare celulă nervoasă aștepta cu înfiorare contopirea trupurilor, el îi luă șodorile în mâini, ridicând-o spre el, pătrunse adânc în ea. Cuvintele de iubire pe care i le șoptea la ureche, fără metru, fără rimă, erau poezie adevărată.

Mișcările lui, pline de dragoste, întrțineau focul pasiunii lor până când se uniră o explozie a spiritelor și a trupurilor. Dură mult până când flăcările se stinseră.

Încă în adâncul ei, încă doborât după încercările de a rezista furtunii. Chad își înalță capul și, strâpungând-o cu privirea cuprinsă de febră, o întreabă:

- Vrei să te căsătorești cu mine?

Pe jumătate râzând, pe jumătate suspinând de mirare și bucurie pentru că îl iubea, ea îi răspunse:

- Da, da, dragul meu, vreau să mă căsătoresc cu tine.

Capitolul 9.

- Glumești, spuse Lois Jackson, fără măcar să încerce să își nascheze uimirea.

Leigh își privi mama care îi aruncă iute o privire consternată soțului ei, ce nu părea deloc mai puțin șocat. Leigh trase atunci aer în piept și se pregăti pentru inevitabila înfruntare.

- Vorbesc foarte serios, mamă. Și sunt foarte fericită. Îl iubesc pe Chad, el ne iubește pe mine și pe Sarah. Ne căsătorim în ziua Anul Nou.

Dacă subiectul nu ar fi fost atât de important, Leigh ar fi râs de figurile șocate ale părinților ei. Îi sunase și îi rugase să vină în ziua aceea la Midland, fără să le spună motivul. Acum, după ce o întrebaseră sprespre starea sănătății ei și a fetiței, după ce-și umpluseră câte o ceașcă de cafea dintr-unul dintre filtrele cele noi, exclamând cât de încântați erau că, în sfârșit, se gândise să-și cumpere așa ceva, și după ce se așezase pe locurile lor preferate în living-room, ea le spusese, calm, că vrea să se căsătorească peste câteva săptămâni.

- Bine, Leigh, dar este... foarte deplasat, dintr-un singur motiv, Greg abia a murit.

- A trecut mai mult de un an, mamă, cred că această perioadă de doliu ar satisface și cele mai severe reguli de bună civiință.

- Nu fi obraznică, Leigh, este enervant. Mai ales într-o asemenea împrejurare.

- Îmi pare rău.

Știuse că bu-i va fi ușor să își anunțe părinții despre căsătorie, dar nu își închipuise, totuși, că va fi așa de dificil. Chad dorise să fie cu ea, pentru a o susține într-o situația despre care știa că nu avea să fie tocmai plăcută, dar ea refuzase. Cunosând foarte bine limba ascuțită a mamei ei, se gândise că era mai bine să suporte singură primul atac.

- Leigh, îi spuse tatăl ei pe un ton mai blând decât al mamei, nu cunva te-ai legat de omul ăsta pentru că ți-a adus copilașul pe lume? Poate dacă mai lași să treacă timpul, îți vei da seama că nu e vorba de iubire, ci de recunoștință.

Ea zâmbi în sinea ei amintindu-și de seara când acceptase propunerea lui Chad. Aflându-se în brațele lui, după ce făcuseră dragoste, își ridicase capul din îndoitura umărului pentru a-i săruta bărbia și-i șoptise:

- Îți mulțumesc.

Rămânând cu ochii închiși, el își arcui o sprânceană întrebător.

- Pentru ce?

- Pentru iubire.

Un râs înfundat îi răsună în ureche.

- Plăcerea a fost de partea mea.

- Îți mulțumesc și pentru asta, spuse ea râzând și plimbându-și ușor degetele pe părul de pe piept. Dar am vrut să spun că-ți mulțumesc pentru că mă iubești. Și că o iubești pe Sarah. Nu toți bărbați ar vrea să crească un copil care-i al altuia.

El deschise ușor ochii atunci și-și răsuci capul pe perna care o îmărțeau.

- Ciudat, dar totdeauna am avut impresia că e copilul meu. Fizic îți seamănă ție, nu lui Greg, după cum l-ai descris și, pe urmă, am fost de fată când s-a născut. În ceea ce mă privește, este, indispensabil, „a noastră”.

Ea îl îmbrățișă cu putere.

- Te-ai gândit vreodată să o înfiezi? Să poarte în mod

legal numele de Dillon?

- Aș fi încântat, dar niciodată nu ți-aș cere acest lucru. Din punct de vedere biologic, e, totuși, a lui Greg.

- Da, așa e, și vreau ca ea să știe asta, să știe despre el, dar Grag nu a mai avut nici o rudă după ce mama lui, Sarah a murit. Tu ești singurul tată pe care Sarah îl va avea vreodată și cred că ar fi mai bine să aivă același nume cu noi. De fapt, ar fi mult mai simplu.

- Vreau ca amândouă să-mi purtați numele. Cât mai curând posibil.

Chipul lui Leigh străluci de căldura amintirii sărutului care a urmat. Da, avea multe motive pentru a-i recunoscătoare lui Chad Dillon. Le s[use apoi părinților.

- Îi voi fi veșnic recunoscătoare lui Chad pentru că m-a găsit în ziua aceea, că a avut destul curaj pentru a face ce a făcut, cu sensibilitate și grijă, dar sentimentele mele pentru el nu se opresc aici. Îl iubesc. Vreau să fie soțul meu, iubitul meu.

- Dumnezeu, gemu Lois ducându-și o mână tremurătoare la gât. Leigh, abia ai născut și auzi cum vorbești. Harve, spune și tu ceva, îi șueră ea tatălui lui Leigj, dar fără să îi dea vreo șansă a o asculta, se lansă într-un potop de obiecții: ne-ai spus în seara aceea la spital că nu i-ar strica ceva bani, o recompensă pentru faptul că te-a ajutat. Are vreo slujbă? Cu ce se ocupă?

Leigh nu vroia să abordeze acel subiect deocamdată. Avea să se învețe cu munca lui Chad.

- Da, mamă, zise ea zâmbind. Are o slujbă. Lucrează la... sondele de petrol.

- Un bătăran! țipă mama. Leigh, pentru numele lui Dumnezeu! Ai de gând să te măriți cu un bătăran care vinde din cine știe ce și cine știe unde ca să se poarte cu tine cine știe cum. Harve, repetă Lois accentuându-i numele, ca pentru a-l îndemna să vorbească.

- Leigh, scumpa mea, noi nu spunem să anulezi căsătoria, dar s-o amâni ca să ne putem cunoaște cu toții

mai bine. Nu îți putem dicta noi ce să faci, doar ești femeie în toată firea, îți spum\nem, însă, că te pripești. Nu vrem să suferi. Și, apoi, nu ești numai tu, mai trebuie să te gândești și la copil.

Leigh îi luă atunci toate obiecțiile pe rând.

- Mai întâi, nu maânăm căsătoria. Nu vom locui împreună până n-o facem și abia așteptăm și așa. În al doilea rând, amândoi veți avea să-l cunoașteți pe Chad chiar astăzi. V-a invitat la el pentru a lua masa de prânz și eu am acceptat pentru voi, spuse ea ignorând vaietul nenorocit al mamei ei. În al treilea rând, mă bucur că mă considerați o femeie în toată firea, destul de matură pentru a lua singură decizii în ceea ce mă privește. Vă spun că mă voi căsători cu Chad, fie că sunteți de acord, fie că nu. Și, nu în ultimul rânș, o adoră pe Sarah și ea pe el. Cred că asta e tot. Chad va fi aici peste o jumătate de oră și eu trebuie să mă îmbrac. Vă rog să mă scuzați.

Chipul îi era luminat cu un zâmbet trinfător când ieși lăsându-i într-o liniște mormântală. Îmbracă o rochie din jerse albastru pe care Chad nu o mai văzuse. Glerul moale și înalt îi mângâie gâtul și nuanța aceea de albastru de colbat îi scotea în evidență albastrul ochilor intensificându-le culoarea. O trezi pe Sarah din somnul de dimineață și o îmbracă într-un costum cu volănașe.

Întorcându-se în living-room, păriții ei erau tot acolo unde îi lăsase. Harve Jackson se foia în fotoliul lui, în timp ce Lois stătea rigidă pe canapea.

- Stai cuminte în leagănul tău până vine Chad? o întrebă Leigh pe Sarah.

- Nu sunt dea acord cu aceste invenții, Leigh. Când erai mică, eu te țineam în brațe. Voi, mamele din ziua de azi, vă gândiți atât de puțin la copiii voștri.

Leigh își mușcă buzele ca să nu îi spună mamei ei că nimeni nu își iubea copilul mai mult decât o iubea ea pe Sarah, în schimb îi răspunse:

- Știu că ținutul în brațe și mângâiatul sunt importante,

mamă. Îmi petrec ore întregi cu Sarah în fiecare zi, legănând-o și mângâind-o, dar o fac la dorința mea, nu la a ei. Așa nu se răsfată așteptându-se să las totul baltă și să o iau repede în brațe de cum plânge puțin.

- Dar nu e nimic greșit în...

Sonoria de la intrare nu fusese niciodată o întrerupere atât de binevoită.

- E Chad, spuse Leigh și alergă la ușă aproape căzându-i în brațele reconfortante.

Acum nu mai era singurul soldat în luptă.

- Bună, zise el prinzând-o și sărutând-o cu ardoare fără să îi pese că părinții ei îi priveau.

- Bună, îi răspunse ea când îi dădu drumul.

Îl avertiză din privre să se pregătească și el îi făcu cu ochiul. Luându-l de braț, îl adusesese înauntru.

- Mamă, tată, el este Chad Dillon. Char, ei sunt părinții mei, Lois și Harve Jackson.

Întorcându-se spre Lois, plecă ușor din cap pentru a-i fi strânsă.

- Daomnă Jackson, sunt încântat să vă cunosc. Sper că Leigh a luta de la dumneavoastră reteta pentru salata de cartofi. Am mâncat odată aici. Era delicoasă, spuse el și, aplecându-se puțin, șopti: Chair mai bună decât a mamei mele, dar să nu cunva să-i spuneți vreodată că am zis așa ceva.

Complet luată prinsurprindere, Lois Jackson mormăi?

- Păi... nu... mulțumesc. Și eu sunt încântată să vă cunosc, spuse ea cu mai multă politețe decât căldură.

Chad se întoarse apoi spre Harve, care îi zâmbi pentru că reuși să-i fâstâcească soția.

- Domnule, spuse Chad, strângându-i mâna cu putere.

Odată prezentările fiind încheiate, Chad se lăsă pe vine să vorbească cu Sarah, care, de bucurie că îi auzea glasul, începuse să tropăie din piciorușele îmbrăcate în pantalonași bufanți, cu dantelă pe margini.

Leigh văzu cum mama ei îl măsura pe Chad cu același

scepticism cu care un agent de asigurări ar măsura o mașină distrusă. Lui Chad nu îi lipsea nimic nici în privința manierelor, nici în felul cum arăta. Că era uluitor de frumos se vedea dintr-o privire și nici pentru a-ți da seama că știa să se îmbrace, nu îți trebuia prea mult.

Se ridică și își frecă mâinile într-un fel dureros de familiar [pentru Leigh.

- Sper că Leigh v-a spus de invitația mea.

- Da, mulțumesc, Chad, spuse Harve înainte ca Lois să apuce să deschidă gura pentru a primi, fie pentru a refuza.

- Atunci, toată lumea este gata? întrebă Chad.

Lui Leigh aproape că îi fu milă de mama ei, pentru că surprizele se succedau unele după altele, cea dintâi fiind Ferari-ul. Avu impresia că îi ieșea ochi din orbite la mașina sport de un albastru sclipitor.

- Hei, Chad, asta da mașină! exclamă Harve când ieșiră cu toții pe trotuar.

- Va trebui să o conduceți și dumneavoastră o dată, zise Chad amabil.

- Cu mare plăcere.

Leigh rămăsese surprinsă văzând cât de entuziasmat era tatăl ei, care nu cunoscuse niciodată alceva decât Buick-ul lui vechi.

- Îmi pare rău că nu încăpem cu toții. Vă deranjează dacă ne urmați? întrebă Chad după aceea.

- Deloc, deloc, răspuse Harve îndreptându-și soția șocată spre mașina lor, în timp ce Chad le ajuta pe Leigh și Sarah să urce în Ferrari.

Pe drum, Chad îi arucă o privire.

- Ei?

- Earu total împotrivă până când ai apărut. Salată de cartofi, auzi!

El zâmbi.

- Păi, ce să fac, mi-am zis imediat că trebuie să vin cu ceva deosebit și chestia cu „Acum vād de unde se trage frumusețea fiecei dumneavoastră” e prea banală.

Leigh râse.

- Cred că ai câștigat puncte și cu curățenia ta, cu hainele tale și cu mașina ta.

- Curățenia?

- Cred că le-am spus că, în ziua aceea când m-ai lăsat la spital erai murdar pentru că lucraseși la un avion. Și cred că așa se așteptau să apari și astăzi.

- Nu joci cinstit, să știi.

- De ce?

- Într-o zi când trebuie să mă port exemplar, tu îți pui o rochie care care se mulează atât de atrăgător pe sânii tăi frumoși și rotunzi, pe mijlocul tău subțire, pe fundulețul tău tare și pe picioarele lingi și subțiri.

- Chad, exclamă ea ușor, dacă ar auzi mama așa ceva, ca săni frumoși și funduleț ieșind din gurata, ar avea palpitații.

- Dar tu cum stai cu palpitațiile? o întrebă el cu viclenie cuprinsându-i sânul strâng cu mâna care până atunci se odihnisese pe pieptul ei, vezi Doamne, pentru a-i număra bătăile inimiki. Tic-ta, tic-tac.

Prefăcându-se indicnată, se depărtă de el.

- Palpitațiile mele sunt în regulă și, te rog, ține amândouă mâinile pe volan, să le vadă mama.

- O să fie o zi îngrozitoare de lungă.

Leig era sigură că orice rezervă ar fi avut Lois și Harve în privința viitorului lor ginere, acestea aveau să dispară în clipa în care îi va vedea casa. Și-ar fi dat salariul pe o lună numai să audă ce spunea în Buick când opriră în fața întrări.

El îi condusesese inauntru și Leigh observă că mama ei rămăsese cu gura ușor întredeschisă în timp ce privirile îi rătăceau în jur. Chad îi trată cu o politețe pritenoașă, ajutându-i să se dezbrace, după care îi conduse în sufragerie. Masa era pregătită până la cel mai mic detaliu, incluziv cu aranjamentul din centru cu crizanteme și gălbenele. Leigh îl ajută pe Chad să servească.

- Duneata ai făcut aceste „quiche”? întrebă Lois politicoasă, mușcând cu delicatețe.

Chad râse și se șterse la gură cu un șervet.

- Nu, doamnă, menajera mea l-a făcut. Eu a trebuit să-l pun în cuptor azi-dimineață. Asta știu să fac.

Lui Leigh nu îi venise să creadă ce meniu alesese Chad. Cunoscându-i gusturile, se așteptase la carne și cartofi sau poate chili con carne, ceva hrănitor și substanțial. Iar el o pusese pe doamna De Leon să prepare compoturi de fructe, „quiche” cu ciuperci și slănină, salată de spanac cu mandarine și migdale și înghețată servită în pahare delicate cu picior. Totul era delicios de frumos pregătită, dar Leigh se îneca de râs de fiecare dată când îl vedea pe Chad luând câte o înghițitură mică de „quiche”.

Lois insistă ca ea și Leigh să strângă masa. Lui Sarah i se dăduse de mâncare și fusese așezată în pătuțul pe care Chad îl instalase într-unul din cele patru dormitoare. El și harve ieșise să exersese câteva trageri pe peluza de lângă piscină.

- Ai fi putu să mă avertizezi, Leigh, îi spuse mama ei cu asprime.

- În legătură cu cr? întrbă Leigh cu nevinovăție,, adunând farfuriile de pe fața de masă.

- În legătură cu... cu toate astea, spuse Lois atunci arătând cu mâna întreaga casă. M-ai făcut să cred că Chad Dillon este un sărăntoc.

- Când m-am îndrăgistit de el, eu am crezut că era așa, mamă, și nu găsesc că toată această bogăție ar fi una din cele mai importante ale lui Chad. Eu îl iubesc pentru omul din el și speran ca și tu și tata să faceți la fel.

- Ah, Leigh, îi spuse mama ei pe un ton de reproș. Știu că mă consideri omul interesului, dar tu nu știi ce înseamnă să fii sărac, în vreme ce eu știu. Am căzut căsnicia părinților eșuând pentru că patru copii trebuiau crescuți cu un salariu de mizerie, adăugă ea și o umbră de durere în străbătu chipul la evocarea acelor amintiri

neplăcute. Bani în sine pot să nu aducă fericirea, Leigh, dar este imposibil să fii fericit fără ei. Gândește-te cum te-ai simți dacă i-ai putea dăruia lui Sarah cadouri frumoase de ziua ei și de Crăciun, dacă ar trebui să o îmbraci cu lucruri urâte, dacă n-ai avea posibilitatea să o trimiți la colegiu.

Văzând chipul mamei cuprins de o slăbiciune pe care nu o mai arătase față de ea până atunci, Leigh se simți deodată chinută de remușcări. Lois vorbise foarte rău de propria copilărie, dar Leigh își dădu seama dar nu ar trebui să uite că tocmai acele lipsuri o făcuseră să devină materialistă.

- Iartă-mă, știu că nu-mi vrei decât binele. Voiam numai să vezi că Chad este cel mai bun nu pentru ceea ce are, ci pentru felul cum este.

- E autentic în totul, zise Lois categoric.

Cuprinzându-și mama într-o îmbrățișare scurtă, Leigh își reținu un zâmbet la auzirea unei asemenea expresii.

Lois Jackson îi întoarse îmbrățișarea cu obișnuita lipsă de efuziune, un fel de pace separată. Tăceau când se întoarseră bărbatii. Chad aprinse focul în uriașul semineu din living-room, al cărei coș de piatră dispărea pe acoperiș două nivele mai sus.

Oferi apoi tututror, cu excepția lui Leigh câte o ceașcă de cafea și se așezară confortabil în jurul căminului. Chad veni lângă Leigh pe una din canapele îmbrăcate în pluș trăgând-o sub brațul lui protector.

- Leigh spunea că lucrezi la sondele de petrol, Chad. Cu ce te ocupi, mai precis? îl întrebă Jackson.

- Lucrez la Flamenco.

- Flamenco? repetă Harve încrețindu-și fruntea gânditor. Am auzit de această companie, dar nu pot să...

- Întreținerea sondelor, explică Chad încet.

- Oh, Doamne! exclamă Lois și ceașca începu să îi zăngăne pe farfurioară până reuși să le așeze pe amândouă pe măsuta din lemn de nuc de lângă fotoliul ei.

Privirile i se îndreptară spre fica ei, dar, pentru prima oară în acea zi. Leigh nu găsi curajul de a-și înfrunta mama. Se uita în jos la mâini.

- Adică... tu... stingi incendiile care izbucnesc la sondele de petrol?

- Da, domnule.

- Mai clar, munca ta în ce constă?

Chad își ridică glezna unui picior pe genuchiul celuiilalt.

- Întreaga echipă lucrează împreună, bineînțeles, dar, în principal, eu trebuie să astup spărtura odată ce e stins focul.

- Cum?

- În limbajul simplu, punem un mecanism explosiv pe spărtura de unde ibucnește flăcările. Când explodează, consumă oxigenul și stingem astfel primele flăcări. Atunci, eu merg cu o supapă cu care astup scurgerea de gaze înainte ca o altă scânteie...

Înfiorarea lui Leigh îl făcu să tacă brusc. Îi strânse umărul ușor și încercă să zâmbească, dar ea refuză să își ridice capul spre ochii care îi simțea atințiți asupra-i, preferând să îi fixeze pantofii cu privirea.

- O muncă foarte primejdioasă, din câte îmi dau eu seama, spuse Harve sincer.

- Așa e, domnule, dar foarte etent executată. Cu otții știm ce facem și nu riscăm inutil. Fiecare incendiu este foarte diferit de celelalte și îl studiem cu foarte mare atenție înainte să ne apucăm de lucru.

- De când lucrezi în această companie? îl întrebă Harve.

Lois și Leigh ar fi putut lua drept mute după contribuțiile aduse în timpul acestei discuții.

- De când am absolvit colegiul, domnule, de aproape doisprezece ani, spuse Chad și făcu o pauză, timp ce Leigh îi simți ochii albaștri sferdelindu-i creștetul capului. S-ar putea să cam fie de ajuns. Mă mai gândesc.

Capul lui Leigh se ridică atât de iute, încât simți o durere în ceafă.

- Cum? întrebă atunci pe nerăsuflăte. Ce-ai spus?

Mâna care îi mângâiase umărul, acum aluneca încet pe părul ei strălucitor.

- Nu vreau să-ți fac nici o promisiune pe care n-aș putea s-o țin, Leigh, dar s-ar putea să nu mai fii nevoită să-ți faci griji în legătură cu cariera mea prea mult timp.

Orcât încercă, ru reuși să scoată mai mult de la el.

După aceea, conversația fu absolut obișnuită, ba, la un moment dat, Harve începuse moțăie și tresări când îl strigă Lois.

- Ah, iertați-mă, spuse el căscând. De ce nu vă duceți voi la un film, undeva? Lois și cu mine o să stăm cu Sarah. Doi tineri care sunt pe cale să se căsătorească nu trebuie să-și petreacă timpul cu vârsinicii. Au nevoie să mai stea și singuri și mă-ndoiesc că Sarah vă lasă prea mult, adăugând el făcându-i cu ochiul lui Chad.

- O ofertă foarte generoasă, zise Chad cu politețe rece, dar când se uită la Leigh, privirile îi dansau. Leigh, ce zici, să îndrăznim să-i lăsăm la bunul plac a lui Sarah?

Câteva minute mai târziu placau, nu înainte de a se convinge că cei doi Jackson știau programul lui Sarah, unde puteau de găsit de mâncat și de băut și la ce i\oră aveau să se întorcă

- Vă mulțumesc din nou, îi zise Chad lui Harve când acesta închise ușa în urma lor.

Pornind mașina, Chad se simțea ca un puști care chiulea de la școală.

- Nu-mi vine să cred. Câteva ore singuri!

- Cred că îți dai seama că mama o să cotrăboie prin toate ungherele. Sper că n-ai nimic de ascuns.

- Sunt discreția în persoană.

- Te-ai purtat ca un gentleman perfect toată ziua.

- Ei bine, gentlemanul perfect este pe cale să se transforme într-o fiară, spuse el și scoase un urlet, după care, frând în fața unui semafor, se aplecă să o sărute.

Lumina se făcu verde, dar șoferul din spate trebui să

clansoneze de tri ori pentru ca ei să-și dea seama. Leigh încercă să își recapete suglarea în timp ce el accelera.

- Un film ar fi ceva bun. N-am fost niciodată la un fil împreună, spuse el. Dar fiecare la rândul lor, adăugă el și opri mașina în fața unui local pe a cărui firmă un turaș arăta prietenos spre ușă.

Leigh izbucni în răs.

- Chiar nă-ntrebam cât o să mai rezști.

- Mor de foame, recunosc el și ieși din mașină.

Ea îl privi cum mânca o friptură de pui cu pâine muiată în sosul gros. Două felii groase de pâine prăjită și un platou plin de cartofi prăjiți completară masa, deși își promisesse dulciuri în timpul filmului.

Ajunseseră la cinematograf cu mai multe săli de vizionare din centru comercial. Leigh se scuză și merse la toaleta doamnelor. Când se întoarse, îl văzu pe Chad înghesuit lângă pere de două tinere, una blondă, cealaltă brunetă. Aceasta din urmă își înfipse adânc mâna în cutia cu floricele din care îi oferise, rezemându-se de el într-un fel care o făcu pe Leigh să-și simtă sângele clocotind.

Văzând-o pe deasupra capetelor ei, Chad le ocoli pentru a se îndrepta spre ea. Privirea plină de gelozie pe care nu și-o putea ascunde, îl făcu să zâmbească.

- Leigh, ea este Helen și prietena ei...

- Donna, creatură lipsită de cavalerism, zise blonda pocnindu-l ușor pe piept.

Leigh își înfrână o pornire de a scuza femeia aceea de prea multă familiritate și spuse cu răceală:

- Bună.

- Bună, spuseră spuse amândouă în același timp.

- O să fie o petrecere cu mare cu dans în noaptea de Anul Nou, Chad. Nu vii? îl întrebă Helen mestecând gumă.

- Nu știu. Va trebui să mă consult cu Leigh. Pentru că a doua zi vom avea nunta, s-ar putea să fim nevoiți să amânăm dansul.

- Nunta? întrebă Helen pe un ton strident. Te-nsori?

- Cred că asta feca cineva de obicei când are nuntă, spuse Chad cu blândețe și Leigh își simți gelozia absurdă dispărând.

Chad dorise să găsească nmai momentul potrivit pentru a le da vestea lui Helen și Donna; și el era la fel de posesiv ca și ea.

- Ah, bun, bun, felicitări, spuse Helen veselă dar nu și sinceră. La revedere, Chad, mai zise ea și se depărtară lăsând-o în spate pe Donna stupefiată.

- Te-nsori? Imită Leigh în timp ce se îndreptau spre cinematograf.

- Și abia aștept, zise el plecându-și capul pentru a o săruta apăsât pe gură. Acum, taci.

Se așezară pe două scaune lângă perete în ultimul rând. Pentru că sala era numai pe un sfert plină, alegerea lor era cel puțin ciudată.

- Chad spuse ea în șoaptă. Cred că nu ți-am spus până acum, dar sunt cam mioapă și nu prea văd de aici.

- Nu contează, oricum, de cum vor stinge luminile, am de gând să trec la sărutări serioase și pipăieli.

- Eu vreau să văd filmul, îl avertiză ea.

- Eu l-am văzut, nu-i cine știe ce.

- L-ai văzut? întrebă ea un ton ridicat, așa încât cei din apropiere întoarseră capetele supărați, iar ea îl întrebă încet: de ce nu mi-ai spus?

- Pentru că voiam să trec la...

- sărutărioase, termină ea fraza.

- Nu uita de piepăieli.

— Eu am de gând să văd filmul. Tu n-ai decât să te consolezi cu mâncarea ta.

- Tac, pa, e dee-licios, făcu el zvârlind în gură un pumn de floricele.

Leigh se așeză mai comod pe scaun fixând ecranul care i se părea un timbru animat la capătul unui tunel întunecat. Refuză scurt când el o servi cu floricele, cu o înghițitură de Coca-Cola sau de o mână de bomboane de migdale.

Cu coada ochiului îl văzu terminându-le pe rând și punând cu grijă cutiiole goale sub scaun. Avusese dreptate, filmul nu era foarte bun, dar îi aruncă o privire muștrătoare când el își întinse brațul pe furiș pe spătarul scaunului ei.

Cu un deget leneș, îi ridică o șuviță de păr de pe ureche.

- Vrei o îmbrățișare? o întrebă el atunci cu un puternic accent texan.

Ea se depărtă puțin.

- Nu! Acum stai cuminte.

- Bine, pftă el. De dragul decenței, lăsăm sărutările serioase până când o să fim singuri. Dar ce facem cu cele neserioase?

- sărutările neserioase merg, cedă ea și el o sărută cast pe obraz. Acum hai să ne uităm la film... Despre ce e vorba?

Îi șopti la ureche un subiect încurcat. Urmărire și restul filmului și, când actrița principală se ridică în capul oaselor în așternutul din satin și cearșaful lunecă expunând un sân rozaliu, Chad șopti în colțul gurii:

- Nici pe departe la fel de frumos ca ăsta.

Și, cu vârful degetelor, îi mângâie seducător sânul stâng. Ea îi spuse ar\ tunci, lovindu-l în joagă peste mână:

- Creatură lipsită de cavalerism!

După ce amândoi începură să râdă de gluma ei al cărei sens numai ei îl știau.

Întorcându-se acasă la Chad clocotind de dorință sexuală, îi găsiră pe cei doi Jackson încântați de cuminenția lui Sarah. Lois se acomodase cu bucuria lui Chad și le pregătise câteva sandvișuri reci și supă.

- Dă-mi sarea, te rog.

- Mănânci prea multă srae, Leigh. Ai luat acest obiecei de când erai însărcinată, o certă Lois.

- Prea multă sare nu este bună unei femei însărcinate, nu? întrebă Chad.

- Credeam că te-ai specialiat numai în nașteri – îl

tachină Leigh. Cum de te pricepi la femeile însărcinate.

Timp de o clipă, mâinile îi rămăsese nemișcate și chipul i se goli de orice expresie, după care spuse ridicând din umeri:

- Cunoștințe generale.

Imediat după aceea schimbă subiectul.

- Sandvișurile sunt delicioase, doamna Jackson, vă mulțumesc.

Tot restul mesei, conversația curse în jurul ei, dar Leigh tot nu putu să scape de un sentiment de neliniște. Să fi existat vreo legătură între expresia ciudată a lui Chad și subiectul femeilor însărcinate?

Părinții lui Leigh plecară imediat după ce ea și Lois strânseseră masa. El se simțea la fel de stânjenit ca și ea după ce închiseră ușa, iar Leigh apucă să strângă lucrurile lui Sarah pentru a o lua acasă. Tocmai îngrămădea diverse articole în sacoșa lui Sarah, când el se așeză alături pe canapea luându-i mâinile.

- Lasă asta puțin. Aș vrea să-ți spun ceva înainte să vă duc acasă.

În mod reflex, ea înghiți nodul care i se puse în gâr.

- Bine, spuse apoi cât putu de calm.

- Leigh, îi spuse el privind în altă parte și, apoi forțându-se să se uite în ochii ei întrebători. Sharon era însărcinată când a... murit.

Ea își ținu răsuflarea și fu gata să scoată o exclamație, dar se opri în ultima clipă. Mult timp îl privi cu respirația tăiată.. Când, în cele din urmă, dădu drumul aerului, fu ca un oftat prelung.

- Înțeleg.

- Nu cred că înțelegi, spuse el încet.

Nu înțelegea. Mintea ei țipa isteric. De când îi spusesese prima dată despre reținerile lui Sharon în privinta dragostei, ea nu își închipuise că s-ar fi putut iubi și fizic.

- Știi, Sharon...

- Nu vreau să știu, zise ea cu brutalitate, întorcându-se.

Trupul îi era rigid și ochii distanți.

- Te rog nu-mi da amănunte.

Chad sări într-o clipă de pe canapea.

- Fir-ar să fie, nu se poate discuta cu tine? Voiam să-ți spun ca să nu afli întâmplător cu ai...

- Cum am aflat despre toate celelalte. Asta ai vrut să spui?

- Da, zise el încordat. Încerc să fiu sincer cu tine, Leigh. M-ai acuzat că am secrete și eu nu vreau să existe secrete între noi. Ai fi putu alege calea cea mai simplă, să tac și să sper să nu afli niciodată. Puțin știu, în afară de părinții mei, că Sharon era însărcinată. Ajungea că aveam o soție care se sinucise. N-am vrut să mai spun lumii că mi-a ucis copilul

Îl văzu cât de chinuit și îndurerat era și se simți cuprinsă de remușcări. Lăsă capul în jos și își acoperii ochii cu mâna. Dehetele îi alunecă peste buze când ridică iar capul.

- Îmi pare rău, Chad. Îmi pare rău.

Rușinată de reacția pe care o avusese în fața sincerității lui, voia acum s-o repare.

Reveni lângă el și îl aduse înapoi la canapea.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă atunci cu blândețe.

- Nu plănuisem să avem un copil deocamdată. Era... gândul de a nște, de a fi mamă, o îgrozea, dar nu era mai responsabi decât un copil...

Își trecu mâna prin păr. Leigh arfi vrut să întindă mâna să i-l așeze la loc, dar rămase nemișcată.

- Oricum, când a aflat că era însărcinată, a intrat în panică și s-ar putea ca acest lucru să fi contribuit la sinuciderea ei, spuse el oftând. Nu știu.

- Ai fost supărat pe ea? Mă refer, după aceea, când totul se sfârșise, ai fost supărat pe ea că ți-a luat copilul?

Ochii lui o sferdeliră.

- De unde știi? Am fost nebun de furie. Știam că trebuia să fiu trist, dar eram atât de supărat, încât nu

puteam.

De astă dată îl atinse netzându-i sprincenele.

- Și eu am simțit la fel când a fost ucis Greg. Întrebam tot timpul cum putuse să-mi facă mie așa ceva.

- Bănuiesc că astea sunt reacții omenești normale. Nu-i ceva cu care să ne mândrim, dar este extrem de omenesc.

- Tocmai am avut o astfel de reacție. Când mi-ai spus că Sharon era însărcinată, pentru prima oară în viața mea am simțit invidie.

El o strânse cu putere.

- Leigh a mea. Faptul că Sharon a rămas însărcinată al fost un simplu accident al naturii. Când tu și cu mine vom face un copil va fi o celebrare a vieții și aiubiri pe care o simțim unul pentru celălalt.

Se rezemă de el, bucuroasă că Sarah fusese atât de obosită de atenția acordată de bunici, încât acum dormea în pătuț.

- Chad, ține-mă în brațe, iubește-mă.

- Poți fi sigură de amândou, îi șopti el în păr.

Capitolul 10.

Ziua de Crăciun fu plină de gălăgie și fericire. Chad le luă pe Leigh și pe Sarah și le duse la ferma familiei Dillon cu mașina lui Leigh pentru a încărca și mulțimea de cadouri îngrămădite pe bancheta din spate. Cei doi Jackson, care fuseseră instruiți mai devreme, urmau să vină și ei.

Amelia Dillon făcuse o mulțime de pregătiri pentru avea zi. Bufetul din sufragerie era încărcat cu cozonac cu nucă și curmale, pateuri umplute cu cârnăciori, numeroase prăjituri și alte delicatese cu care să se delecteze oaspeții până la pregătirea curcanului. Dulciurile erau înșirate în spatele bufetului, ar, incapabilă să reziste și, înainte ca Leigh sau mama lui să îl poată opri, Chad se servi cu o porție dintr-un tort cu etaj acoperit cu cremă de nucă de cocos.

De cum sosită, cei doi Jackson îi felicitară pe Leigh și Chad pentru felul cum împodobiseră pomul. Lois fu mai puțin impresionantă de această casă decât a lui Chad, dar îi trata pe soții Dillon cu o considerație politicoasă. Refuză să admită că domnul Dillon merhgea șchipătând vizibil cu piciorul stâng.

Leigh îl surprinse singur în living-room masându-și pulpa exact deasupra genunchiului.

- Stewart, n-ar trebui să porți proteza dacă te deranjează.

Și el și amelia insistasă să le spună pe nume.

— Ești foarte drăguță, Leigh, spuse el ridicându-și

privirea când ea veni mai aproape. Nu-ți face griji pentru asta, adăugă el spre picior. Aproape că m-am obișnuit deja.

Ea i se așeză alături.

- Când ți s-a întâmplat?

- Acu' vreo cinci ani. Mai aveam puțin până pensie, oricum, dar nu mi-a plăcut deloc că am fost silit s-o fac.

- De ce tu și Chad faceți munca asta?

Niciodată nu fusese în stare să discute cu Chad despre întreținerea sondelor și, totuși, voia să știe mai mult. Era ca și cum s-ar fi aflat la un film de groază la care nu voia să se uite, dar la care nu își putea lua ochii.

- Nu seamănă cu nimic alceva, Leigh, îi spuse Steward Dillon cu tulburare în glas. Este o provocare pe care puțini bărbați au ocazia s-o întâlnească în viață. Câți contabili există în lumea asta? Sau profesori? Sau doctori, avocați, ingineri? Și câți suntem noi? Suntem foarte puțini. Și bănuiesc că această unicitate dă unui bărbat mândrie. Asta s-ar să fie un motiv pentru care mi-a plăcut și pentru care Chad o face acum.

- Nu ți-a fost frică?

Rămase nemișcat o clipă, timp în care Leigh aproape că văzu în ochii lui defilând mulțime de incendii cu care se luptase pe măsură ce își amintea cum îl înfruntase pe fiecare.

- Nu, nu pot spune că mi-a fost frică vreodată. Să nu mă-nțelegi greșit. Totdeauna am fost atent, suntem antrenați să fim atenți, să nu facem niciodată nimic în afară de ce este plănuit, sincronizat cu fiecare din ceilalți colegi de echipă. Dar e ecva în confruntarea aceea cu focul, adăugă el cu intensitate și Leigh îl văzu strângând din pumni într-un fel care îi amintea de chad.

Glasul îi era o șoaptă răgușită.

- E mai mare decât tine. Crud, distructiv, măreț. Și aprig, ca un dragon a zilelor noastre. Iar tu îl înfrangi, îl stingi, spuse el oftând greu, dar era un oftat plin de mândrie și ochii îi sclipeau de atâtea amintiri tulburătoare.

Leigh știe exact clipa când el își dădu seama că era în siguranță în living-room-ului său. Privirea îi era încărcată de tristețe când și-o întoarse spre ea.

- Totdeauna o să-i duc dorul, spuse el cu nostalgie.

- Hei, voi două nu vă distrați. Sarah... spuse Chad dând buzna în încăpere și Leigh abia atunci realizează că, în ochii ei jucau lacrimi. Ce s-a întâmplat.

- Nimic, nimic, zise Steward lovindu-se început peste coapse și ridicându-se cu o ușurință pe care o uimi pe Leigh. Hei, Leigh, am avut impresia că mi-ai spus că mai vrei o bucată din plăcinta aia cu dovleac.

Dându-i mâna ca să se ridice de pe canapea o conduse lângă Chad, care o privea fix de sub bolta care dădea spre hol.

- Taie-i o felie mai groasă, tată, și pune-i și puțină frișcă. Nu vreau o mireasă numai piele și os.

Steward chicoti și se îndreptă spre bucătărie.

- Leigh? făcu Chad încet, o cută de îngrijorare încrețindu-i fruntea. Ce s-a întâmplat? Ai plâns? Ceva nu-i în regulă?

Ea se uită în ochii pe care îi iubea atât de mult, la chipul care trada o mare putere de caracter.

- Nu, nu s-a întâmplat nimic. Numai că te iubesc atât de mult, spuse ea și îl cuprinse cu brațele apăsându-și ușor obrazul pe inima lui.

Cum avea să fie vreodată liniștită trimițându-l într-un asemenea infern? Fic. Aprig. Un dragon al zilelor noastre. De unde avea să ia atât curaj?

Pe de altă parte, dacă îl iubea, cum îi putea cere să nu se ducă? Dacă îi plăcea provocarea acelei munci la fel de mult ca Steward, cum ar fi putut să i-o interzică? Era munca lui, la fel de importantă și de vitală pentru el cum fusese cealaltă pentru Greg. Trebuia să găsească într-un fel curajul de a-l lăsa să facă munca la care ținea.

- Faptul că mă iubești e un motiv să plângi? O tachină el drăgăstos.

Ea trase atunci aer pe nas și clipind des își absorbi lacrimile.

- Plâng că stau cu logodnicul meu sub vâsc și el nu ma sărutat încă.

- Bădăranul, spuse el și îi acoperi gura cu un sărut care îi înmuie picioarele.

După o cină pe care ar fi satisfăcut și cele mai înfometate hparde de vandali, tații se retraseră în living-toom pentru a urmări un meci de fotbal, Lois și amelia rămăseseră în bucătărie făcând schimb de rețete și planuri pentru nepoți, iar Leigh și Chad se duseseră sus, sub motiv că o culcau pe Sarah.

Copilul se afla din nou în patul din camera lui Chad. De cum adormi ea, un nerăbdător Chad îmbrățișă o dornică Leigh.

- Femeie, cum o să rezist eu încă o săptămână? întrebă el înpărul ei care, sub degetele lui prădalnice se desfăceau prin pieptenii din fildeș care i-l ținea strâns într-un coc frumos în creștetul capului. Hai să ne jucă de-a doctorul.

- Nu. mama ta ar putea urca să vadă ce facem.

- Așa a spus și prima fată căreia i-am propus să ne jucăm de-a doctorul.

Leigh se trase puțin înapoi și îi aruncă o privire foarte severă.

- Asta fiind cine și cu cât timp în urmă?

- Acum vreo douăzeci și cinci de ani. Maryjoy Clayton. Locuiește alături. A venit la mine să ne jucăm și eu am propus „de-a spitalul”. Eu urma să fiu doctorul, ziel zâbind răutăcios.

- Sunt convinsă.

- Oricum, n-a vrut, oftă el. Asta e povestea vieții mele.

- Sincer, speri să cred așa ceva? Eu sunt genul de femeie geloasă și posesivă. Va trebui să mă bat cu toate femeile.

- Nu, nu va trebui, pentru că tu ești singura pe care o vreau, îi spuse el și, luând-o de mână, merse la un birou din colț, unde se așeză pe un scaun trăgând-o și pe ea în

poală. Arăți foarte frumos astăzi, viitoare soție, spuse el sărutându-i colțul gurii.

- Îți place rochia mea?

- La nebunie, zise el fără ca măcar să arunce o privire la rochița roșie din mătase semitransparentă cu manșete la mânici și guler Peter Pan, pe sub care era legată o fundă din satin negru.

- Cum ajung înăuntru? întrebă el tot bâjbâind la năsturașii din perle de pe spate.

- Ești incorigibil?

- Țsta e temenuil științific pentru starea în care mă aflu? Eu știu unul mai descriptiv.

- Chad!

O prinse cu mâna de după ceafă pentru a o apleca pentru un sărut. Fără ezitare, brațele îi înconjurară gâtul. Gura avea gustul vinului pe care mama lui îl servise la masă și Leigh savură din nou acel gust auriu.

- Fur-ar să fie! făcu el când nasturii refuzaseră să coopereze și se dădu la o parte de lângă ea frustrat. N-o să te scot din asta, nu?

- Prea ușor nu.

Făcu o mutră chinuită și mormăi amenințător.

- Atunci va teebui să mă mulțumesc cu amintiri. Mai ai sticla ai cu unsoare pentru copii?

- Șșșș! făcu el și aruncă o privire vinovată peste umărul lui, spre ușă.

El începu să râdă.

- Cu cine mă-nsor eu, mă rog, cu o pervetită de dormitor? De ce nu recunoști și la lumina zilei că ești fantezistă?

- Nu sunt fantezistă! protestă ea indignată. Ți-aș face doar un masaj terapeutic, pentru că spuneai că-ți simți umerii încordați.

- Și până ai termina tu toate talentele tale, ca să nu mai vorbim de unsoare, nu numai umerii îmi erau încordați.

- Ah, ești teribil, oribil făcu ea arătându-i amândoi

pumnii.

- Și cu toate astea, mă iubești, îi spuse el prinzându-i mâinile și lipindu-le de piept. Nu-i așa? o întrebă el, de data asta încet și serios.

- Da.

Sărutul lor fu o confirmare a iubiri.

— Am vrut întotdeauna să te întreb ceva – zise ea după câteva minute destul de lungi, stând cu capul rezemat de umărul lui în vreme ce el se juca lenș cu fundița de la gâtul ei.

- Dă-i drumul.

- În ziua aceea, când se năștea Sarah, ai crezut că n-am fost niciodată căsătorită, nu?

- Da, spuse el simplu.

- Dar nu s-a văzut nici o urmă de critică sau dezaprobare în ochii tăi.

El își schimbă centru de greutate, așa încât ea să stea deaptă, după care îi luă fața între mâini, fixându-și degetele mari pe colțul gurii ei.

- Te iubeam chiar de atunci, Leigh. N-ar fi avut importanță pentru mine ce erai, ce făcuseși sau ce trecut aveai. Te-am iubit din clipa în care te-am văzut. Te-aș fi iertat absolut orice.

- Oh, Chad, suspină ea și, aplecându-se să îl sărute, o lacrimă îi căzu de pe obraz.

- Hei, hei, dacă-ți dau cadoul de Craciun acum, nu mai plângi?

- Cadoul meu de Crăciun? Făcu ea indreptându-se imediat.

- Nu e împachetat. Am vrut să îl țin toată ziua după mine și să aleg momentul potrivit pentru a ți-l dăru. Cred că acum e momentul, spuse el și scoase un pliculeț din bucurarul cămașii.

O urmări desfăcând cu grijă plicul cu unghia și găsi înăuntru o verighetă dublă cu aur și safire.

- Va trebui să mai aștepți o săptămână. Îți place.

- E superbă – șopti ea. Exact culoarea ochilor tăi.

- Eu mă gândeam că e culoarea ochilor tăi.

- Nu, nu, spuse ea scuturând din cap și lacrimili o făcură să nu mai vadă clar strălucitoarele pietre. Alor tăi.

El îi puse atunci inelul pe al patrulea deget al mâinii stângi. Se potrivea perfect. Ea își ridică spre el privirea întrebătoare.

- Am ghicit, răspunse el întrebării ei tăcute înălțând din umeri.

- Nu. Ești un geniu. Îmi place extraordinar de mult și abia aștept s-o pun.

- Nu știu ce ai avut înainte, dar sper că-ți plac. Dacă vrei alceva, un diamant...

- Nu! Am avut o verighetă cu diamante. A trebuit s-o scot când a început să mi se umfle mâinile în ultimele luni de sarcină. N-am mai pus-o după aceea. Dar asta... asta e de la tine. Asta e...

Rămânând fără cuvinte își arată dragostea printr-un sărut. Limba lui trecu de bariera dinților pentru a-i mângâia interiorul dulce al gurii. Ea îi răspunse, frecându-se de el până când îl simți întărindu-se sub șoldurile ei.

Deodată, dar cu mișcări lente și leneșe, se ridică și se duse să încuie ușa. Întorcându-se apoi cu fața la el, ieși din pantofi și își începu să-și descheie nasturii de la manșete. Centura neagră de lac se desfăcu atârând în bridele rochiei.

- Știi ce aș vrea acum? îl întrebă ea seducător.

- Ce? făcu el răgușit.

- Să mă joc de-a doctorul.

Stătea ca lipit de scaun în timp ce ea își deschidea nastrurii de la spate. Când termină, își trecu rochia peste umeri, apoi ieși din ea și o puse la picioarele patului. Furoul roșu de mătase se lipea de fiecare unditură a trupului. Ochii dilatați ai lui Chad și râsuflarea grea exprimau nerăbdarea de care era stăpânit.

Zâmbind seducător, ea ridică tivul dantelat al furoului

numai atât cât să desfacă prima jartieră.

- Dar tu nu purtai, zise el zâmbind
- Crăciun fericit.

Ciorapii alunecaseră pe picioarele lungi și subțiri și se alăturară rochiei pe pat. Urmă o fărâamă de năilon roșu cu dantelă și, în cele din urmă, veni rândul portjartierului, o combinație senzuală de satin și dantelă neagră.

Îi stătea în față acoperită numai cu furoul roșu, care îi venea ca a doua piele, strălucindu-i ușor pe șolduri și căzându-i în valuri sclipitoare până la genunchi. Din corsajul dantelat, sfârcurile întunecate îl invitau să se apropie în ciuda transe erotice în care el se cufundase.

Se ridică și începu să își scoată hainele cu aceleași gesturi sistematice. Când rămăsese numai cu slipul de atlet care îi devenise atât de familiar, sub apăsarea acestuia, sexul era ca o declarație plină de mândrie. Când dispăru și slipul, veni spre ea, nestânjenit de goliciune, ca un Adam care i-a fost prezentat Evei.

- Freamăt de dragoste pentru tin, Leigh, murmură el întinzând spre ea mâinile tremurătoare.

Și ea fremetă la atingerea lui. Vârfurile degetelor îi mângâiau, trupul prin mătase, cu mișcări prelungite și leneșe. Îi privi lumina din ochi când se opri la șolduri lipind-o apoi de tăria lui.

Își lăsă capul în jos și îi sărută sânii prin dantela care îi acoperea, trecându-și limba peste materialul filigrant. Apoi, cu degetele sigure, îi lăsă în jos bretelele subțiri de satin, eliberându-i sânii și bucurându-și buzele de genozitatea lor. În mod repetat, își cufundă buzele de carnea doritoare, înbörgățind-o de sărutări.

Genuchii lor atinseră covorul în același timp, după care el o culcă blând. Mâna i se furișă pe sub mătasea caldă și, fără să se grăbească, îi mângâie coapsele, până când atinse ceea ce i se oferea cu atâta dragoste. Fiecare cută catifelată fu separată până ce fiecare secret al feminității ei fu descoperit.

- Scumpa mea Leigh, șopti el iubind-o cu vârfurile degetelor până când ea nu mai rezistă.

Apoi o acoperi și o umplu cu toată ființa lui. În timp ce el o iubea, privirile le erau unite, prelungind extazul la nesfârșit. Când clocotul veni și esența trupului lui se grăbea spre pântecul ei, ei tot își mai zâmbeau.

Cadourile de Crăciun se dăruiră imediat ce Leigh și Chad i-l dăruise lui Leigh deja, privindu-i pe toți ceilalți de clipa de surpriză, dar se liniști când Leigh deschise o cutie frumoasă împachetată despre care Chad spusese că era pentru Sarah și scoase o haină lungă de blană de linx.

Scoțând strigăte de bucurie, Leigh sări în sus și îmbrăcă blana bogată.

- Nu cred că Sarah o să se supere dacă o porți tu până va avea vârsta potrivită – zise Chad pe un ton sec și, spre încântarea soțilo Dillon și stânjeneala propriilor ei părinți, Leigh îi sări de gât sărutându-l sălbatic.

Sarah primi și ea o cutie muzicală *Reggedy and Andy* pentru pătuțul ei, un mini Cadillac cu care să se plimbe și un urs polar împăiat care rivaliza cu tigrul din odaia ei.

Când Chad deschise fotografiile înrămate ale lui Leigh și Sarah, ochii îi căpătară un aspect sticlos și misterios și le îmbrățișă atât de tare, încât Sarah protestă cu vehemență. Fu salvată de bunica ei, în timp ce Chad o săruta pe Leigh cu atâta dulceață, încât îi dădură și ei lacrimile.

Săptămâna dintre Crăciun și Anul nou fu haotică. Mutară treptat toate lucrurile lui Leigh în casa lui Chad, deși hotărâseră să aștepte să vând apartamentul. La un moment dat, el îi flutură pe la nas două bilete de avion și, când reuși să le prindă, văzu că destinația lor pentru luna

de miere era Cancun.

- Două săptămâni la soare, alergând goi, prin nisip...
- Direct la închisoare, îi întrerupse ea intinerariul. Și două sute de dolari.
- N-or să ne prindă. P facem noaptea.
- Și Sarah unde va fi în tot acest timp când noi alergăm goi prin nisip?
- Acasă la bunica și bunicul Dillon. Tocmai rearanjează mobila, sau e pentru nuntă? E o nebunie acolo.
- chad, ești sigur că mama ta vrea să facă asta? Mama e mai mult decât dornică.

De fapt, Lois nu primise prea bine ideea ca nunta și recepția să aibă loc la casa Dillon.

- Mama dorește asta foarte mult. I-am promis mamei tale că poate organiza o petrecere pentru noi la întoarcerea din luna de miere.

Dimineața zilei de Anul nou era senină și rece. Leigh se trezi odihnită și proaspătă. Seara precedentă, căzuseră de acord cu Chad să ia cina împreună și plecase devreme, mormăind că trebuia să întâmpine Anul Nou de unul singur.

Ea își petrecu dimineața împachetând, aranjându-și părul, făcându-și unghiile și pregătindu-i lucrurile lui Sarah pentru perioada cât avea să stea la fermă. La prânz, părinții veniră să o ia pentru a o duce la familia Dillon. Leigh purta o pereche de blugi, părul îi era numai bucle și arăta ca orice, numai a mireasă nu.

- Leigh, zău așa, făcu mama ei pe un ton dojenitor.
- O să termin de îmbrăcat acolo, amă, nu-ți face griji, omida se va transforma într-o superbă mireasă.

Și așa a fost. De fapt, până la trei și jumătate. Costumul

din crep de lână de un alb rece cu bluza din satin albastru ca gheața era o alegere perfectă pentru o a doua nuntă, acasă. Își strânsese părul într-un coc la ceafă și șuvițe ondulate, întunecate, îi alunecau fermecător în jurul chipului și pe gât. Micuțele perle din urechi erau singurele bijuterii în afară de inelul sclipitor. Era de-a dreptul strălucitoare.

Și nervoasă. Ceea ce o surprindea. Nu își amintea să fi fost la fel când se căsătorise cu Greg. Fusesse virgină în prima noapte și, totuși, acum aștepta cu mai multă nerăbdare luna de miere cu Chad.

În ultimele câteva săptămâni se tot întrebase de ce culcase cu Chad înainte de căsătorie. Criteriile ei nu se chimbaseră, tot nu putea înțelege sexul fără dragoste. Era șocant să își dea seama cât de repede îi cedase lui Chad și propriile ei dorințe. Ce se întâmplase cu scrupurile ei?

Poate că rușinea îi dispăruse datorită intimității care le-a fost impusă când a adus-o pe lume pe Sarah. Sau poate că îi păruse rău de prea multe ori după clipele când l-ar fi putut iubi pe Greg mai bine. Nu voia să piardă nici un pic de timp cu Chad. Momentele de iubire erau prețioase. Aflase acest lucru pe propria-i piele. Și nu avea nici un regret pentru orele de extaz petrecute cu Chad înainte de căsătorie.

Cu toate acestea, momentele când fuseseră împreună nu le slăbise dorinta unuia față de celălalt. Dimpotrivă, o amplificase. Cuvintele pe care avea să le spună preotul în ziua aceea vor legaliza în fața lumii promisiunea pe care și-o făcuseră. Leigh era convinsă că își aparțineau unul altuia.

Atunci, de ce atâta nervozitate? De ce acea presimțire a unei nenorociri iminente? Nu se mai simțise astfel din seara când îl implorase pe Greg să nu plece...

- Doamne, nu, se rugă ea și închise ochii de groaza acelui gând.

Buchetele de gardenii pe care i-l trimisese Chad îi

tremura în mâini.

- Ai spus ceva, draga mea? o întrebă mama ei.

Alungând acea senzație neplăcută ca re o cuprinse, Leigh răspunse:

- Nu, mă gândeam cum o să se poarte Sarah în timpul slujbei.

Câteva minute mai târziu își întâlni tatăl la picioarele scării ornate cu ghirlande de flori, care o conduse în living-room, unde invitații – mulți fiindu-i cunoscuți de la petrecerea cu care fusese cu Chad – erau adunați în fața unei arcade decorate cu flori și verdeață. Acolo o aștepta Chad cu pastorul.

Inima i se liniști și, orice temeri i-ar fi torturat gândurile, acum dispărură la vederea celui cu care se căsătorea. Purta un costum din trei piese bleumarin închis, cămașă albă și cravată cu dungulițe gri și bleumarin. Prin ferestrele împodobite cu coșuri cu flori în locul pomului de Crăciun, razele soarelui pătrundea pentru a-i scoate în evidență strălucirea părului întunecat. Ochii lui păreau să o atingă cu luminoasa lor intensitate. Radia forță și încredere. Cum se mai putea teme când îl avea pe Chad ca soț?

Își spusese jurământul cu sinceritate și fără nervozitate. Sarah tăcu până când ajunseră la schimbarea inelelor. Imediat ce Leigh îi puse lui Chad inelul pe deget, schimbă buchetul de mirească cu fica ei, care era inclusă în ritual. Când mirele sărută mireasa își sărută și noua fică în aplauzele tuturor.

Măcar odată, Amelia își lăsă bucătăria în grija alcuiva. Se serviră aperitive excelente și puncti. Datorită faptului că Ameliei ni\u îi plăceau băuturile tari, se oferi numai șampani pentru felicitarea frumoasei perechi.

Chad mănca șase cupe pline cu salată de homar, o mână de alune sărate, trei sandvișuri cu castraveți și două felii de tort. Leigh l-a surprins chiar punându-i lui Sarah pe buze cremă de tort. Copila părea nespuse de încântată să fie plimbată de colo-colo pe umerii tatălui ei și prezentată cu

mândrie tuturor.

- Ești frumoasă când ești goală, auzi Leigh, deodată, la ureche și în clipa următoare, simți buzele lui Chad pe ceafă.

- Ai invitați, îi strecură ea atunci printre buze zâmbindu-i preotului care îi privea din partea cealaltă a încăperii. Ai grijă cum te porți.

- Îți dau un sfert de oră, după care plecăm. Sărută pe cine trebuie să săruți, ia ce trebuie luat, dute și pudrează-ți nasul sau fă ce e de făcut în baie și pe urmă te iau de aici, de păr dacă va fi nevoie.

Fără să mai țină seamă de pastor, ea se întoarse atunci și îl sărută cu pasiune.

- Am înțeles, să trăiți.

Își luă rămas bun de la Sarah, cu sufletul greu că trebuia să se despartă de ea. Coborând cu ultimele bagaje, Chad îi surprinse privirea și Leigh știu că înțelesese cât de dureroasă era acea primă despărțire de fica ei. El îi zise atunci liniștitor:

- În zece zile suntem înapoi, leigh, poți suna chiar în fiecare zi dacă vrei.

- Nu că m-aș gândi că n-o să ai grijă de ea, se grăbi ea să o asigure pe Amelia.

- N-o să-i las să scape, ah, scuzați-mă, interveni Stewart, dar se întrerupse pentru a răspunde la telefon.

- Voia să spună – conțnă Amelia – că n-o s-o las să-mi scape din ochi nici măcar o clipă.

- Știu asta, spuse Leigh zâmbind.

Un zâmbet, care se preschimbă în uimire când se întoarse Stewart. Evitându-i privirea, acesta spuse:

- Chad, telefonul este pentru tine.

Chad râse.

- Tată, puteai să primești mesajul.

- Este Grayson.

Parcă numele acela avea puterea magică de a se îndepărta lumea, de a distruge o dispoziție, așa cum toți

oaspeții să se retragă tăcuți, spre living-room. Conversația, care până atunci fusese veselă și animată, se redusese la puțin mai mult decât un zumzet – mai degrabă potrivit unei inmormântări, nu unei nuți.

Sarah începu să lovească obrazul mamei, care, deodată, se facu alb ca varul.

- Chad... făcu Leigh răgușită.

- Nu sunt la dispoziția lor, tată. Știu că mă însor astăzi. E un telefon de „urătri de bine”?

Steward îi spuse fuxând podeaua:

- Mai bine du-te și vorbește cu el.

- Mă-ntorc imediat, spuse el zâmbind, dar ea nu se lăsă păcălită, deorece ochii nu îi zâmbeau.

Rămăsese locului de parcă prinsese rădăcină, privind în urma soțului ei care dispăru în încăperea din capătul holului, care știa că era biroul lui Steward.

- Dă-mie copilul, spuse Amelia încet, dar Leigh nici nu își dădu seama căn puse fetița în brațele soacrei ei.

Țintuia ușa cu privirea. Ca și cum l-ar fi chemat cu gândul, Chad ieși după câteva minute.

- Leigh, spuse el doar și se reântoarse în birou.

Ea crezu că picioare aveau să i se pară prea grele pentru a le mișca, dar, într-un fel, reuși să plutească pe holul lung până intră în încăperea căptușită cu rafturi de cărți. Chad stătea la fereastră, cu spatele la ea. Își dezbrăcase haina și acum își desfăcea nodul de la cravată. Instinctiv ea închise ușa în urma ei. Zgomotul făcut de clanță în atrase lui Chad atenția rigidă. Totuși, rămăsese cu privirea ațintită spre fereastră încă o clipă îndelungată și chinuitoare înainte de a se întoarce.

Ea știu.

- Nu! țipă ea ducându-și pumnul la gură. Nu!

- Îmi pare rău, Leigh.

Își îngropă amândouă mâinile în păr, apoi își acoperi fața cu ele și le lăsă să a;unece peste ochi, nas și gură înainte de a le lăsa să cadă neajutorate în lături.

- Dumnezeuule, îmi pare rău, dar nu pot face nimic, trebuie să plec.

- Nu vrei, nu „poți”. Știi că nu vrei.

- În mod normal, nu, dar împrejurările îmi cer s-o fac. A izbucnit un incendiu undeva în Venezuiela. Cel care trebuia să se ducă în locul meu și-a rupt piciorul aseară cu o motocicletă și acum e la un spital din Dallas. Trebuie să plec, Leigh. Grayson și-a cerut scuze, a spus că n-ar fi sunat dacă...

- Și asta crezi că mă face să mă simt mai bine? Faptul că el și-a cerut scuze că te-a chemat din luna de miere de lângă mine? Asta rezolvă totul?

El oftă exasperat.

- Nu, fir-ar să fie. Voiam numai să-ți demonstrez că nu se poate face nimic. Nu e vina nimănui. N-am de ales.

Ea făcu doi pași mărunți.

- Așa cum mi-ai spus tu însăși odată, Chad, se pot alege multe. De exemplu, ai fi putut refuza să te duci.

El clătina din cap chiar înainte ca ea să apuce să spună tot.

- Nu pot face asta, Leigh. Știi doar că nu pot.

- Ai putea, dacă m-ai iubi destul de mult!

El vorbea încet, mai mult agitat ecât furios, Leigh știa că era irațională, dar nu mai putea să se mai gândească.. Nu avea, oare, dreptul o mireasă să fie supărată dacă mirele era chemat undeva chiar înainte de a pleca în luna de miere? Nu avea voie să se lase pradă urii pentru că soarta era atât de crudă? Promisese că avea să se învețe cu pericolul meseriei lui. Dar nu în ziua nunții ei!

- Asta nu are a face cu dragostea mea pentru tine, Leigh. Cu siguranță că știi. Dar am o datorie...

- La naiba cu datoria. M-am săturat de datorii până peste cap! strigă ea. Mai întâi greg și acum tu. Numai la asta vă gândiți toți bărbații? La datorie? La responsabilitate. Ei, bine, ai o răspundere fată de mine. Ți-ai asumat-o cu mai bine de două ore în urmă când ai făcut

jurământul acela!

- Leigh, Dumnezeuule, uită-te la noi, spuse el răgușit. Te iubesc. Plec pentru cine știe cât timp și nu vreau să rămânem supărați. Te rog, înțelege.

Cu inima zdrobită, dar luptându-se pentru siguranța și pentru viața ei, ea îl rugă:

- Arată-mi că mă iubești. Rămâi cu mine. Nu pleca.

- Îmi ceri prea mult, spuse el chinuit. Nu-mi cere ce nu pot să-ți ofer, adăugă el și făcu un pas spre ea. Nu-ți fie teamă. N-o să las să mi se-ntâmples nimic atâta timp cât știu că ești aici și mă aștepti.

Cuvintele acelea îi răsunară în minte. Ecouri din trecut. Vorbe atât de ușor spuse, de neadevărate, de nesigure. Păli vizibil și se feri de brațele lui întinse.

- Nu, spuse ea cu asprime. Nu, Chad. Dacă te duci, eu nu te voi aștepta.. Nu îmi voi petrece viața runcându-ți zâmbete șterse și banalități ca „Te rog să nu mori până nu te văd din nou”. Nu vreau!

Liniile din jurul gurii îi deveniră rigide chiar în timp ce ea îl privea, iar lumina caldă îi dispăru din privire la fel de iute cum se stinge o lumânare. Se îndreptă și trecu pe lângă ea. La ușă se mai opri pentru a-i mai arunca un cuțit în inimă:

- Mulțumesc pentru un rămas bine plin de dragoste.

Ușa se trânti în urma lui.

Capitolul 11.

Tatăl ei intră în birou o oră mai târziu. Din fericire, îi respectaseră cu toții nevoia de singurătate lăsând-o să-și verse lacrimile în tăcere.

Harve Jackson deschise ușa cu prudență și, văzându-și fica prăbușită peste brațul canapelei de piele, ci capul în mâini, intră încet.

- Hai, draga mea, lasă-ne pe mama ta și pe mine să te ducem acasă, îi spuse el încercând să-i atingă umărul.

Leigh își ridică ochii spre el umflați de plâns.

- A plecat toată lumea?

- Da.

Își suflă nasul, își șterse obrajii mânjiți de rimel și se ridică cu ajutorul tatălui ei care o ținea de cot. Ca o neajutorată, îi lăsă să o scoată din birou. Mama ei și părintii lui Chad îi așteptau în hol. Amelia veni la ea și o îmbrățișă cu dragoste.

- De ce nu rămâi aici cu Sarah până se întoarce Chad? Ne-ar face mare plăcere. Nu pot să sufăr gândul că vei sta singură în toată casa aceea mare.

- Cred că ar trebui să vină la Big Spring cu noi – interveni Lois. Ea și Sarah n-au mai stat cu noi de foarte mult timp. Amelia păru că avea să o contrazică, dar mâna soțului ei care îi strânsese ușor brațul o făcu să tacă. În schimb, Steward spuse:

- Vom fi aici când vei avea nevoie de noi, Leigh. Oricând.

Lacrimi, lacrimi pe care le crezuse secate, îi inunda ră ochii și răspunse cu un glas sugrumat:

- Vă mulțumesc pentru tot. Nunta a fost minunată.

În acest tim, Lois o ținuse în brațe pe Sarah care dormea. Leigh o lăsă să o ducă la Buick, în vreme ce tatăl ei îi puna pe umeri haina de lynx conducând-o afară în urma lui Lois. Leigh nu avu de nici un îndemn pentru a pleca mai repede. Urmele nunții și ale petrecerii de după aceea îi repugneau. Luminile fuseseră stinse. Fitilele care străluciseră în cinstea iubirii, acum erau înegrite și lipsite de viață. Florile îi amintiră de mormântul lui Greg. Trase în piept rece și ieși pe ușa cea mare. Tot ce era frumos în lume părea că decăzuse deodată și nu putea scăpa de acel miros din nări.

Lois avea răbdare, mușcându-și limba, dar abia aștepta ocazia să-i spună lui Leigh părerea ei, clar și răspicat, în legătura cu turnura pe care o luaseră evenimentele. Imediat ce i-o dădură pe Sarah în spate și porniră, zise:

- Ar fi trebuit să te avertizez, dar taică-tău mi-a spus să-mi vă de viața mea.

- Și încă îți spun să-ți vezi de treabă, Lois – zise Harve.

- Ba nu. Nu acum. Ți-am spus eu că face aceeași greșeală enormă? Ți-am spus eu că se bagă în aceeași situație oribilă ca și cu Greg? Am implorat-o să vină să stea cu noi după ce a murit, dar nu, ea trebuie să stea singură. N-a avut alceva de facut decât să nască într-o camionetă și acum uite în ce a intrat. Niciodată nu învată și nu mă asvultă.

- E treaba ei.

Leigh îi lăsă să se certe între ei. Nu o deranja că vorbeau despre ea. De fapt, nu avea impresia că era. Gândul ei era departe, pe o șosea pustie pe care nu avea ce căuta când mai avea câteva săptămâni și trebuia să nască.

Nu îi spusese el așa, certând-o ușor în timp ce o ajuta? Ești cea mai curajoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Și asta i-o spusese aruncându-i zâmbetul lui strălucitor și alb în cotrast cu chipul bronzat și înăsprit de vreme. Neras. Cu ochii albaștrii. Ochi care râdeau. Ochi care înțelegeau. O batistă legată în jurul frunții făcându-l

să semene ca un apaș renegat. Părul întunecat și des îi cădea peste ea. Niciodată nu se mai legase așa de atunci. Va trebui să îi spună cât de mult i-a plăcut. Poate într-o zi când vor juca tenis sau...

S-ar putea să nu mai existe acea zi. Doamne, ce făcuse?

În ziua aceea de vară, pe șoseaua aceea pustie, chinuită de durere și teamă, avusese încredere în el. Străin cum era atunci, își pusese viața în mâinile lui. De ce acum când nu era soția lui, nu mai avusese încredere? De ce lăsase să se strecoare teama acum când știa ce fel de om era și când el o iubea așa de mult? Oare dragostea nu era mai puternică decât teama?

Ești cea mai curajoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Soțul tău va fi foarte mândru de tine.

Nu, nu putea fi. Nu putea fi mândru de o soție care își luase rămas bun fără o vorbă de alinare, fără o atingere, fără un sărut. Cu siguranță, el avea să creadă că nu îl iubea, oricum nu cu dragostea aceea lipsită de egoism și plină de sacrificiu de sine despre care știau amândoi că era esențială pentru ca o căsnicie să supraviețuiască la bine și la rău așa cum și juraseră. Dacă nu știa cât de mult îl iubea? Dacă i se întâmpla ceva și nu avea să afle niciodată.

- Întoarce, spuse ea deodată.

Monologul striden al Lois cu privire la cât de proastă fusese Leigh încetă brusc și, privindu-și fica peste spătarul scaunului, întreabă:

- Cum?

Ignorând privirea aceea neâncrezătoare, Leigh repetă.

- Tată, te rog, întoarce. Vreau să merg înapoi.

- Să nu cunva să îndrăznești, Harve, nu știe ce face. Dra... începui Lois cu înțelegere.

- Ori întoarceți, ori mă lăsați aici. Mă întorc pe jos cu Sarah dacă va fi necesar. O să stau cu părinții lui Chad până se va întoarce el.

- Harve, nu poți, spuse Lois, dar când mașina, care se întoarse, îi arătă că putea, își îndreptă din nou atenția

asupra ficei ei. Leigh, e mai bine așa. Dacă rămâi cu el, vei fi nenorocită toată viața.

- aș fi mult mai nenorocită fără el, nu-i așa Sarah? o întrebă Leigh pe micuța care privind-o, păru să îi zâmbescă aprobator. Am fi nenorocite și pierdute fără el, nu-i așa?

- Atunci, eu mă spăl pe mâini de întreaga afacere, zise Lois. Să nu te aștepți să...

- Nimeni nu se așteaptă nimic de la tine, Lois. Acum, taci din gură.

Lois se uită prosteste la soțul ei, gura luptându-se cu o furie mută. Apoi îi aruncă o privire plină de venin fiicei ei, care i-o susținu până când se văzu silită să se întoarcă. În cele din urmă se îndreptă în scaunul ei, indignată.

- Îți mulțumesc, tată, spuse Leigh coborâns repede, imediat ce mașina opri.

Harve Jackson îi scoase apoi lucrurile din porbagaj punându-le pe treptele din fața casei.

- Leigh, că e bine, că e rău, Chad e soțul tău și faci bine ceea ce faci.

- Da, știu, sărutându-și tatăl pe obraz, după care, aplecându-se, spuse prin geam: la reverdere, mamă.

Nu primi nici un răspuns, dar nici nu se aștepta la unul. Știu că mama ei avea să-și revină. Rareori se întâmpla să stea mult timp supărată

Când Leigh se întoarse, după plecarea alor ei, îi văzu pe soții Dillon așteptând-o în ușă. Zâmbind larg, Amelia veni s-o ia pe Sarah, iar Stewart se scuză că nu poate să o ajute cu bagajle. Pantaloul îi era gol, iar el se sprijinea în cârjă. Ea îl însemnă atunci să intre mai repede.

Surdă la protestele Ameliei, Leigh o ajută să strângă tot ce mai era de strâns.

- Le-am spus tuturor – furnizorilo, florar, toți – să se întoarcă mâine, spuse Amelia. Datorită plecării lui Chad, au înțeles toți.

Ele spălau paharele de punch în bucătărie, iar Stewart

urmărea ultimul meci de fotbal din ziua de Anul Nou ținând-o pe Srah în brațe.

- L-am decepționat pe Chad, Amelia, spuse Leigh încet. Când avea mai multă nevoie de ajutorul meu, eu nu i l-am acordat. Trebuie să fie atât de dezamăgit de mine!

- Înțelege și te iubește, Leigh, iar, în ciuda felului cum ai reacționat la plecarea lui, el știe că îl iubești.

Dorind din tot sufletul să creadă acest lucru, Leigh se întoarse spre ea privind-o neliniștită.

- Cum?

Amelia îi răspunse atunci bătând-o ușor pe umeri:

- Sunt convinsă. N-o să fiu o soacră care își bagă nasul unde nu-i fierbe oala, dar să știi că dacă vrei să stăm de vorună, știu să ascult foarte bine.

Curajul pe care Leigh îl aflase în adâncul sufletului îi fu pus la grea încercare de știrile despre incendetul din Venezuiela, prezentate la televizor. Era un infern atât de înfiorător și distrugea cantități de petrol atât de mari, încât ajunsese pe primele pagini ale ziarului.

Din fericire avu de lucru la centrul comercial câteva zile, trebuia să dea jis ornamentele de Crăciun și să supravegheze depozitarea lor. Persoana pe care o alesese pentru a se ocupa de acest lucru, cât avea să fie plecată în luna de miere, fusese chemată afară din oraș chiar a doua zi după Anul Nou. Ghivecele de flori erau ofilite și trebuiau aranjate.

Cei din Saddle Club Estates răspundeau fiecare de desfacerea și depozitarea propriilor ornamente. Leigh plăti doi stundeți pentru a o ajuta cu cele de la casa lui Chad. Folosindu-se de cheia ei, le arată unde să le așeze într-un dulap din interiorul garajului. Așteptându-i să termine, rămase lângă camioneta parcată înăuntru, trecându-și mâna peste vopseaua decolorată și ciupită și amintindu-și.

Seara era cel mai greu. Amelia era încântată să stea toată ziua cu Sarah, deși Leigh se oferise să o ducă la femeia la care obișnuia să o lase înainte. Propunerea fi primită cu un val de proteste. Stewart nu păru deloc tulburat că mai avea două femei sub acoperișul său și continuă să-și vadă liniștit de îngrijirea vitelor. Hrănirea acestora devenea însă o treabă foarte grea când un viscol se abătu asupra orașului lor dinspre New Mexico lăsând în urmă temperaturi foarte scăzute și un strat de zăpadă de 30 de centimetri. Neobișnuită de o zăpadă mai mare de câțva centimetri, activitatea în vestul Texasului încetă complet. Drumurile erau închise, școlile și magazinele luară o vacanță neașteptă și oricine avea ceva minte rămânea în casă.

În cea de a doua zi de astfel de prizonerat, Amelia și Leigh se aflau în bucătărie, unde făceau o prăjitură cu ciocolată. Stewart intrase pe jumătate înghetat după ce dăduse de mâncare vitelor și se uita la televizor în living-room așteptând cu nerăbdare prăjitura.

- Leigh, Chad o să te iubească toată viața dacă înveți cum se fac astea. Poate să mănânce un kilogram numai el singur, spuse Amelia dând drumul unei bucăți mari într-un recipient cu apă rece. Acum fii atentă, aiic e tot secretul. Trebuie să te asiguri că e tare.

- Leigh, Amelia, veniți repede, strigă Stewart din living-room.

Insistența din glasul lui le făcu să lase baltă o prăjitură să dea fuga. Cel dintâi gând a lui Leigh fu că se întâmplase ceva cu Sarah, dar cu o singură privire fu de ajuns pentru a se convinge că fetița dormea liniștită pe saltea.

- Stew... începu Amelia, dar fu întreruptă.

- Șșșșș, ascultați, zise Stewart arătând spre televizor.

Crainicul, având o hartă a Venezuelei în spatele umărului stâng, tocmai spunea despre o nouă evoluție a incendiului scăpat de sub control de mai mult de o săptămână.

- Eforturile experților de la Flamego de a stinge incendiul s-au dovedit a fi zadarnice. Astăzi, situația a devenit și mai gravă când un alt rezervor cu mii de barili de țiței a explodat. Rezervorul făcea parte dintr-un grup de mai multe, ceea ce face situația să fie critică. Din motive de siguranță, reporterii noștri nu se pot apropia la mai mult de două mile de locul incidentului, așa că nu ne aflăm în posesia mai multor detalii. Există zvonuri cu rănirea câtorva oameni în urma exploziei, dar nu au fost confirmate nici identitatea acestora, nici gradul de rănire. Vom continua să vă ținem la curent imediat ce vom afla amănunte. Acum revenim la programul nostru...

Steward se folosi de telecomandă pentru a opri sonorul și Leigh urmări înmărmurită cum o femeie câștigase un frigider nou și sărea în sus de bucurie, sărutându-l pe organizatorul jocului respectiv, aproape strângându-l de gât cu cordonul microfonului. Lui Leigh i se părea ceva obsecn ca femeia să se bucure pentru câștigarea unui frigider nou, când alții puteau fi arși, răniți... morți.

Soții Dillon erau destul de inteligenți pentru a nu o plictisi cu banalități. Leigh știa că ei erau îngrijorați, așa cum nu avea să îi spună să nu își facă griji.

După-amaiaza trecu foarte greu. Nimănui nu îi era foame, dar se prăteau că totul era normal și mâncară friptura pe care Amelia o ținuse toată ziua în cuptor.

Când telefonul sună imediat după ora șase, se uitară unul la altul căutând o expresie liniștitoare, dar nu găsiră nici una. Stewart se ridică sprijinindu-se de cârjă și se duse să răspundă.

Vorbi încet și calm, dar Amelia și Leigh știau că telefonul era în legătură cu Chad. Când îl văzură întorcându-se, în cele din urmă, și oprindu-se sub aracdă. Își dădură seama că presimțirile lor se adevărase.

A fost rănit împreună cu alți câțva. Sunt transportați cu avionul la Houston. De fapt, trebuie să ajungă în curând.

Leigh își ținu ochii strâs închiși. Măinile îi erau lipte în

fața pieptului.

- Cumm... cum...

- Nu știu ce i s-a întâmplat lui sau cât de grav e. La telefon era o oficialitate a guvernului venezuelean care vorbea engleză la fel de prost cum vorbesc eu spaniolă. Nu știu. Bănuiesc că am putea suna la Flamenco, dar nu cred că iei știu mai mult decât noi deocamdată. Tot ce putem face e...

- Mă duc acolo, spuse Leigh cu fermitate și se îndepărtă spre scară cu intenția vădită de a fugi sus să se schimbe.

- Leigh, o strigă Amelia. Nu poți. Cel puțin nu a ști înainte ce vei găsi. N-o să te las să te duci la Houston singură. Și, pe urmă, vremea... zise ea și peisajul înghețat de afară grăi singură: ramurile deszgolite ale alunului erau prinse în tuburi de gheață. Drumurile și aeroporturile sunt înghețate.

- Plec, spuse convingătoare. Chad are un avion și un pilot. O să mă duc la Houston chiar dacă ar fi să-i țin un pistol la tâmplă. Ai un camion cu care ai cărat fân astăzi, îi spuse apoi lui Stewat. Pot să ajung cu el până la aeroport, așa că plec, zise ea privindu-i cu hotărâre, după care expresia i se destrămă janic. Vă rog mult, ajutați-mă.

Văzu luminile pistei strălucind mai aproape pe măsură ce pilotul își începu coborârea pe terenul particular de aterizare din Houston. Zborul fusese chinuitor. Până ieșiseră din zona afectată de viscol, micul avion fusese izbit din toate părțile de vânturi înghețate. Leigh nu găsi nici un fel de înțelegere din partea pilotului care nu avea mai multă minte decât a dat Dumnezeu rațelor din cauciuc.

Furtuna care făcuse prăpăd în nordul texasului, lăsase în urma ei, în Houston, numai o ploaie rece. Luminile pistei se reflectau neclar pe suprafața ei udă. Avionul trecu pe lângă hangare care adăposteau câteva aparate periculoase,

continuându-și drumul spre micul tereminal.

Leigh se apucă strâns de marginea scaunului rugându-se să fie așteptată de o mașină și un șofer care să o ducă la spital, așa cum îi promisesese Stewart. Chiar și așa, tot exista posibilitatea să ajungă prea târziu... Nu! Avea să fie bine. Trebuia să fie bine.

Avionul se opri și nemulțumitul pilot reduse la tăcere motoarele. Își băgă din nou trabucul umed, pe care Leigh îl rugase să îl stigă și spuse”

- Am ajuns.

- Mulțumesc.

Își desfăcu centura de siguranță și se plecă să coboare pe scare pe care pilotul o fixase la ușă. Nu avea cu ea decât o geantă în car pusese la repzeală câteva lucruri indispensabile. Îi mulțumi iar pilotului care îndepărtă mormăind spre unul din hangare.

Tocurile cizmelor ei răsunau pe asfalt când începu să alerge spre clădirea luminată. Deschizând ușa de sticlă, fugi la singurul om pe care îl văzu terminalul pustiu.

- Sunt doamna Dillon. Mă așteaptă cineva?

Miop, paznicul o măsură din cap până în picioare, observându-i haina de lynx și părul lung care îl strânsese lângă guler.

- Să vă aștepte cineva, spuneți. Nu prea știu, zise el. Dar trebuia s-o facă cineva?

Înfângâbdu-și pofta de al lovi cu mătura în care se sprijinea și de a țipa, Îi mulțumi oricum și fugii prin altă ușă de sticlă, afară din clădire. Trotuarul era pustiu. La fel și strada, cu excepția unui El Dorado parcat lângă bordură. Se aplecă să privească înăuntru, dar acesta eragol. Umerii i se prăbușiră fiid copleșită de grijă. Unde era cel care trebuia să o ducă la spital? Stewart o asigură că...

- Pe mine mă cauți.

Inima îi începu să bată cu putere. Se răsuci iute, haina înfășurându-i-se în jurul trupului ca o capă de matador. Stătea în umbră sprijint de zidul clădirii. Dacă nu l-ar fi

cunoscut, dacă nu l-ar fi iubit, ar fi îngrozit-o.

Hainele îi erau murdare. Un crac al blugilor fusese sfâșiat pentru a i se aplica un ghips pe laba piciorului și pe gambă. Celălalt picior se afla într-o cizmă de cowboy plină de noroi și petrol. Haina de dril îi atârna deschisă lăsând să se vadă o cămașă deschisă indecent de mult. O batistă îi fusese legată strâns în jurul frunții. Sprijinită de perete lângă el, se afla o cârjă.

Ea lăsă geanta să-i cadă pe trotuarul ud, făcu doi pași șovăitori și apoi se aruncă în brațele care o așteptau.

- Oh, Doamne, Chad, dragul meu, ești... iubitul meu... Ești bine? Ești rănit.... ești rănit?

- Mai încet, mai încet. Da sunt bine și nu, nu sunt rănit, cu excepția tabei rupte.

- Slavă Domnului, răsuflă ea ușurată. Am crezut...

Îl atinsese, trecându-și mâinile peste fiecare centimetru al trupului lui pentru a se convinge singură că era întreg și sănătos cu excepția piciorului eupt. Când fu mulțumită că nu avea altă rană decât ce se vedea, își ridică ochii spre a lui. Se priviră îndelung, fiecare cerându-și iertare și obținând-o.

Îi acoperi mâinile care se aflau pe pieptul lui.

- Doamne, cât mă bucur că ești aici.

Ea se ridică atunci pe vârfuri sărutându-l, iar brațele lui se strânseseră în jurul ei îmbrățișând-o cu o putere zdrobitoare.

- Draga mea, iubita mea, îi spuse el cu gura aproape de a ei înainte ca buzele să li se unească.

Era un sărut pârjolitor și înfomrtat în care ea simți dorința dureroasă și vibrantă ca a ei. Era un sărut care le pecetluia din nou jurământul de a se iubi și la bine și la rău, în bogăție ca și în sărăcie, în vreme de boală și în vreme de sănătate.

- Chad, îngână ea când în sfârșit el îi dădu drumul gurii, am fost atât de îngroziți! Am văzut puțin la televizor și a fost înfiorător. Pe urmă a sunat o oficialitate a guvernului

venezuelean care ne-a spus că ai fost rănit, atât știam. Abia putea vorbi în engleză, spuse ea și se opri să mai respire puțin. Am stat cu ai tăi de când... Oricum, ei nu au vrut să mă lase să vin, dar trebuia să te văd. Trebuia să știu cum ești, să fiu alături de tine. Era zăpadă peste tot și a trebuit să...

- Știu tot.

Simpla lui afirmație îi stăvili deodată debitul verbal. Până atunci nu se întrebase cum de o găsisese.

- Știi...

- Am sunat acasă acum vreo două ore. Tata mi-a spus cum i-ai dat pe toți peste cap, trecând peste foc și apă – sau, cum a fost cazul, peste zăpadă – ca să vii la mine.

Ea roși încurcată.

- S-ar putea să fi pierdut un pilot foarte bun. Sunt sigură că-și va da demisia după scena pe care ma făcut-o la el acasă. Nu voia să mă ducă și eu...

- Tata mi-a redat monologul tău cuvânt cu cuvânt. Gil n-o să-și ierte niciodată că s-a lăsat intimidat de o brunetă cu ochii albaștri, de un metru și jumătate – spuse el chicotind și ea fu încântată să îi audă din nou râsul profund de care îi fusese atâta dor.

Îi atinse șuvițele de păr care îi atârnavă peste batista de pe frunte.

- Ce s-a întâmplat, de fapt?

- Nimic dramatic, spuse el înconjurându-i mijlocul cu brațele. E o haină al năbii de groasă, schimbă el subiectul mormăind. Eram destul de departe când a explodat rezervorul, dar, instinctiv, ca toată lumea, m-am adăpostit. Am aterizat greșit într-un șanț și mi-am rupt piciorul.

- Și ceilalți care au fost răniți?

- Sunt încă în spital.

- Chad, bineînțeles, exclamă ea, desprinzându-se de lângă el.

Pentru prima dată, acum liniștită pentru că aflase că era în viață, își dădu seama că, de fapt, fusese rănit.

- Ce s-o întâmpla cu mine? N-ar trebui să fii acici. Ar fi trebuit să rămâi și tu la spital.

- Așa mia spus și asistența șefă. A încercat să-mi dea pastile, ceea ce am refuzat, să mă spele cu buretele, ceea ce iar am refuzat și, bineînțeles că n-am acceptat nici să mă dezbrac. N-am văzut în viața mea o femeie atât de hotărâtă să scoată un bărbat din pantaloni.

- Ce gen era asistenta asta? Întrebă Leigh făcând ochii mici. Nu cunva genul drăguț, proaspăt și vioi?

- Nu, genul urât, cripsat și războinic, zise el ținându-și piciorul zdravăn până își fixă cârja sub brațul opus. Hai să mergem, îi spuse el mișcându-se cu ușurință spre mașina parcată în ciuda faptului că era rănit. Îmi pare rău, dar va trebui să-ți duci singură geanta și să mă ierți că nu te voi trece pragul în brațe.

Urmând întrebări repezi cu răsuflarea tăiată în timp ce mergea iute în urma lui, cu geanata agățată de umăr.

- Unde mergem? Ai condus singur până aici? Poți să conduci? A cui e mașina? Ce-o să facem?

- În ordine, deci: la cel mai apropiat hotel, da, al unui angajat de la Flamenco ce, din întâmplare, îmi este dator și asta-i o întrebare prostească.

- Bine, dar piciorul tău, obiectă așezându-se pe scaunul din față. Probabil ai nevoie de tratament.

- Tu ești cel mai bun medicament care cred că mă poate face bine, zise el după ce azvârli cârja pe bancheta din spate, porni motorul și se aplecă să o sărute cu sete, ochii sclipindu-i într-ai ei. Am dreptul la o noapte a nunții și, chiar dacă nu suntem în Cancun, pregătește-te pentru o lună de miere.

- Am fost atât de înspăimântată, mărturisi Leigh.

Stăteau întinși pe patul îmbrăcat în pluș din apartamentul nunțial al hotelului Warwick. Leigh ar fi

acceptat cu plăcere ceva mai modest, însă Chad insistase pentru o lună de miere de lux. Cei de la recepție aveau să aibă ce discutau ani întregi, bănuî Leigh. Așteptând o pereche de tineri proaspeți căsătoriți, surpriza lor nu a cunoscut margini când cei doi Dillon au sosit cu ciudat puține bagaje. Mirele arăta ca un supravețuitor dintr-o luptă de bande pe motociclete, iar mireasa în blugi, pulover pe gât și haina de lynx. Dar leig era sigură că nu mai văzuse o pereche atât de fericită decât domnul și doamna Chad Dillon.

- Dar ai lăsat totul baltă, n-ai lăsat pe nimic și pe nimeni să te țină departe de mine, spuse Chad. Când mi-a spus tata că veneai cu avionul, nu mi-a venit să cred. Și, totuși, credeam. Ți-am spus de la început că ești cea mai curajoasă femeie din câte am cunoscut.

Ea se juca prin părul întunecat de pe pieptul lui. El îi dădu voie să îl spele cu buretele și, din moment ce era drept să se întâmple și viceversa, el avusese plăcerea să o spele, la rândul lui. Acum stăteau amândoi goi în patul lat, învăluiți în atmosfera romantică a unei încăperi create și decorate special pentru o asemenea dispoziție.

- Nu curajul m-a făcut să vin aici, ci dragostea. Voiam să vin la tine.

El își trecu degetele peste nasul ei până în colțul gurii.

- Chiar și după ce te-am părăsit în ziua nunții?

- Trebuia s-o faci, acum știu asta. Am știut și atunci. Iartă-mă că m-am purtat cum m-am purtat și că am spus lucrurile pe care le-am spus.

- Aveai tot dreptul.

El trase de părul pe care i-l îcolăcise în jurul pumnului până când o făcu să-și ridice fața spre el. Gura i se mișcă pe a ei cu hitărare despărțindu-i buzele cu limba și pătrunzând înăuntru. Apoi, îi acoperi gura cu sărutări ușoare și pline de iubire spunându-i:

- Mi-am dat demisia chiar înainte de nuntă.

Ea îl privi atunci uluită, inima bătându-i sălbatic.

- Ai... ai demisionat?

- Da. Îți aduci aminte când ți-am spus că pregăteam noi oameni? Îmi dădusem demisia deja cu condiția să pregătesc pe cineva să-mi ia ocul. Cerusem o lună de concediu ca să mă căsătoresc – plănuiam o lună de miere lungă, după cum îți dai seama – dar când a izbucnit acest incendiu și au văzut că era o frumusețe, și-au dat seama că cei noi nu erau de ajuns pregătiți. Unii dintre cei parțial antrenați se afla în spital.

- De ce nu mi-ai spus asta înainte să pleci? Întrebă ea supărată. Doar ți-am dat o șansă să-mi explici, nu?

- Trebuia să plec, Leigh, trebuie să mă crezi.

- Te cred, spuse ea sinceră aplecându-se și sărutându-l pe obraz.

- Dar nu va trebui să te las niciodată. Piciorul ăsta mă va ține departe un timp, iar când va fi vindecat, voi părăsi compania convins că au pe cineva bine antrenat. Voi părăsi Flamenco definitiv.

- Nu-ți pot cere să faci asta, Chad.

El zâmbi.

- Ca și pătuțul acela epntru copii. Nu mi-ai cerut tu să-l montez, eu singură m-am oferit, spuse el și chipul îi căpătă o expresie solemnă. A fost ceva extraordinar, Leigh, o aventură pe care puțini tineri au norocul să o trăiască. Am adunat mai mulți bani decât puteam cheltui, am fost destul de deștept ca să investesc o mare parte și să nu-i arunc pe fereastră. Mi-a plăcut munca asta, îndrăzneala ei și satisfacția pe care o simțeam știind că salvez alte vieți.

Aproape că repetase cuvintele tatălui lui când acesta încercase să îi explice lui Leigh ce simțea în legătură cu munca lui.

- Dar pe tine te iubesc mai mult. Pe sarah o iubesc mai mult. Iubesc mai mult viața noastră împreună. Nu mă mai atrage deloc ideea de a hoinări cu un grup de indivizi gălăgioși, de a colinda lumea, pe care am văzut-o deja de câteva ori sau de a mă lupta cu focul. Vreau să-mi fac de

lucru mai aproape de casă, să-mi cresc fica, să mă apuc să-i ofer frați, surori, să-mi iubesc nevasta.

- Ești sigur, Cgad? Sunt gata să accept orice ai face. Nu mia-aș ierta-o niciodată dacă aș ști că te-am oprit să faci ceva ce ți-a plăcut foarte mult.

După zâmbetul diabolic și sclipirea din ochi ar fi trebuit să-și dea sseama că discuția luase un alt curs.

- O să-ți spun eu ce-mi place să fac și am fost oprit în ultimele câteva săptămâni.

Mâna lui își croi drum pe sub cearceaf.

- Îmi place foarte mult să fac asta.

Sânul îi fu luat sub supravegherea înflăcărată a mâinii lui, fiind mângâiat cu o înșelătoare nonșalanță, ca un patinator foarte bun, dar, în schimb, își calculează și repetă de nenumărate ori cu fiecare mișcare.

- Și îmi place să fac asta, spuse el aducându-i sfârcul în poziție de drepti. Îmi place să fac asta, mai spuse el și, dând cearșaful la o parte, își lăsă capul în jos adorând-o cu gura, folosindu-și buzele, dinții și limba pentru a se bucura de ea.

- Știi cât de mult te iubesc, Leigh? întrebă el atunci. Știi?

- Da, știu. Și eu te iubesc. Te iubesc, șopti ea nemai având putere să vorbească.

Mâinile lor făcură din nou cunoștință cu trupul ei. Îi mângâie spatele, sânii, abdomenul plat, coapsele subțiri și porțiunea de feminitate dintre ele.

- Dulce..., spuse el trăgând aer în piept când ea i se alătură în incursiunea de senzualitate. Te iubesc, Leigh. De la început, din clipa în care te-ai lăsat pe mâna mea cu o încredere oarbă, de atunci te iubesc. Ah, draga mea, mai atinge-mă așa... e extraordinar. Paradis.

- Îmi era atât de teamă să nu ți se-ntâmpie ceva și să nu mai aflu niciodată cât de mult te iubesc. Te iubesc. Atât de mult.

- Nici o clipă nu m-am îndoit.

- Ah... Chad... te roh, acolo... acolo.

- Plăcerea e a mea.

La fel ca întotdeauna, atingerea lui o transportă într-o regiune sublimă unde simțurile i se umpleau de el, fără să mai rămână loc pentru alceva. El îi pusese stăpânire pe inimă, pe suflet, pe trup, cu deplinul ei consimțământ. Ea se undulă atunci după mâna lui care o iubea cu o trandete fără margini, simțindu-se atrasă într-un curent iute de senzații, care îi târa pe amândoi.

- Chad, piciorul tă...? Ghipsul?

- N-o să pătesc nimic, o asigură el acoperindu-i trupul cu al său. Ai încredere în mine?

Todeauna avusese.

---- Sfârșit ----